

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 29

Ple del Parlament

Sessió 16, tercera i darrera reunió, dijous 4 de novembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condemna de la violència masclista	3
Interpel·lació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari 300-00059/13	3
Interpel·lació al Govern sobre la transformació del sistema sanitari 300-00065/13	7
Interpel·lació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada 300-00060/13	12
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat pública i la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra 302-00042/13	20
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la T- Mobilitat 302-00043/13	33
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat de l'Administració de justícia 302-00044/13	43
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels espais agraris 302-00045/13	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'escola a Catalunya 302-00046/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de refugiats i el respecte als drets humans 302-00047/13	76
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció econòmica per a combatre la concentració de la riquesa i les desigualtats socials 302-00048/13	86
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat pública i la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (continuació) 302-00042/13	98
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la T- Mobilitat (continuació) 302-00043/13	99
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat de l'Administració de justícia (continuació) 302-00044/13	99

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels espais agraris (continuació)	
302-00045/13	100
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'escola a Catalunya (continuació)	
302-00046/13	100
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de refugiats i el respecte als drets humans (continuació)	
302-00047/13	101
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció econòmica per a combatre la concentració de la riquesa i les desigualtats socials (continuació)	
302-00048/13	101

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 16.3

La sessió s'obre a les nou del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seuen el vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut, el conseller d'Interior i la consellera de Justícia.

La presidenta

Comencem la sessió.

Manifestació de condemna de la violència masclista

I, abans de reprendre la sessió, voldria afegir-me, i sé que parlo en nom de tot la cambra, a les mostres de rebuig i de protesta contra la brutal violació que ha patit una nena de setze anys a Igualada. És evident que aquest tipus de violència és una xacra que és i que ha de ser insuportable per al conjunt de la societat, i encara més per al conjunt de servidors públics, que tenim l'obligació de treballar per una societat més justa i més segura per a tothom, especialment per a les dones.

Perquè, segons dades del Departament d'Igualtat, són fins a tres les denúncies diàries de dones que denuncien ser víctimes d'una agressió sexual, i sabem que és un àmbit en el qual hi ha molts casos que no es denuncien. Com a representants públics, tenim el dret a expressar el nostre rebuig, però també tenim el deure de treballar amb determinació per l'erradicació d'aquests comportaments, que són impropis d'una societat madura i justa.

Finalment, també sé que parlo en nom de tota la cambra quan traslladem tota la nostra solidaritat, suport i estima a la família, als amics i a tota la comunitat educativa de Masquefa, que sabem que estan vivint un malson.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari

300-00059/13

Passem ara ja al catorzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Benvolgut doctor i conseller Argimon, *decíamos ayer* aquí mateix que la salut pública catalana està infrafinançada, està sota mínims, i que vostè mateix, amb l'elegància que el caracteritza, ja ho ha fet saber als seus companys de govern, que ara mateix ens estan cuinant uns pressupostos aquí i uns altres a Madrid. Que, aquí, o injectem urgentment quartos –molts quartos– o la parada sencera se'ns desmuntarà, i, perdoni, ja no serà per la covid, o no només. Precisament avui el volíem interpellar a vostè per un de tants drames sanitaris que en l'últim any s'han viscut en paral·lel a la tragèdia de la covid, i que, si no ens esforcem perquè vegin la llum pública i el debat públic..., a saber on anirem a parar.

En aquesta cambra, ahir ja ens va quedar dolorosament clar que hi ha una majoria de diputats partidaris de passar pàgina de moltes decisions sanitàries mal preses durant els mesos de plom de la covid. Hem vist com el Partit Socialistes s'arreglaven amb Junts i amb Esquerra per blanquejar la mala gestió de la pandèmia a les re-

sidències de la gent gran, i, a sobre, si els parles de dignitat, et diuen que te la guardis allà on no faci nosa.

Bon dia, senyor Moreno. Miri, *for your eyes only*, torno a fer un petó al pin de Ciutadans: un i dos –en porto dos–; si el vol, després n’hi dono un. Però avui estem pel que estem, i el nostre interlocutor és el conseller de Salut, el conseller Argimon, el primer conseller postcovid de la sanitat catalana. El que se’ns va prometre que venia a endreçar la casa i a fer net de la impagable gestió de la consellera anterior, Alba Vergés. Quan la senyora Vergés era consellera i vostè no tant, vostè va tancar files –no sé si per convenciment o per disciplina política– amb decisions tan greus com la de retardar la vacunació dels policies nacionals i guàrdies civils.

Ara que el conseller és vostè i només vostè, m’interessa la seva opinió sobre un altre episodi delicat, com és el cas de la derivació de nens catalans malalts de càncer a llunyanes clíniques d’Alemanya, Itàlia o Suïssa per rebre un tractament de prototeràpia quan ja es podia, rebre aquest tractament, a dos centres sanitaris de la Comunitat de Madrid; concretament, en un centre de la Quirón, obert a Pozuelo el desembre de 2019, i a un altre de la Clínica Universitat de Navarra, obert a prop de l’aeroport de Barajas l’abril del 2020.

Tot i que ja han sortit algunes notícies als diaris, principalment a *El Mundo*, gràcies a la tenaç investigació de la periodista Pilar Pérez, intentem posar els fets en fila i de manera entenedora per a tothom. La prototeràpia és un tractament que, fins fa relativament poc, no es podia aplicar a Espanya. Fins al 2017 no es va anunciar l’obertura de centres que l’assumirien, fins al 2019 no es va obrir el primer –a Madrid, com li deia–, i no va ser fins al novembre de 2020 –ben entrat l’any maleït de la pandèmia– quan la seguretat social va incloure oficialment aquest tractament a la seva cartera de serveis.

Fins llavors –i encara ara– cada comunitat autònoma fa una mica el que li ve de gust, o s’espavila com pot. Hem sabut per la Fundació Columbus, una fundació privada que ajuda les famílies d’aquests nens malalts, que la majoria de comunitats van deixar de derivar aquests nens malalts a l’estranger tan bon punt van tenir l’oportunitat de derivar-los a hospitals espanyols, concretament, madrilenys –ja em sap greu, són allà, són a Madrid. No cal que jo li expliqui, perquè vostè és metge, la diferència immensa que hi ha entre enviar una criatura malalta de càncer a tractar-se a Alemanya o a Suïssa o fer-ho dins del seu propi país. La diferència és esferèdora en termes de trauma, d’estrès, de patiments, de dificultats de tota mena per a la família –que, per començar, no té ni per què saber idiomes–..., i no parlem de les despeses.

La Fundació Columbus, que ha pagat moltes d’aquestes factures, ens explica que, a sobre, per aquelles coses de la burocràcia que de vegades fan de mal entendre i de pitjor explicar, es veu que, si derives un nen català a l’estranger, paga –el que paga, que no ho paga tot– la seguretat social, paga l’Estat espanyol, per dir-ho en argot local, i que, si el derives a Madrid, paga –el que paga, que tampoc és tot– la comunitat autònoma.

No dic jo que els criteris d’estalvi no siguin importants, en una sanitat tan finançament escanyada com la catalana, gestionada, a sobre, amb els peus, perquè, ja em perdonarà..., fins i tot si és legal que una comunitat autònoma prengui aquesta decisió, la decisió d’ignorar que els nens malalts es poden tractar a Madrid i no a Suïssa, home, potser s’haurien de sospesar altres criteris. Enviar nens tan malalts a tractar-se tan lluny, sense necessitat, ja hauria estat una crueltat –l’expressió no és meua, és dels responsables de la Fundació Columbus–, però si a sobre hi afegim el context de la covid, de la crueltat passem directament a l’horror.

La prototeràpia, evidentment, baixa les defenses. Hi ha hagut nens que han hagut de viatjar literalment dins d’una bombolla, sense vacunar, morts de por ells i els seus pares. I potser s’han quedat mesos sencers sense poder tornar, per les agonies del confinament. Em consta que el diari *El Mundo* prepara noves informacions de nous casos que posen els pèls de punta.

I jo li pregunto a vostè, conseller i doctor Argimon, que tots pensem que la toca més que la seva predecessora: va ser això una badada més, una insensibilitat més, una expressió més de la incompetència nefasta que ja hem vist en altres àmbits –com la gestió de les residències– o va ser una decisió política deliberada? Va aprofitar algú que ningú estava pendent d'aquests nens malalts per tirar pel dret i carregar el drama i la factura del drama a les famílies? Els feia ràbia derivar pacients a Madrid? Han estat regatejant amb la salut dels nostres infants?

Com li deia, fa relativament poc que la prototeràpia s'aplica a Espanya. Fa relativament poc que la seguretat social l'ha inclòs en la seva cartera de serveis. Fa relativament poc que les autonomies poden prendre una decisió o una altra. Però si comparem el cas de Catalunya amb el d'altres comunitats, Catalunya en surt molt malparada. A ses illes Balears, sense anar més lluny, els va faltar temps per deixar de derivar a l'estranger i fer-ho a la península, i fins i tot per crear ells una partida pressupostària específica per oferir aquest servei.

Segons les dades de la Fundació Columbus, dels trenta-nou nens derivats per ells l'any 2019 per rebre prototeràpia a l'estranger, dotze eren catalans –això és un 30,77 per cent del total–; l'any 2020 van ser cinc nens catalans de tretze –un 38,46 per cent del total–; aquest any, el 2021, s'han derivat onze nens, tots catalans –el cent per cent. Catalunya s'ha quedat sola a la cua, Catalunya va a l'últim vagó d'aquest tren. Em diuen que tot just ara consta la derivació recent d'un primer cas a Madrid. Un de sol, diuen les meves fonts. Si n'hi ha més, prego que ens ho comuniqui. Ens traurà un pes de sobre i ens donarà esperança.

Conseller i doctor Argimon..., si hoy le estamos interpelando sobre este tema no es para sacarle los colores políticos; es que en el fondo nos negamos a creer que todavía a estas alturas haya tantas minas enterradas, tantas bombas de relojería ocultas en nuestro sistema de salud. Creo que en las últimas sesiones de este Parlament ha quedado claro que son muchos los colectivos que tienen quejas, quejas gravísimas, de cómo se gestionan los recursos disponibles, con qué criterio y por qué.

Humildemente, venimos a pedirle que nos explique qué sabe usted de todo esto, qué tiene que decir a las familias de estos niños y qué planes de futuro hay. No estamos para más errores trágicos de esos que después se tapan con *grupets de treball*, porque vergüenza da hasta ir a una comisión parlamentaria de investigación.

Le escuchamos. Queremos confiar en usted. Queremos poder decirles a todos los padres de niños enfermos que están dentro del sistema, no fuera.

Gracias.

La presidenta

A continuació té la paraula el conseller de Salut, senyor Josep Maria Argimon.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Bon dia, presidenta. Bon dia, diputada Grau. Diputades, diputats... Ja ha explicat vostè molt bé què és la prototeràpia; per tant, no m'hi estendré. És una tècnica..., sí que és una tècnica molt específica i que, a més, té poques indicacions, això és cert. Sobretot és..., en nens i nenes petits –per sota de divuit anys, però sobretot encara més petits– i no en tots els tipus de tumor: normalment en tumors sòlids i en unes situacions clíniques molt concretes. Explico això pel fet també –i jo ara ho haig de dir– que Catalunya porta molts anys aplicant prototeràpia i derivant a l'estranger, bàsicament perquè eren els centres als que en aquells moments es podien enviar.

I és cert, també –i vostè també ho ha explicat molt bé–, que l'any 2020 entra en cartera de serveis. I, a més, entra en cartera de serveis en un moment en què els centres privats també –en aquests dos que vostè ha esmentat abans, de Madrid– entren en funcionament.

Des de lo que és la cartera de serveis i la Dirección General de Cartera de Servicios, les comunitats autònomes han sol·licitat –i Catalunya també ho ha sol·licitat– que, dintre de lo que són els centres, eh?, perquè hi ha un reglament –i això és

cert— on primer, per convenis internacionals, has d'anar a l'entorn públic, no?..., però que s'incloguessin aquests dos centres, tal com vostè ha comentat —que s'incloguessin aquests dos centres. Per una raó: perquè quan tu fas aquest conveni amb centres públics és per la possibilitat de no enviar..., amb tractaments que puguin ser, perquè ens entenguem, alternatius, o que no estiguin..., de provada evidència, que no és el cas de la prototeràpia, que té ja una llarga tradició i que té, a més, uns bons resultats, ho repeteixo, en casos molt concrets. I, des d'aquest punt de vista, també s'ha anunciat que a Catalunya hi hauran dos màquines —a Espanya, deu; és un nombre molt considerable, potser massa considerable. I, per tant, és una cosa que, des d'aquest punt de vista, es podrà fer a la sanitat pública.

Vostè ha dit també un altre aspecte que és molt important: l'aspecte que quan tu estàs..., no tu, la família o la persona que està malalta, i més si és una criatura, hi ha una situació que és estressant, i el que no podem afegir és més estrès, encara, des del punt de vista d'una barrera idiomàtica, que pot succeir en moltes ocasions. I vostè ha citat també un altre punt que ha estat especialment dramàtic, que és durant la covid, perquè, a part d'aquesta barrera idiomàtica, et trobes en unes circumstàncies on estàs en una situació moltes vegades de confinament o amb necessitat de fer PCR's per estar, doncs, dintre del país.

Per tant, nosaltres ja hem pres la decisió d'enviar les persones, doncs, en aquest cas, als centres de Madrid, qualsevol dels dos. I, per tant, com vostè també ha explicat, ja hem començat aquest mes d'octubre aquesta derivació, perquè, bé, tot i les sol·licituds, seguim sense tenir, en aquest llistat oficial de centres, aquests dos centres de Madrid. Però nosaltres ja hem pres aquesta decisió, bàsicament per lo que vostè ha dit: és un tractament plenament provat, que nosaltres portem quinze anys fent, i, per tant, si es pot fer més a prop, amb garanties... Perquè ja l'hi dic, també: quan comences tot el funcionament, els primers mesos, no?..., però ja porten pràcticament en un cas un any i en l'altre gairebé dos..., tot això fa que nosaltres derivarem i derivem ja en aquests centres.

Quan vostè ha donat els percentatges, també li haig de dir, i ara no és..., aquests són percentatges per dos raons bàsiques: perquè es deriven des de centres molt especialitzats. Bàsicament aquí només podem derivar des de..., quan parlem d'infantil, es deriva fonamentalment des de Vall d'Hebron, que és el que té servei de radioteràpia. Per tant, derivem d'una zona que no només és Catalunya, sinó tota la part..., i això..., a vostè li surten aquests percentatges, del trenta i escaig, eh? A Catalunya és aproximadament un setze per cent, si ho mirem en població. Però, ho repeteixo, de tradició portem molts anys enviant malalts a prototeràpia —molts anys—, d'acord? De fet, en això també vam ser la primera.

I, des d'aquest punt de vista, també l'hi dic: durant tots aquests anys ha estat a càrrec dels pressupostos de la Generalitat, i ara segueix estant a càrrec de pressupostos de la Generalitat. L'hi dic per una raó: perquè quan vostè explica —que és veritat— que corre a càrrec de la *seguridad social* y, *además de la seguridad social*, perquè és l'INSS..., després es compensa. El que passa és que ho fan perquè és l'INSS el que té els convenis internacionals d'atenció a l'estranger, d'acord? I són aquests convenis recíprocs. Però després es compensa amb els fons de cohesió, eh?

Per tant, resumint, derivem, ja hem començat a derivar i derivarem..., evidentment, donarem a escollir, no?, però derivarem en primer lloc a Madrid, d'acord?, a aquests dos centres. I, ho repeteixo, ja hem començat. I sobretot el que no voldria és que miréssim si és Madrid o si és... Això no és..., en aquest moment no és això. El que sí que és cert és que hi han centres europeus que tenen moltíssima tradició i moltíssima experiència, en aquest cas, i que els hem utilitzat nosaltres i Madrid també, i altres comunitats, des de fa quinze anys.

Per la meua part, res més. Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, ara, la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, conseller Argimon. La veritat és que és veritat que tractar amb vostè és una altra cosa. Vull dir, jo li agraeixo les explicacions que ha donat, el to, la sensatesa i, sobretot, la humanitat que hi traspua. En el fons suposo que tot això té a veure amb debats pendents –com el de la targeta sanitària única– i amb drames ocults –com què passa quan curar la gent és molt car, les retallades són enormes i l'esforç no es posa tant a fer la feina com a dissimular que no es fa.

Vostè, que ens ha deixat clar que pateix per aquests temes, ha dit que vol duplicar el pressupost de l'atenció primària a Catalunya. Vostè ha reconegut que la xarxa hospitalària és insuficient. Tot seguit diu vostè més fluixet que (*l'oradora abaixa el to de veu*) l'atenció domiciliària pot ser l'alternativa del futur. No li diré que no, jo a vostè, que és tot un senyor metge, però, miri, tal com han anat les coses últimament, als que no som metges ens ha entrat el que en podríem dir una «crisi de confiança» en aquells que sí que ho són. Una bata blanca abans era una font d'autoritat, ara és una font de dubtes: miren per mi?, fan tot el que poden per mi i pels meus fills i per la meua gent gran?, o procuren treure's el mort de sobre –de vegades literalment– procurant que no es noti gaire?

Conseller i doctor Argimon, si vostè no les té totes amb el seu propi Govern o fins i tot amb el Govern espanyol, és el moment de dir-ho. Si l'obliguen a mantenir sana Catalunya amb una sabata i una espadenya, demani'ns ajuda. No sigui el metge de garrotades d'aquesta Generalitat, que fa més por que goig. No tapi carències i vergonyes; faci'ns-les saber, a veure si li podem donar un cop de mà collant i fiscalitzant entre tots.

Comentàvem ahir que és trist veure com els grups del Govern bloquegen sistemàticament qualsevol iniciativa, proposta de resolució o proposició de llei que els comprometi a finançar millor la sanitat, a obrir un debat franc sobre què es necessita per fer les coses bé. Només faltava que el PSC s'apunti a blanquejar segons quines coses. Tots sabem que la culpa no és de Madrid –o no només– ni és de la covid. Deixem d'amagar el cap sota l'ala i anem tots junts per feina.

I, per part meua, tampoc res més, de moment.

La presidenta

Passem, doncs, al quinzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la transformació del sistema sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre la transformació del sistema sanitari

300-00065/13

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada Titon Laïlla.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, si parlem de salut, òbviament no puc començar, una vegada més i des d'aquest faristol, sense reconèixer l'esforç que han fet els professionals de l'àmbit de la salut durant aquest temps de pandèmia, que han prioritzat la salut de tots per sobre de la seva particular i, en molts casos, també de les seves famílies, i que encara a dia d'avui no tenen normalitzada la seva vida podríem dir laboral o professional perquè encara avui –i vostè ho ha dit moltes vegades– patim aquesta pandèmia que, per sort, sembla que comencem a veure'n el final, però que hem de ser conscients que encara hi som.

Perquè jo, que sí que soc bata blanca, li haig de dir que per mi les bates blanques no són fonts de dubte, sinó que són fonts de certesa; que les bates blanques (*aplaudiments*) són fonts d'acompanyament, són fonts d'empatia, són fonts de feina, són fonts de suport. I, per tant, en aquest sentit, seguim cuidant, seguim curant en els casos que es pugui.

Com deia, aquesta pandèmia ens ha posat sobre la taula, i de manera molt contundent, quines són les forteses però també quines són les febleses del nostre sistema de salut; forteses que, òbviament, hem de potenciar, hem de consolidar, i febleses que el que hem de fer és encarar-les per tal de tornar-les oportunitats de millora en aquest repte immediat que tenim entre tots, de garantir aquesta atenció de salut de qualitat.

Tenim un sistema de salut que ha demostrat una capacitat d'adaptació encomiable, i des d'aquest coneixement que dona la proximitat al territori, amb aquesta capacitat d'adaptació dels diferents proveïdors de l'atenció sanitària i també l'altíssima especialització que en molts casos encara també, a dia d'avui, doncs, ens fa ser punters. Però també hem de ser conscients tots que hem tocat os en l'esforç fet pels professionals, pels equips de professionals de la salut. I parlo de metges, però parlo també dels equips de la neteja, parlo dels administratius i parlo de les infermeres; parlo dels gestors i també parlo dels equips de professionals dels serveis centrals; parlo de tots els professionals, que, d'una manera o altra, impacten en l'atenció que donem des de la perspectiva de salut.

Per tant, ens cal un esforç que ha de ser transversal en tots els sentits. Hem de poder garantir la continuïtat assistencial en tot el sistema, ja sigui a través dels diferents serveis..., sigui de la primària al terciarisme, però també al llarg de la vida. I és en aquest sentit que hem de potenciar –i ho hem dit mil vegades també aquí en aquest faristol, vostè també se n'ha fet ressò moltíssimes vegades– l'atenció primària i la comunitària molt més del que ho han estat fins ara.

I, certament, crec que és el moment de prendre decisions definitives que facin realitat aquesta idea compartida, de manera que fem de la primària un àmbit més resolutiu, més operatiu, i que segurament puguem netejar de molts processos podríem dir burocràtics o administratius que encara fan els professionals de la salut i que segurament aporten poc valor o no tant valor com aquell que podrien aportar si es dediquessin a la part més d'atenció sanitària, no? A la vegada, òbviament, doncs, de parlar de la seva autonomia i també, en la mesura que es pugui, de comptar amb més professionals, com ja ha anunciat vostè en aquests últims mesos.

De la mateixa manera, també ens cal reforçar i col·locar en un lloc privilegiat l'atenció i la cura de la salut mental i el benestar emocional de la ciutadania. Aquí sí que no m'allargaré, perquè tindrem l'oportunitat de fer-ho en un ple monogràfic proper en aquest Parlament i també, a més a més, en la comissió que vam, ahir, constituir sobre la salut mental i les addiccions, en aquest Parlament.

Tenim un sistema de salut que és bo, però que l'hem de fer millor: l'hem de fer més transparent, més cuidador, més obert, més ràpid, més punter, més innovador, per donar aquesta millor atenció, i fer tot això cuidant aquells que ens cuiden. Perquè el cuidar va més enllà del curar, de la medicació, de la visita; el cuidar posa el valor sobretot en la gestió d'allò que és intangible, de donar la mà, com explicava vostè no fa gaire, en la conferència que va fer aquesta setmana.

Però, per fer tot això, conseller, necessitem un bon finançament. Aquest és un diagnòstic àmpliament compartit no només per aquest Parlament, sinó també pels experts i el propi sector. De fet, hi ha un informe elaborat pel comitè d'experts per a aquesta transformació del sistema de salut que ja apunta la necessitat d'augmentar amb vora 5.000 milions d'euros el finançament de la salut per als propers anys. I crec, com deia, que és un diagnòstic àmpliament compartit per tots.

I crec que tampoc a ningú se li escapa que el sistema de finançament vigent a l'Estat espanyol castiga especialment aquelles comunitats amb major demanda de

serveis, i, per tant, també amb un major nivell de desenvolupament, i, a la vegada, que és obvi també que l'esforç fiscal que fem els catalans hauríem de poder-lo revertir millor en disposar també de recursos per destinar a la nostra sanitat.

Però, juntament amb aquest infrafinançament, hi ha un altre diagnòstic comparat no només pels experts i pel món sanitari, que és que ens cal adaptar el sistema de salut a les noves necessitats de salut de la població. Vostè, conseller, ho avançava aquesta setmana en la conferència que va fer quan deia que ara és el moment, no?, que cal començar un nou cicle, que tenim una oportunitat. I certament és així, perquè hi ha una sèrie de determinants que ens posen sobre la taula la necessitat d'actualitzar el sistema, com l'augment de l'esperança de vida, l'augment de la morbiditat, l'augment també de les malalties cròniques –de la cronicitat–, i una medicina per sort molt més resolutiva, però això obliga també a una major implicació de la ciutadania en la seva salut i de manera molt més informada.

Per tant, hem d'enfortir el sistema. I això ho hem de fer entre tots, començant per les diferents institucions que conformen el sistema i que garanteixen aquesta atenció pública i universal. També els professionals, els metges, les infermeres, els psicòlegs, treballadors socials, fisioterapeutes, nutricionistes i un llarg etcètera de professions, moltes de l'àmbit de la salut, però d'altres no, que s'involucraran –i, de fet, ja hi són– en la gestió del nostre sistema. Però també –i no ho podem oblidar– els pacients..., i la necessitat de tenir coneixements i decisió més enllà d'aquells que impacten en la seva situació pròpia de salut..., sinó també en poder decidir participar en les polítiques de gestió sanitària.

Crec, conseller, que estem en un moment transcendental per fer aquesta posada al dia i transformació del sistema, per col·locar-lo altra vegada i de manera molt més generalitzada, segurament, en llocs preeminents de l'atenció sanitària d'Europa i del món, com hem fet sempre –i n'hem presumit, del nostre sistema de salut–, i perquè hem de mantenir aquesta universalitat i la cartera de serveis sense expulsar ningú del sistema d'atenció, amb finançament públic, aquest mateix sistema que garanteix la qualitat i la seguretat que hem proporcionat històricament, i en que sempre hem anat alineats amb les polítiques de referència de l'Organització Mundial de la Salut.

De fet, el nostre sistema de salut o és intergeneracional, amb proximitat territorial, que tothom se'l senti seu i no hi hagi ningú expulsat, que puguem atendre les persones vulnerables però també la generalització de la població del nostre país, les classes mitjanes..., com deia una referent de gestió de salut, que deia: «Hem d'evitar “brasilitzar” el nostre sistema de salut, que siguin les classes mitjanes també que se'l sentin seu, perquè, si no, el que farem serà que no sigui, el nostre sistema, sostenible.»

Per tant, si volem ser transformadors, hem de parlar de governança, hem de parlar d'autonomia de centres, hem de parlar d'innovació i també hem de parlar de recerca: com ho fem perquè hi hagi una translació directa, àgil i eficaç d'allò que investiguem en l'atenció directa, l'atenció clínica, a la nostra ciutadania.

I també, per ser realment transformadors, haurem de prendre decisions que facilitin la retenció de talent –que en tenim, i en tenim molt– i, a la vegada, que puguem ser atractius com a receptors de talent. Segurament haurem de canviar en alguns casos la perspectiva i valorar la gestió del sistema de salut sense gaires dogmatismes.

Aquesta setmana, a més a més, que s'està produint la cimera del clima de Glasgow, no puc oblidar-me d'una dada per mi molt interessant i transcendent, i és que, a més a més, des del 2009 que parlem de que hi ha d'haver salut en totes les polítiques, no?, el famós Pinsap del seu moment, i que realment ha de ser així..., hem de saber que si el sector de la salut fos un país, seríem el cinquè emissor més gran del planeta, perquè emetem el 4,4 per cent de les emissions globals de carboni dels gasos amb efecte d'hivernacle, segons un estudi que ha fet una ONG que es diu Health Care Without Harm, que va recollir la revista *The Lancet* i que va fer seu també l'Organització Mundial de la Salut.

Per tant, també aplicant la salut a totes les polítiques, òbviament, hem d'anar en línia amb aquest canvi i amb aquestes millores del sistema, que passen per invertir en nova tecnologia aprofitant l'obsolescència que en aquests moments hi ha, no?, de dir: «Hem de canviar la tecnologia, hem de canviar el nostre sistema, les nostres infraestructures...» També ho hem de fer en la línia dels objectius de desenvolupament sostenible, que, òbviament, compartim en aquesta línia de salut en totes les polítiques.

Per això, conseller, el motiu d'aquesta interpellació és conèixer en seu parlamentària la perspectiva que tenen vostè i la seva conselleria per fer aquesta transformació que compartim tots del sistema, i com avancem, no? Perquè ho deia dimarts: «Ara és el moment d'avançar.» Hi ha un proverbi japonès que diu que cap camí es fa llarg si es fa amb amics, no? Sàpiga que en aquesta transformació del sistema no hi va vostè sol, no hi va el departament sol, sinó que hi anem tots junts. I, per tant, hi som tots, i jo crec que hi serem més.

Gràcies, conseller.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Té ara la paraula el conseller de Salut, senyor Josep Maria Argimon.

El conseller de Salut

Bon dia, presidenta; bon dia, diputada Laïlla; bon dia, diputats i diputades. Molt ràpid. En primer lloc, donaré algunes idees que jo crec que ja s'han expressat abans aquí i que les hem anat comentant, també, sobretot a la Comissió de Salut. La primera és aquesta idea de necessitat de finançament, no? I no és un «perquè sí». Jo crec que tots sempre reclamem més finançament, però certament els sistemes sanitaris..., el sistema sanitari a Catalunya, però en general, doncs, arreu, estan infrafinançats.

De fet, la pròpia OMS fa poc més d'una setmana ens recordava que calia veure la salut com una inversió –i, a més, una inversió a mitjà i a llarg termini– i no com una despesa. Aquest element és prou important. I quan parlem d'inversió ara, aquí –i per això jo crec que és important–..., quan em parlaven, abans, de la confiança, si jo tenia confiança en el Govern, home, només faltaria, perquè en formo part i hi estic cada dimarts i cada dilluns i cada dimecres. Tinc plena confiança en el meu Govern.

Però també tinc plena confiança en la cambra, perquè aquí –i ho recordo– ens hi juguem el pressupost –parlo ara del de Salut– en dos grans àmbits: en l'àmbit del nostre pressupost –que aquí s'està fent un esforç molt i molt important–, però també hi ha una part del pressupost que va molt lligada a aquests fons extraordinaris, que crec que també és molt important explicar-ne la necessitat i reivindicar-ne la necessitat. I en això molts de vostès o les seves formacions polítiques tenen responsabilitats també a Madrid o tenen veu a Madrid, i, per tant, també és important, doncs, aquesta reivindicació i aquesta necessitat d'aquests fons extraordinaris.

El segon element: cap a on anirà o cap on volem que vagi el sistema sanitari. D'entrada, és una idea, això, en el pla de salut que presentarem aviat i que també presentarem a la Comissió de Salut..., és parlar molt més de salut que de malaltia. I això..., ens agradi o no, cada vegada haurem d'anar parlant més de salut, de polítiques de salut, i no només de polítiques curatives i de malaltia.

I això, per què? Doncs perquè cada vegada més, ens agradi o no, haurem d'anar buscant la prevenció i la promoció de la salut, perquè difícilment, si no, arribarem a tenir una salut comunitària, una salut poblacional bona. Per aconseguir això, també cada vegada haurem d'anar cap a un sistema sanitari que vagi més integrat. I, dintre d'aquesta integració, dintre de lo que pot ser la coordinació entre nivells o la pròpia integració dels nivells assistencials, l'atenció hi primària té un paper cabdal. L'hi té. Sempre ho diem, ho hem dit tots, tothom, però hem de començar també a fer girs cap aquí.

I aquí hi ha alguns elements que jo crec que s'han posat en marxa, que els va posar en marxa l'equip de la consellera Vergés –del que jo formava part, no?, diguéssim, amb molt d'honor, i ho dic sincerament. Doncs, des d'aquest punt de vista, va començar tot lo que és un pla d'enfortiment de l'atenció primària. I és un pla d'enfortiment que també s'ha fet parlat i consensuat amb els professionals, i que bàsicament comporta la incorporació de nous perfils professionals, però reclamats àmpliament des de fa temps, que és..., aquests gestors covid, digui'n com vostè... –perdó–, gestors de salut, que venen d'aquests gestors covid que van aparèixer durant la pandèmia, que és el personal administratiu que sempre, d'alguna manera, s'havia reclamat a l'atenció primària.

Des d'un punt de vista de lo que ells en diuen, en argot..., que és lo que se'n diu la «UBA» –la unitat bàsica assistencial–, que normalment és la de metgessa i infermera, ells sempre han reclamat o bona part d'ells han reclamat no la UBA u a u –metgessa i infermera– sinó a la UBA a tres, és a dir, una metgessa, una infermera i un administratiu. Això el que ens ha de permetre és desburocratitzar, bàsicament, i que la gent faci el paper que li toca fer i pel que pot donar més valor. És a dir, que les metgesses facin més de metgesses, i les infermeres, més d'infermeres.

I aquí, com que comença a haver-hi algun rum-rum, la idea també –i ho deixo molt clar– no és precisament que aquestes persones hagin de fer clínica, perquè no en tenen la capacitat ni la competència; ni tan sols, evidentment, que puguin accedir a una història clínica, perquè no tenen la competència per poder-ho fer.

En aquest sentit, també és molt necessària la incorporació de nous perfils, a banda d'aquest. Crec que ho hem començat, en tot lo que són els referents de benestar emocional. També és, a això, donar-hi un caire molt més de prevenció i promoció. Aquesta serà la feina. És una feina que habitualment fa la infermeria. Ja ens agradaria poder contractar més infermeres, però certament tenim un problema, en aquest sentit, de professionals. I, per tant, sí que hi han altres perfils que ens poden ajudar molt en determinades vessants, com, per exemple, en aquesta del benestar emocional, i que s'han d'incorporar en el camp de l'atenció primària.

Hem d'anar intercalant cada vegada més l'atenció social i la sanitària. Destriar lo social i lo sanitari avui en dia és molt difícil. La cronicitat, la dependència, augmenten, i destriar-ho és molt difícil. Si ho fem, si fem aquests compartiments, difícilment acabarem donant una bona atenció a la gent, sobretot a la gent ja amb més cronicitat, a la gent més gran, perquè, d'alguna manera, ho repeteixo, és impossible destriar aquests problemes.

Hem de reforçar la salut pública, jo crec que ho hem vist a la pandèmia. I, des d'aquest punt de vista, necessitem major dotació pressupostària, necessitem desplegar l'Agència de Salut Pública, i, cada vegada més, que la salut pública s'imbriqui més en tot lo que és el sistema sanitari i els altres tipus de professionals.

I, sobretot –ja s'ha explicat aquí–, si volem parlar de salut, vol dir salut a totes les polítiques. La salut està a l'escola, la salut està en el treball, la salut està a tot arreu. Per tant, haurem de parlar de salut a totes les polítiques. I és cert, també, que la pandèmia ens ha permès parlar d'això. I haurem de pensar en els professionals. I aquí haurem de pensar i haurem de fer tots una reflexió sobre la demografia professional.

I haurem de debatre obertament sobre l'element de dir: «Escolta'm, hi ha un canvi generacional...» Bàsicament, les promocions o les generacions de..., la meva, vaja, que d'aquí poc..., o ja s'està jubilant o ens jubilarem d'aquí poc, i el recanvi no hi és –no hi és. I això està passant en infermeria, està passant en medicina... I, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, haurem d'afrontar això.

Perquè també –i ho hem de recordar– els serveis sanitaris vertebrun un territori, però per donar serveis sanitaris necessitem professionals que donin serveis i en un territori, i cada vegada més es fa més difícil i menys atractiu. I sobre això també haurem de fer una reflexió –i crec que és una reflexió que l'hem de fer també en aquest Parlament– sobre com fer molt més atractiu el poder treballar en llocs més

allunyats de les grans ciutats, més allunyats de les àrees metropolitanes. Per tant, és un element important, i és aquesta captació i retenció de talent que necessitem.

I tot això no ho podem fer sols, ho hem de fer amb la ciutadania. Cada vegada més estem incorporant més la veu de la ciutadania –cada vegada més–, però és encara insuficient. És a dir, tot..., les decisions que nosaltres prenem –la individual quan tu estàs a la consulta o la col·lectiva– han de ser unes decisions compartides, compartides amb la ciutadania.

I després hi ha tot l'element d'avaluació, de transparència i retiment de comptes. I a això ha sigut més o menys al que jo m'he dedicat en altres anteriors feines de la vida professional. I, des d'aquest punt de vista, crec que hem, clarament, d'avaluar més, avaluar més les nostres polítiques, fer-les encara més transparents, i sobretot amb retiment de comptes. I parlo bàsicament de tot lo que són els resultats de salut. Nosaltres reclamem més finançament. Tenim ja un pressupost molt elevat, i nosaltres hem de dir què retornem a la ciutadania quant a resultats en salut.

Hi ha un element que és la recerca i la innovació. Nosaltres ens hem dotat, aquest Govern, d'un departament de recerca i universitats, amb el que tenim una sintonia excel·lent. Però hi ha un element de reflexió que compartim, que és que la innovació serà tractora, és tractora de l'economia, del desenvolupament d'aquest país. I, dintre de la innovació, des d'aquest punt de vista, la part biotecnològica és molt important. I aquí penso que els fons europeus, si tenim un sistema ja prou enfortit, ens serviran de palanca per poder avançar més de pressa, més ràpidament, tots plegats.

Dos elements que ja no m'hi estendré –pràcticament no em queda ja temps–..., que és el sistema verd i sostenible. La diputada ha donat una dada que és important: som el quart o cinquè país –si fóssim, els sistemes sanitaris, un país... Per tant, nosaltres, tots, tenim una responsabilitat, i una responsabilitat global.

I la salut mental tampoc, perquè hi haurà d'aquí molt poc un ple, i saben vostès que aquesta sí que és la nostra prioritat. Bé, aquesta..., totes, però aquesta és *la* prioritat, i, per tant, no m'hi estendré.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem al setzè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada

300-00060/13

...la interpel·lació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Bon dia, consellera Jordà. Bé, saben que Catalunya és un país demogràficament desigual, on hi ha una hiperconcentració de la població en les àrees metropolitanes que està associada o que provoca també una hiperconcentració d'infraestructures i de serveis en aquestes àrees.

Aquest fenomen, que és propi del propi procés d'urbanització, el que genera és una forta desigualtat territorial entre aquella Catalunya que en podem dir «la Catalunya densament poblada» i el que podríem anomenar «la Catalunya poc poblada», o, en altres paraules, entre la Catalunya urbana i la Catalunya rural, sense obviar que cada cop són més evidents les interconnexions que hi ha entre el món rural i el món urbà.

Bé, amb aquesta interpellació el que volem és posar el focus en l'accés als serveis, perquè mentre la Catalunya poc poblada, la de baixa densitat demogràfica, la que progressivament s'ha estat buidant, en els darrers anys, no?... , mentre aquesta Catalunya ens proveeix a tots d'aliments, d'aigua, d'energia, de biodiversitat, de paisatges..., mentre aquesta Catalunya, en definitiva, ens sosté, perquè sosté la vida, doncs resulta que els seus residents, els seus ciutadans i ciutadanes, no tenen accés a molts serveis bàsics.

És a dir, mentre la Catalunya que ens proveeix serveis ambientals i paisatgístics ens sosté o sosté tot el país, no som capaços de proveir de suficients serveis aquesta Catalunya poc poblada. Estem parlant tant de serveis públics –sanitat, educació, transport– com de serveis de naturalesa privada que són essencials, com, per exemple, els serveis bancaris o les farmàcies, per posar-ne alguns exemples.

Per situar-nos, fixem-nos en una comarca, com, per exemple, el Pallars Sobirà, una comarca de gairebé 140.000 hectàrees de superfície; això és tres vegades el Baix Llobregat o deu vegades el Barcelonès. És la quarta comarca més gran de Catalunya, però la segona menys poblada. Doncs bé, en tot el Pallars Sobirà només hi ha tres farmàcies, sis caixers automàtics, una oficina de correus o tres CAPs, on, per cert, hi ha una clara falta de personal i els metges han de fer consultes i guàrdies sense descans. En tota la comarca no s'hi poden realitzar proves diagnòstiques, i, òbviament, tampoc s'hi poden cursar estudis superiors, mentre que la nova biblioteca encara no ha vist la llum, després de quinze anys de reivindicacions.

Però bé, anem a pams i fixem-nos en alguns d'aquests serveis dels que els volia parlar. Vull començar posant l'atenció en els serveis bancaris. El marc legal reconeix a totes les persones el dret a disposar dels serveis bancaris per cobrar, pagar, pagar rebuts o disposar d'efectiu. Aquest dret, però, avui xoca amb les estratègies i els processos de reorganització i de reestructuració del sector financer, que tenen com a conseqüència, com a efecte, el tancament d'oficines i la reducció de l'atenció personalitzada, cosa que està perjudicant especialment la Catalunya poc poblada i també la gent gran. I aquesta és una altra de les característiques d'aquesta Catalunya buidada: que és també una Catalunya altament envellida.

I, en aquest sentit, jo li pregunto, consellera, si la Generalitat està fent o pensa fer alguna cosa per garantir els serveis bancaris. Perquè..., canviem d'àmbit territorial: si anem al Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, podem trobar com en aquestes dues vegueries, doncs, el seixanta per cent dels municipis no tenen cap oficina bancària. Això vol dir que hi ha més de cent municipis en aquestes vegueries que no disposen d'oficina, cosa que implica que més de 63.000 persones estan obligades a desplaçar-se, si volen un servei financer.

Però vegem algun altre servei essencial: les farmàcies. Un altre servei que pateix insuficiència territorial no només per la menor disponibilitat, sinó perquè moltes de les farmàcies en aquesta Catalunya poc poblada no produeixen fórmules magistrals, i, per tant, això limita també enormement l'accés a determinats fàrmacs en molts municipis.

I els dono també alguna dada...: al Barcelonès hi ha una farmàcia per cada 1.800 habitants. Com pot ser que al Solsonès, a la Segarra, a l'Alt Urgell, al Montsià o a Osona, que són comarques amb molta menys densitat, hi hagi una farmàcia per cada 2.000 o 2.500 habitants? –1.800 al Barcelonès, 2.500 en alguna d'aquestes comarques. Ja sé que no és culpa seva, consellera, això, però jo de nou li pregunto si la Generalitat està fent o pensa fer alguna cosa al respecte.

Movem-nos ara cap a altres serveis, cap a serveis públics. Mirem, per exemple, els serveis sanitaris. Ja abans de la pandèmia, si demanaves cita amb el dermatòleg, a Tortosa te la donaven al cap de 142 dies, però si la demanaves a la Vall d'Hebron te la donaven en 29 dies –cinc vegades menys d'espera. Amb el neuròleg, al Trueta trigaves 325 dies, i a l'Hospital del Mar, només 45 –set vegades menys. Per a una coloscòpia, a l'Arnau de Vilanova havies d'esperar 77 dies, però a l'Hospital del Mar,

només 44. O per tenir cita amb l'uròleg, a Lleida, 118 dies; a Barcelona, 61. I així podríem continuar.

I, enmig d'aquesta situació, doncs, va arribar la covid. I ara ens trobem amb molts municipis on se'ls va tancar el CAP i no els hi han tornat a reobrir, i, a més a més, han perdut moltes especialitats, com pediatria o ginecologia. Per no parlar de les nefastes condicions de treball que ha de suportar el personal sanitari, que, sense haver recuperat les retallades de l'any 2012, ara es veuen especialment superats en aquests territoris per una alarmant falta de personal.

Però mirem algun altre camp: l'educació. Sap vostè que una de les principals amenaces de les dinàmiques de despoblament són justament els pobles que es poden quedar sense escola per falta d'alumnat. I ja no parlem de l'etapa postobligatòria, on des d'aquests municipis, doncs, no es pot estudiar i estàs obligat a mudar-te o a desplaçar-te, si vols anar a una universitat o un centre postobligatori. Per cert, que molts d'aquests joves ja no tornaran als seus municipis d'origen, no només..., o sobretot, no?, per la falta de serveis i per la falta d'oportunitats, sinó també perquè en alguns d'aquests territoris –com, per exemple, la Vall d'Aran– l'accés a l'habitatge és impossible per un fenomen de gentrificació vinculada al turisme.

Més temes: cultura, serveis culturals. Dels 115 museus que hi ha a Catalunya, resulta que no n'hi ha cap a la Ribera d'Ebre ni a la Terra Alta ni a l'Alta Ribagorça ni a les Garrigues ni al Moianès ni al Pla d'Urgell ni al Priorat. O les sales de cinema: en els darrers vint anys, de les 235 sales de cinema que hi havia l'any 2000 hem passat a 137, i les que hem perdut són bàsicament aquelles de menys de cinc pantalles, cosa que vol dir que les sales supervivents..., un seixanta-set per cent de les sales supervivents estan a la província de Barcelona, mentre que nou de cada deu municipis de la Catalunya rural no tenen oferta cinematogràfica.

I el més greu encara: les biblioteques, que en molts llocs són un punt clau d'accés a la cultura, d'accés a internet, d'accés a la lectura per a tots els àmbits d'edat, i que estan veient com se'ls retallen les dotacions pressupostàries i es posen en perill, també, o es precaritzen les seves treballadores.

I vaig acabant. A ningú se li escapa que els dèficits d'accés a tots aquests serveis a la Catalunya poc poblada es veuen multiplicats pels enormes dèficits que pateix la Catalunya no metropolitana en un altre dels serveis que és essencial, que és el dret a la mobilitat. Les diferències de transport públic entre les grans ciutats i les zones rurals són alarmants, i això afecta la manera com s'accedeix justament també a la sanitat, a la cultura, a l'educació. I vostè, consellera, que és de Ripoll, sap perfectament de què li parlo.

I el problema no és només d'infraestructures en l'àmbit del transport, sinó que sobretot és de gestió, i aquí hi tenim plenes competències. Per exemple, perquè el sistema tarifari integrat cobreix el 97,8 per cent dels desplaçaments en transport públic, però només arriba al seixanta per cent dels municipis i deixa fora totes les Terres de l'Ebre, l'Alt Pirineu i l'Aran i bona part de la Catalunya Central o de les comarques gironines. Com pot ser que sigui més econòmic agafar un avió per anar a les illes Balears que venir amb bus de Llavorsí a Barcelona? Com ens ho expliquem, això? Això és una qüestió de gestió i de sistema tarifari.

Garantir l'accés a tots aquests serveis a la Catalunya poc poblada és, sense cap mena de dubte, una de les millors estratègies per al repoblament d'aquests territoris. No és l'única. Òbviament, doncs, també cal fomentar el desenvolupament territorial, generar oportunitats, generar llocs de treball, i això requereix intervencions integrals.

I això em porta a una darrera qüestió que a l'actual escenari postpandèmic és clau, que és el teletreball. Si es treballés des de les administracions per garantir el teletreball, aconseguiríem clarament un major repoblament d'aquests territoris. I la pandèmia ens ha significat una oportunitat per a això. Hem vist com molts d'aquests municipis han augmentat la seva població durant la pandèmia, però el que estem

veient ara és que bona part d'aquesta població està retornant a àrees metropolitanes perquè no hem estat capaços de subministrar els serveis necessaris i de subministrar –perquè avui en dia encara no el tenim garantit– l'accés a internet de qualitat i ni tan sols l'accés a la telefonia mòbil, en molts d'aquests territoris.

Però no només això, sinó que quan hi hem intervingut des de l'Administració, i parlo de la Instrucció 1/2021 –per tant, d'enguany–, de mesures organitzatives per a la reincorporació als centres de treball del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, el que hem fet és generar, al nostre entendre, un precedent que no ha tingut en compte en absolut els factors territorials, i hem delimitat com a màxim a dos dies setmanals el teletreball a l'Administració de la Generalitat. Per tant, hem generat un precedent per dificultar que, en aquells territoris de la Catalunya poc poblada, justament afavorim aquest teletreball.

Com en tantes altres qüestions, i com no es cansen de dir a l'Associació de Micro pobles o al grup de treball Eines de Repoblament Rural, hem tornat i tornem..., continuem regulant des d'una mirada estrictament centralista i sense tenir en compte la diversitat territorial.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Bé, molt bon dia. Gràcies, presidenta, diputades i diputats. Diputat Parés, gràcies. Li he de dir «gràcies» perquè, una vegada més, posa de manifest no només una realitat que coneixem totes i tots, que és aquesta existència d'aquestes dues Catalunyaes i d'aquesta desafecció també entre el món rural i el món urbà, sinó que crec que avui ho ha exemplificat amb exemples concrets i que sempre han de ser, òbviament, ben rebuts i també són mostra de que aquestes dues Catalunyaes..., malgrat que sovint ens entestem a parlar de la Catalunya sencera, la realitat és que n'existeixen, ens agradi més o menys, dues, i dues de molt concretes.

Ho ha explicat vostè també, eh?: sabem que Catalunya és un país ben divers. I és un fet que ens enorgulleix en molts sentits –en molts sentits. De fet, Catalunya la fan 947 municipis, i més de la meitat d'aquests municipis tenen menys de mil habitants, que aviat és dit, eh? És a dir, estem parlant de gairebé cinc-cents municipis –488, concretament–, que representen el 51,1 per cent, que concentren només el 2,5 per cent de la població del nostre país. El desequilibri poblacional, sens dubte, és evident. Pocs municipis concentren –ho ha explicat vostè molt bé– un percentatge molt elevat de la població, i, alhora, una gran extensió de territori té una densitat de població extremadament petita, extremadament baixa.

Ja, d'entrada, deixi'm dir-li que el que hem fet..., el que hem de fer com a Generalitat de Catalunya, com a país, és transversalment... Vostè ens ha explicat molts exemples de molts serveis, de moltes coses que s'escapen, òbviament, com sempre hem repetit, tantes vegades, d'aquesta conselleria, malgrat que té la responsabilitat de la cohesió territorial, eh? Doncs, des del nostre punt de vista, el que hem de fer com a govern de la Generalitat és transversalment, deia, actuar perquè aquestes diferències no es tradueixin –perquè val a dir que ho són– en discriminacions. Aquest jo crec que és l'objectiu. La igualtat d'oportunitats també s'ha de garantir en el vector territorial; si no, òbviament, haurem fracassat com a societat, però també com a país.

En aquest sentit, el full de ruta que treballem des del Govern de Catalunya –vostè el coneix– és l'agenda rural de Catalunya –una oportunitat per a aquest món rural, per a aquesta Catalunya més poc poblada–, i definir en primera persona aquest

full de ruta de present, però també de futur, per al desenvolupament territorial, però també socioeconòmic, ambiental, tot incorporant-hi els objectius de desenvolupament sostenible, els que coneixem com del CADS.

I considero necessari remarcar com a essencial i imprescindible situar els territoris rurals al centre d'aquest debat. És extremadament imprescindible. I és veritat que últimament en parlem, n'hem parlat, i, evidentment, ens toca cada vegada que parlem de qualsevol política de qualsevol departament del Govern.

Així doncs, l'agenda rural està construint, entre tots, sobretot amb aquelles i aquells que hi viuen –per nosaltres això és primordial, és essencial–..., i que veuran també que els reptes de l'agenda s'han convertit ja en millores vitals. Si no som capaços d'escoltar el territori en primera persona, que les demandes vinguin del territori en primera persona, de ben segur que no ho estarem fent bé.

I és en aquest sentit que la participació en els tallers que s'han realitzat a tots els territoris, val a dir –deixin-m'ho dir–, ha estat un èxit. A la fase d'aportacions inicial es van rebre un total de 4.714 propostes. Això va donar pas a la fase de participació –és a dir, de consulta i de debat territorial– per acabar de definir les propostes rebudes en la primera fase d'aportacions inicial, eh?

I en aquesta fase deixin-me dir també que s'han organitzat tallers temàtics en línia amb prop de set-centes persones inscrites –és a dir, no ha deixat indiferent ningú, no ha deixat indiferent el territori–, i també tallers territorials amb aproximadament quatre-centes persones participant-hi. En altres paraules, tothom qui ha volgut, ja fos a nivell individual, fossin entitats, associacions, administracions, agents econòmics o agents socials, hi ha pogut participar, hi ha pogut dir la seva.

On ens trobem, ara? Ara estem recollint ja totes aquestes aportacions, estem recollint totes les esmenes a aquestes aportacions i redactant el final ja de l'agenda rural del nostre país, com molt bé els vam explicar o els van explicar, en aquest cas, les quatre entitats a qui es va encarregar aquesta tasca a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Món Rural fa unes setmanes aquí, en seu parlamentària.

Dèiem que és imprescindible que l'agenda rural de Catalunya sigui participada i sigui coordinada, eh? I que ho sigui entre els diferents nivells de l'Administració, entre les entitats territorials i els diversos agents implicats en la viabilitat d'aquests territoris. Perquè si és cert que és obligació d'aquest Govern l'impuls d'actuacions al món rural que facilitin, evidentment, un desenvolupament socioeconòmic en tots els sentits, mediambientalment sostenible, també..., i la responsabilitat ha de ser, sens dubte, de totes i de tots, ha de ser una responsabilitat compartida, però també ho ha de ser de governança.

I és per això que, des de la Comissió Interdepartamental sobre Despoblament Rural, es va encarregar la redacció d'aquesta agenda. Recordo i poso de manifest –vostè també hi ha fet referència– que l'Associació de Micropobles de Catalunya n'ha format part, en forma part, està a la comissió motora i redactora, evidentment, i hi juga un rol imprescindible; també l'Associació d'Iniciatives Rurals de Catalunya, però també, alhora, l'Associació Catalana de Municipis de Catalunya, i, com li he dit, sota el paraigua, tot plegat, com no pot ser d'altra manera en aquest moment d'emergència climàtica, del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible.

Aquesta no és una problemàtica que només succeeixi a Catalunya –vostè ho sap perfectament–, sinó que és un fenomen que també afecta altres països. A vegades no cal inventar, a vegades també hem de ser capaços de copiar aquelles experiències que han funcionat en altres països, eh?

Però també vull explicar que el marc en el que ens hem centrat bàsicament és... Per una banda, el 2018 recordo que el Parlament Europeu va aprovar a Estrasburg una resolució molt concreta sobre com donar resposta a les necessitats específiques a les zones rurals, a les zones de muntanya i a les zones perifèriques de la Unió Europea, i va sol·licitar la redacció d'una agenda rural europea que també ens està ser-

vint de marc en aquest sentit. I, per una altra banda, l'any 2019 França va aprovar la seva pròpia agenda rural, en aquest cas, amb dues-centes mesures específiques per al desenvolupament rural.

Aquí és on hem d'anar a parar, eh?, a esgrimir totes aquestes aportacions del territori, i, finalment, que ens quedin unes mesures concretes i específiques, i, òbviament, dotar-les de finançament. Sens dubte –i després, en l'altra intervenció, intentaré explicar-ho de manera ràpida–, moltes d'elles..., les que vostè ha posat de manifest; és a dir, tampoc hem d'inventar massa res.

Vull recordar també que tot plegat sorgeix d'aquella comissió interdepartamental que entre tots ens vam comprometre a fer i que jo vaig tenir l'oportunitat de presidir en tres ocasions. I recordo perfectament quan, al final, els directors generals de tots els departaments que hi estan, que són pràcticament la totalitat del Govern, repetien sempre les mateixes coses: la detecció de quines eren les mancances en cada un dels territoris era una cosa evident; el que faltava ara és que aquestes mancances també fossin posades en relleu davant de la ciutadania, i que fos la ciutadania qui les considerés vàlides o qui en volgués afegir de més. I això és justament el que hem fet.

I parlant, doncs, de mirar cap a altres països, a banda de França, també el que hem fet és tenir clar que era importantíssim en el desenvolupament d'aquesta agenda rural mencionar l'existència del pla nacional per a la implementació de l'agenda 2030 al nostre país, que fos, evidentment, en plena consonància també amb les línies de desenvolupament rural.

Així doncs, els objectius, eh?, en tots aquests casos, però sobretot en l'agenda rural del nostre país..., l'objectiu és clar i és diàfan, i va en la línia de la seva exposició: analitzar els reptes del món rural –tots els reptes del món rural– i identificar aquelles actuacions necessàries per poder incidir en la prioritització de les polítiques i accions per al desenvolupament rural dels propers anys. Aquests són els dos objectius.

I per què realment es fa necessària, l'existència d'aquesta agenda rural? –ho podríem fer d'una altra manera, ho podríem fer a través de la comissió interdepartamental... Doncs perquè sabem que les realitats del món rural de Catalunya són diverses, són múltiples. És a dir, quan parlem de la Catalunya rural, les necessitats no són iguals a tota la Catalunya rural, i això també vull posar-ho en relleu, perquè crec que és extremadament important. I vostè ha posat exemples de molts territoris diferents on de ben segur que les mancances són també diferents.

Catalunya –el nostre país– és un territori divers, però també hi ha reptes que són comuns, eh?, i aquests també els coneixem totes i tots. I són justament aquests els que s'han de planificar –aquests concretament– d'una manera, sens dubte, estratègica.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. Gràcies, consellera, per la resposta i per l'interès. Soc conscient que moltes de les qüestions que li plantejàvem, doncs, no són competència del seu departament. També li he de dir que, bé, potser esperàvem que fos des de Presidència que se'ns donés resposta a aquest tipus d'interpellació, però, en qualsevol cas, creiem que és important l'interès que mostren vostè i el seu departament per la problemàtica del món rural.

Clar, vostè em parla de l'agenda rural, que, com sap, doncs, és un projecte, una estratègia que compartim, perquè cal una planificació estratègica sobre les intervencions que duem a terme al món rural. Però, clar, al mateix temps, nosaltres el que veiem és, en primer lloc, que hi han determinades qüestions que necessiten respostes urgents. Li he parlat dels serveis bancaris, de les farmàcies, de com estem deixant perdre l'oportunitat que ens ha brindat la pandèmia per repoblar la Catalunya

rural i de com en molt poc temps estem veient que el que estem fent és tornar als mateixos hàbits que ja teníem, no? Això, per una banda.

I, per altra banda, el que veiem és com el Govern va prioritzant altres coses, perquè al mateix temps que vostès ens parlen de l'agenda rural el que veiem també és que el seu gran macroprojecte per fer front a les polítiques de desenvolupament territorial són uns jocs olímpics d'hivern. I, clar, nosaltres no acabem de veure com garantirem tots aquests serveis al Pallars, a l'Alta Ribagorça, a l'Alt Urgell, a la Vall d'Aran, a la Cerdanya, al Berguedà o al Ripollès, a través d'uns jocs olímpics d'hivern.

És a dir, després dels jocs olímpics, quan marxin els especuladors, quan marxin els esportistes, quan marxin els turistes que portin, totes aquestes comarques tindran oficines bancàries?, tindran farmàcies?, tindran els CAPs que necessiten?, tindran les biblioteques?, tindran els cinemes?, tindran els serveis de transport públic eficaç i assequible que necessiten? Nosaltres no acabem de veure com uns jocs olímpics donen resposta a tot aquest tipus de necessitats.

Però bé, en qualsevol cas, compartim l'objectiu, crec jo, doncs, de garantir –ho deia la consellera Vilagrà, justament, fa un parell de dies aquí al faristol, eh?– que visquis on visquis de Catalunya has de poder tenir dret a accedir als mateixos nivells de serveis públics. Hi estem plenament d'acord. I, de fet, no només això, sinó que creiem també que visquis on visquis has de poder accedir als mateixos nivells de renda, que aquest és l'altre gran problema. I per això nosaltres parlem d'equitat territorial, perquè al final la Catalunya buidada és també la Catalunya empobrida, i per això es requereixen respostes d'intervenció integral. Però bé, en qualsevol cas, el que a nosaltres ens preocupa és com donem respostes ràpides i eficients a tots els problemes i a la manca de serveis que ara li plantejava.

Vostè ens ha parlat també de la comissió interdepartamental, que també creiem que és una eina necessària, però, clar, hem de recordar que no fa gaire, la passada legislatura, la consellera Budó ens deia que la manera, no?, que la via era..., que el projecte que teníem era el projecte «País viu, país d'oportunitats», del president Torra. No sé si se'n recorden. També li preguntem on ha quedat, tot això; si això ja ho hem aparcat, si ha servit per a alguna cosa. Perquè li dèiem aleshores a la consellera Budó, i ara crec que ho podem constatar..., és que, al final, està molt bé reunir-nos amb la gent del territori, però si no hi aboquem recursos, si no posem despeses..., si no hi posem partides pressupostàries, doncs, això, al final, acaba revertint en poc.

I és en aquest sentit que també li pregunto, en els pressupostos que ens presentaran la setmana vinent, doncs, si hi haurà o no hi haurà recursos per impulsar polítiques de desenvolupament territorial a la Catalunya poc poblada. Si hi seran, si no hi seran, i quina en serà la quantia. Se n'augmentarà la quantia? Perquè ara mateix sap vostè que és del tot insuficient o inexistent.

És cert que, enmig de tot això, hem tingut una pandèmia, però la nostra impressió, la veritat, és que som on érem i que no estem aprofitant, com els deia, les oportunitats que ens pot haver brindat la pandèmia per repoblar la Catalunya rural.

I nosaltres tenim algunes propostes, eh? Nosaltres creiem que cal regular a favor de la Catalunya rural i la Catalunya poc poblada no des d'una mirada exclusivament urbana i centralista, com hem fet en aquest Parlament històricament. És a dir, el gruix de lleis que hem aprovat en aquest Parlament històricament ha tingut aquesta mirada urbana i centralista, i és hora de canviar aquesta tendència. I per a això cal legislació específica, i per això nosaltres proposem una llei d'equitat territorial que, entre altres coses, el que faci és garantir drets, generar i desplegar drets en clau d'equitat territorial, perquè, al final, l'accés a tots aquests serveis a tot el territori sigui un dret.

També planificar els serveis amb criteri territorial, no només des de cadascun dels departaments, sinó, com deia vostè, amb aquesta mirada transversal, de planificació transversal dels serveis. I és veritat que l'agenda rural, en aquest sentit, doncs, pot aportar una bona mirada estratègica.

També planificar polítiques integrals en les especificitats de cada territori. Cada territori necessita les seves accions, però també els seus recursos. I per això nosaltres fem el paral·lelisme: igual que vam fer amb la llei de barris, que ens vam adreçar a àrees urbanes vulnerables, fem una llei d'equitat territorial on aportem un fons amb recursos específics per a les àrees rurals més vulnerables.

I, per últim, impulsar realment el teletreball per no perdre l'oportunitat que ens ha brindat la pandèmia en aquest sentit.

Gràcies, consellera.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I té la paraula, en torn de rèplica, la consellera Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Diputat Parés, anotats, tots els... –sí, no el veia–, anotats, tots els suggeriments. Evidentment, ara serà el moment. He explicat que l'agenda rural està ja tancant-se. També val a dir que n'estem parlant amb Vicepresidència, perquè, sens dubte, crec que hem d'aterrar les dues agendes, la rural i la urbana. Aquest és un país amb dues realitats, però, evidentment, és el mateix país i hem de ser capaços de casar-ho, tot plegat.

Ha fet molta referència..., a moltes coses, eh?, però als serveis bancaris també. I, en aquest cas, jo voldria recordar-li que es va aprovar una moció, al debat de política general, que de ben segur se'n recorda, on s'apostava per impulsar els serveis financers basats en l'economia social i cooperativa al món rural. Aquesta es va aprovar. I el que hem de fer, doncs, és donar compliment, com no pot ser d'altra manera, a les mocions que aprova aquest Parlament.

També en barris urbans sense serveis, eh? També hi ha fet una mica referència, vostè, però a vegades... Hem de ser capaços també de no oblidar-nos que, malauradament, hi ha barris al nostre país, en ciutats o..., vaja, bàsicament en ciutats, on també hi ha un seguit de mancances.

Deixi'm dir-li de manera molt telegràfica alguns dels reptes inicials que sí que ha detectat ja l'agenda i que, doncs, sense..., a nivell no de detall, però deixi'm anomenar-los ràpidament. Tema de persones i benestar, sens cap mena de dubte. Són pobles i territoris on la població és molt envellida, i aquí, evidentment, s'han de desplegar un seguit de polítiques molt concretes.

El repte demogràfic, evidentment: l'arrelament social i l'envelliment amb dignitat, eh?, i l'acollida, també, de nova població. Perquè és evident, també, i també fruit de la pandèmia, que estem detectant com, evidentment, hi ha més flux.

La transició ecològica: importantíssima, també, al món rural.

El territori connectat, sens cap mena de dubte. D'això els que vivim a comarques en som plenament conscients.

Reconnectar també les baules. Avui no n'ha parlat, eh?, ho he trobat a faltar, però segurament no tenia temps, segurament ho trobo a faltar de la passada legislatura, parlant de polítiques agràries, no? En aquest sentit tampoc no ens hem d'oblidar..., tot i que el món rural no només està centrat en polítiques agràries i ramaderes o pesqueres, segons on, però..., reconnectar les baules del sistema agroalimentari és, sens dubte, importantíssim.

Gestió forestal, també molt i molt important, i ha sortit reiterades vegades, també. No és curiós ni és casualitat, eh? Al final, tenim un territori on el seixanta i escaig per cent és bosc, i, evidentment, toca en aquestes zones. Aquí se n'ha parlat molt, s'hi ha fet molta incidència. Aquí també en veurem alguna cosa al pressupost; si tinc temps després l'hi explico.

També millorar la competitivitat del teixit empresarial rural. No ens n'oblidem. No cometem aquell error de pensar –hi torno– que al món rural –no passaria res, eh?, però...– només hi ha, doncs, pagesos, pageses, ramaders i ramaderes. No, també

hi ha empresaris i gent que, a través del teletreball i unes bones connexions, pot desenvolupar la seva activitat laboral i el seu projecte de vida.

Sistemes de governança, també molt importants, eh? Crec que s'han de plantejar, aquests sistemes de governança, que, d'alguna manera, el que facin és facilitar la transversalitat i tinguin en compte les ruralitats del nostre país –que vostè també ho ha apuntat– i que són diverses, eh? Malgrat que hi ha uns reptes molt globals, hi ha ruralitats molt específiques, segons de quin territori parlem.

En definitiva, tenim l'eina –tenim l'eina. És evident que aquesta eina l'hem de dotar. És evident que el que no podem generar una vegada més és frustració al territori. Perquè queda molt bonic omplir-nos, doncs, la boca de paraules amables i de la realitat que tenim en aquest país i de... Cada vegada que hi ha un desastre meteorològic, per exemple, ens recordem del sud del país. No, això no va així, diguéssim, eh? És a dir, hem de ser capaços de no crear el contrari, cap frustració.

L'agenda rural ha d'aconseguir ressituat a aquestes ruralitats al centre de les polítiques de país. I això, com molt bé diu vostè, s'ha de veure també en aquests pressupostos de manera, sens dubte, transversal. Com a país hem d'aconseguir que no siguin anecdòtiques, aquestes propostes de resolució, com les que van aprovar-se en el debat de política general. Si són anecdòtiques, no tenen cap mena de sentit.

Els serveis bancaris i postals, que no n'he parlat, però també això entrava en la moció...; serveis bàsics per a la nostra societat, en definitiva, que ens afecten a totes i a tots.

I pal·liar aquest desequilibri poblacional. També és important. Fer aquest repte indefugible, fer-ne entre totes i tots una oportunitat, sens dubte, col·lectiva; una oportunitat de present, però sobretot també una oportunitat de futur. I toca fer-la ara i toca fer-la ja, i, a més a més, toca fer-la bé. Perquè, en definitiva, volem totes i tots un país viu, volem un país actiu, ciutat a ciutat, però també –si m'ho permet, avui–, sobretot, poble a poble.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat pública i la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra

302-00042/13

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat pública i la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. La presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Chakir el Homrani.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Portem la moció subsegüent a la interpellació que vam realitzar a l'anterior Ple, en la que parlem de seguretat pública i de la Policia de la Generalitat –dels Mossos d'Esquadra– i de les policies locals. I sempre m'agrada recordar un fet que és clau: quan parlem de seguretat, parlem de garantir drets i llibertats, parlem de garantir drets i llibertats individuals i col·lectives. Parlem d'aquest binomi, que no hi han drets individuals ni drets col·lectius ni llibertats sense seguretat, igual que en una societat democràtica no hi ha seguretat sense poder exercir amb plenitud els teus drets individuals i col·lectius.

En reiterades ocasions hem demanat des del faristol en aquest Ple a les comissions d'Interior que necessitem un debat polític de profunditat entorn de la seguretat, que volem fer aquest debat, que pensem que és un debat que es fa en moltes societats

i que és necessari, però volem un debat que no sigui partidista. Perquè, quan parlem de seguretat, parlem d'un dels serveis públics més importants que es donen, el que garanteix els nostres drets i les nostres llibertats.

En aquest sentit, l'esperit de la nostra moció és clar i concret, un esperit que hem treballat –i també ho haig de situar– conjuntament els dos grups parlamentaris que donem suport al Govern. En certa manera..., la presentem nosaltres, però és una moció treballada conjuntament. I el que volem és expressar aquest suport, aquest agraïment, aquest reconeixement a la tasca realitzada pels membres del Cos de Mossos d'Esquadra, de les policies locals i també de tots els serveis d'emergència especialment durant tota la pandèmia, que ha sigut ingent.

Després podré valorar algunes de les esmenes, etcètera, però ho situem en aquest marc; per això em sobten algunes de les esmenes que s'han presentat. Un rebuig també inequívoc a la criminalització dels joves. Els debats de seguretat necessiten debats de profunditat, i són molt fàcils, les expressions vàcues que acaben simplificant la realitat. I per això també ho hem volgut deixar molt clar.

També, en aquest sentit, hem volgut situar que el suport als Mossos, el suport a totes les polítiques de seguretat, respon a dos àmbits: un, un suport entorn de les dificultats, un reconeixement públic, però el suport també necessita fets, també necessita realitats concretes on avançar, perquè també són reivindicacions de fa molt de temps que s'han d'abordar.

En aquest sentit, hem situat alguns dels aspectes que pensem que tots els membres de la cambra compartim: el dret a la jubilació anticipada, com tenen tots els altres cossos i forces d'ordre a nivell estatal; la millora de la uniformitat; l'increment necessari de plantilla; la millora dels mitjans tècnics per dur a terme la seva tasca de forma correcta; garantir la formació contínua i els recursos per al cos... Bàsicament, d'acord amb un objectiu: volem que la policia sigui el reflex fidel del que som com a societat, del que representem com una societat diversa. I la manera en la que s'ha de fer, la manera en la que s'ha de treballar des d'aquest Parlament, la manera en la que ha de treballar l'executiu per fer això, és amb canvis concrets i amb fets concrets, que ajudin en aquest exercici que ha de ser continu, que ha de ser continu en qual-sevol cos policial, que és autoexigència, és millora, perquè això fa que tinguem una gran policia. I és aquest l'objectiu que seguim.

Crec que tindrè temps, també, de parlar una miqueta de les esmenes presentades. Saben que únicament n'hem transaccionat una, perquè trencaven l'esperit i la voluntat que teníem en la moció, perquè entraven en aspectes que no eren del centre de la moció. I perquè nosaltres també tenim molt clar que ens hem dotat, des del Parlament, els propis grups parlamentaris, d'un espai en el qual tenim molta confiança, tenim moltes ganes de treballar, que és la comissió d'estudi, on –si m'ho permeten, també vull dir una cosa– escoltarem opinions similars a les de cadascú i escoltarem opinions contràries. Però totes les opinions són necessàries, tots els coneixements són necessaris, i un debat en profunditat en aquest sentit l'hem de fer, i l'hem de fer amb la màxima força.

Després acabaré de situar el posicionament davant de les esmenes. Estic segur que la moció sortirà amb una gran majoria, i que tots i totes volem fer aquest reconeixement i treballar-lo d'una forma clara i continuar treballant en les polítiques de seguretat per millorar la seguretat al nostre país, que és l'objectiu que sempre han de tenir aquest Parlament i el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats... Al Ple d'ara fa quinze dies vam tenir un monogràfic de seguretat pública amb mocions de Ciutadans, del PSC i Units, de VOX i del Grup Mixt, al que es van afegir els grups que conformen el Govern amb dues interpellacions, una d'Esquerra i l'altra de Junts, de les quals només una s'ha convertit en moció, aquesta que ara debatem i sotmetem a votació, presentada per Esquerra.

El ponent diu que l'han treballada conjuntament. Bé, Junts o delega o creu que no n'hi ha per tant, en la qüestió de la seguretat. O potser s'ha imposat dins de Junts la visió de Josep Costa: «A cada judici que hi ha es fa més insostenible que els lletrats de la Generalitat continuïn defensant agents de Mossos que presenten acusacions desproporcionades o sense fonament. Tenen dret a denunciar el que vulguin, però no a que els paguem els advocats amb diners de tots.» Això, aquesta petita bajanada, piulada per un dels més belligerants acòlits de Waterloo aquest dimarts 2 de novembre a les 21.25, és una mostra quelcom més que anecdòtica de la visió que té part del separatisme de la policia que ha d'estar al servei de tots.

El conseller Elena ens ha parlat del seu compromís amb la Policia de la Generalitat, amb els Mossos d'Esquadra –és el conseller d'Interior, hauríem de pensar que és veritat. Crec que el conseller n'és conscient, també, que almenys bona part de l'oposició no estem gens convençuts que el compromís amb els Mossos d'Esquadra sigui tan ferm com se'ns vol vendre.

Ahir mateix, el president del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Carri-zosa, va preguntar al president de la Generalitat per la manca de compromís en la defensa d'uns servidors públics essencials com són els mossos d'esquadra. I ho va fer perquè hem pogut constatar que els membres de la Policia de la Generalitat no se senten recolzats pel seu Govern, i encara menys pels grups que han conformat aquest govern de cohabitació. Aquesta moció intenta cobrir aquest forat, aquesta manca de convenciment en el suport de la Policia de la Generalitat; arriba a remolc de les presentades per altres grups de la cambra –entre ells, el Grup Parlamentari de Ciutadans.

El conseller diu sovint, gairebé sempre, que les paraules són importants, però que més importants són els fets. I té raó, conseller, els fets ho són tot. Els parlaré d'un fet concret. Just després del debat de les mocions en defensa del Cos de Mossos d'Esquadra presentades per grups de l'oposició en l'últim Ple d'octubre, el major Trapero va reclamar públicament respecte per la Policia de la Generalitat. El major en cap dels Mossos d'Esquadra és molt conscient de que hi ha massa fets, molts dels quals s'han de classificar en l'àmbit dels successos, que fan que els Mossos estiguin qüestionats per una part de la ciutadania, influïda, sens dubte, per la manca de respecte institucional i polític que estan impulsant fins i tot alguns dels components dels partits que han conformat l'actual Govern de cohabitació.

Els membres de les forces i cossos de seguretat se senten molt sovint deseparats, quan no directament agredits, per part de responsables polítics que estan en l'òrbita del desgovern de la Generalitat. L'autoritat dels agents policials, que tenen delegada per part de jutges i tribunals i per part de l'autoritat governativa, està en hores baixes, molt baixes. I això ho va denunciar el major Trapero, com ho estem denunciant Ciutadans des de fa mesos.

La resposta, quan això es denuncia en seu parlamentària o en qualsevol àmbit en que se'n pugui parlar, sempre és la mateixa: no s'ha de fer un ús partidista dels Mossos. La pregunta és clara: hi ha quelcom més partidista que posar els Mossos com a moneda de canvi en una negociació per guanyar la investidura? Ciutadans, comestic segur que la majoria dels mossos, creiem que no. Però Esquerra Republicana i Junts no n'han tingut prou, amb això; han posat als peus dels cavalls el sistema de gestió d'ordre públic sense haver implementat l'acord parlamentari del desembre de 2013, que modificava aquest model d'ordre públic amb un amplíssim consens.

Ara manen els antisistema, els que han fet del descrèdit de la policia una de les seves prioritats. Per cert, si es vol fer un ús no partidista del concepte d'autoritat i una defensa ferma de la Policia de la Generalitat, el pitjor que es pot fer és el que fan: deixar de banda la resta de forces i cossos de seguretat –en aquest cas, deixar de banda la Guàrdia Civil i la Policia Nacional.

Hem presentat esmenes, en aquest sentit, que no han estat acceptades. Hem volgut també que el Govern garanteixi, sempre i en tot moment, la defensa jurídica dels mossos en tots els casos en que hagin patit lesions, sense que pugui existir-hi cap mena de valoració sobre la conveniència política de fer-ho, depenent dels interessos del Govern o de la identitat o pertinença política de la persona agressora. L'ús partidista –aquest sí, molt real– que vostès en fan ho ha fet impossible.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... De fet, un té la sensació, llegint aquesta moció –a la qual nosaltres donarem suport, llevat d'un punt, que ens hi abstindrem–, d'un cert *déjà-vu*, perquè, si van mirant punt per punt, excepte les aportacions que hi ha fet el grup dels comuns, és literalment, gairebé –amb una excepció–, el que nosaltres vam sotmetre a consideració de la cambra en el debat de política general: el suport als Mossos, la condemna de l'actuació, etcètera, punt per punt, eh? Amb una excepció, amb una diferència, que sí que hi donarem suport, que és que no criminalitzem els joves; radicalment d'acord –radicalment d'acord.

Aleshores, voldria fer la intervenció, constatat això... No els lleigeixo els punts per una qüestió de temps, però és que és literal, eh? Podria fer un experiment: lleigeixo la nostra proposta de resolució i aquesta, i m'agradaria veure qui és capaç de diferenciar qui era l'autor d'aquesta proposta... Però voldria fer la intervenció a partir d'un punt en el que estem radicalment d'acord, que és el punt sisè. Diu: «Rebutja la instrumentalització partidista de la Policia de Catalunya i es compromet a conduir el debat sobre la seguretat al marge de les batalles partidistes, tot vetllant per treballar per l'interès general.»

Aleshores, si tenim en compte que diu el mateix que el que deia una resolució presentada pel Grup Socialistes i Units per Avançar, qui feia partidisme? En fèiem nosaltres aleshores, quan presentàvem això, i vostès hi van votar en contra? En fan ara vostès, de partidisme, quan presenten això, que és el mateix que varen votar en contra? (*Aplaudiments.*)

Clar, aquesta cantarella ja ens l'hem sentit moltes vegades, honorable conseller: «Escoltin, no facin partidisme, s'ha de fer política.» Què passa? Que quan en parlen vostès fan política i quan en parlem l'oposició fem partidisme? No estem disposats a acceptar aquesta cantarella. I aquesta moció dona peu a fer una reflexió profunda respecte a això, perquè diu exactament el mateix –diu exactament el mateix–, i, de fet, l'estem substanciant i l'estem votant perquè es van equivocar. I benvinguts, i els aplaudim la correcció. Es van equivocar, els grups que donen suport al Govern, votant en contra aquell dia al debat de política general. Allò va tenir conseqüències, inclosa una manifestació, i ara han anat a escriure literalment el mateix.

A escriure literalment el mateix amb la diferència dels joves, que els hi donem suport, i amb dues diferències més, gens menors –gens menors–: que obvien la resta de policies –i nosaltres hi hem fet una esmena amable, acceptable–, i diem «el conjunt de policies que treballen a Catalunya». Si els fa cosa dir... També donem suport a la Guàrdia Civil i també donem suport a la Policia Nacional quan ens ajuden a contenir expressions inacceptables, intolerables en l'ordre públic. Els hi hem posat fàcil, però no l'han volgut acceptar. No passa re.

Però, en qualsevol cas, potser és més expressió de partidisme, això, quan parlem de seguretat: que unes policies valen i les altres no. Policies a les quals, per cert, van condecorar el Dia de les Esquadres. (*L'orador riu.*) Ho dic perquè, és clar, hauríem de veure-ho tot en conjunt. Per tant, aquesta és una diferència.

I l'altra diferència, gens menor –i també els hi hem fet una esmena i tampoc l'han acceptat, i aquesta és molt seriosa–, és que defensar les policies és tramitar les actes que aixequen en els actes de violència, en les manifestacions. En aquest sentit ja vam incorporar una esmena, i aquesta –les coses pel seu nom– ens la van acceptar, vostès, que el conseller o el Govern vindrà a donar comptes de tot el que ha passat amb aquella notícia que ens va deixar bastant bocabadats, que no s'havien tramitat les actes que aixecaven els mossos d'esquadra en actes de manifestacions, de violències, la qual cosa és una extrema indefensió cap als policies: si no, què estan fent? Contingir els violents, aixecar les actes corresponents i si aquestes no deriven en expedients... Que després es tramiten d'acord amb la legalitat, amb tràmits d'audiència, etcètera, i poden acabar o no judicialitzant-se, però s'han de tramitar. No tramitar això, en definitiva, és una gran indefensió per al cos de policia.

En aquest sentit, nosaltres, com a grup parlamentari, hem demanat –i el departament així ens ho ha autoritzat– de poder consultar totes aquestes actes, perquè aquest sí que és un tema extremament preocupant.

Per tant, nosaltres, per lo dit, donarem suport a aquesta moció. No per partidisme, sinó perquè pensem el que pensàvem en el debat de política general. Benvinguts els grups que donen suport al Govern a pensar el mateix o gairebé el mateix –amb aquestes excepcions. I els esperonem a continuar donant suport a la policia en totes les seves expressions, també tramitant aquells expedients que fan, i a totes les policies. I a totes les policies, també aquelles que vostès condecoren –i em sembla extraordinàriament bé, si és que s'ho mereixien, que suposo que si ho van fer és que s'ho mereixien– en el Dia de les Esquadres.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, senyora presidenta. Honorable *conseller*, señoras y señores diputados... Esquerra Republicana nos presenta esta moción sobre seguridad pública y sobre Mossos d'Esquadra con una serie de puntos llenos de buenas intenciones, pero, como ya les dije en el Pleno anterior, van tarde y no resultan creíbles. Junts y Esquerra llevan muchos años gobernando Cataluña –muchos años–, y tenemos los peores datos de delincuencia e inseguridad de toda España.

Esta es la realidad: les ha estallado en la cara la inseguridad y lo están pagando los catalanes. Mire, en el primer semestre de 2021 hemos sufrido, los catalanes, un total de 176.945 infracciones penales, según el balance de criminalidad del Ministerio del Interior: un asesinato por semana, 265 violaciones –diez por semana; la última, la de una menor de dieciséis años en Igualada que ha quedado herida y maltrecha. Yo, señor Elena, siento rabia cuando siempre le oigo decir que la seguridad es protección de derechos y libertades, y no mano dura; protección de derechos libertades de esta menor, y mano dura respecto de los salvajes que se lo han hecho, no: puño de hierro, y sin guante de seda.

Ocho mil ochocientos cincuenta y ocho robos con violencia e intimidación –cincuenta diarios. Y también siento rabia, y quiero hoy manifestar mi apoyo a dos taxistas. A Jacinto Martínez, español, de Sabadell, asaltado el 1 de octubre por un joven marroquí de diecinueve años recientemente detenido esta semana. Sí, sí, por un joven marroquí de diecinueve años. Y también quiero... Por cierto, le han roto

dos vértebras y la nariz, ¿eh?, yo eso lo quiero recordar. Y a Alí, un taxista marroquí también atacado el 7 de octubre por ocho argelinos hasta dejarle inconsciente para robarle la recaudación. Tiene la mano destrozada y veremos si puede volver a trabajar. Protección de derechos sí, pero para estos taxistas, y mano dura para sus agresores. Y no mirar para otro lado cuando los delincuentes son inmigrantes ilegales, porque ya clama al cielo: lo que ustedes quieren hacernos ver como casos aislados se ha convertido en casos diarios.

Sus políticas de seguridad ciudadana han sido un rotundo fracaso. Cataluña encabeza todas las estadísticas de criminalidad del Ministerio del Interior desde hace años. Es la región de España con más delitos y más graves, con pandemia y sin pandemia. Y por eso desde VOX hace un mes ya que hemos arrancado una campaña de barrios seguros y estamos visitando cada rincón, cada barrio de Cataluña, para denunciar lo que ustedes silencian y los catalanes sufren.

Respecto de los puntos concretos de la moción, señor El Homrani, pues, nos llama la atención que siempre excluyen a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado en sus mociones. Se lo hemos dicho todos los partidos a este lado del arco parlamentario, con sendas enmiendas a los puntos 1 y tercero. Yo no sé si son conscientes de que en Cataluña trabajan más de seis mil guardias civiles y policías nacionales. Y pienso: «¿Cuesta tanto también condenar las acciones violentas contra estos y expresar el agradecimiento y el reconocimiento a su labor en Cataluña como hacemos con los *mossos d'esquadra*?» (*Alguns aplaudiments.*)

¿Son conscientes de que las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado cumplen funciones importantísimas en materia de seguridad en Cataluña? El servicio de inteligencia e información, operaciones antiterroristas, antiterrorismo, protección de nuestras fronteras, extranjería, policía judicial, aguas marítimas, Seprona... Fomenten la cooperación, la colaboración y la lealtad institucional entre los Mossos d'Esquadra y las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, en vez del insulto y el enfrentamiento constante. Eso sí es proteger a los catalanes con una estrategia de 360 grados de seguridad —una estrategia de 360 grados de seguridad. También con las policías locales y las guardias urbanas.

Y mire, una reflexión final en cuanto al plan general de seguridad de Cataluña, porque a mí me preocupa. El plan general de seguridad de Cataluña está caducado desde 2019, y es una obligación legal que le impone a la Generalitat, la ley de ordenación del sistema de seguridad de Cataluña. El otro día se lo comenté a la directora general de Administración de Seguridad en la Comisión de Interior, la señora Andolz. Y me dijo: «Ese plan...», después de tres veces, porque no me quiso contestar, y al final de la comisión ya entendió que no podía eludir la pregunta, y me dijo que ese plan se está haciendo y que ya se presentaría.

Hombre, yo creo que es importante que la consejería de Interior fije prioridades, objetivos, estrategias, y se les asignen los recursos necesarios. Y ustedes no lo hacen, van a salto de mata, a golpe de noticia, apagando fuegos tarde y mal. Vamos, que el plan ni está ni se le espera. Y así es difícil, yo entiendo, ser eficaces en materia de seguridad, sin fijar esas prioridades, esos objetivos y esas estrategias.

Porque mire, como decía Séneca, no hay viento favorable para el que no sabe dónde va. Y yo creo que ustedes no saben dónde van, y es muy preocupante, en la comunidad que encabeza todos los *rankings* de delincuencia e inseguridad en España. Su departamento tiene la responsabilidad de revertir esta situación. Y pónganse a ello, porque Cataluña ya no puede esperar más.

Y sí, mano dura frente a los que agreden a mujeres, frente a los que agreden a taxistas y frente a los que agreden a cualquier catalán de bien.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats... El Grup d'Esquerra Republicana presenta aquesta moció que tots... –s'ha explicat, eh?, ja–, que ve d'un històric en el qual venim d'alguns plens en què els diferents grups de dretes van presentar interpellacions i mocions de recolzament a les forces i cossos de seguretat, i ara els grups que donen suport al Govern tenen la necessitat de mostrar que ells també hi donen aquest suport.

Bé, més enllà de..., crec que és important, eh?, perquè després la moció va molt en aquesta línia, i nosaltres el que plantejàvem era incorporar-hi alguna altra mirada. Però, més enllà d'això, en qualsevol cas, manifestar que, com ja vam fer, de fet, donant suport a la proposta de resolució del Partit Socialistes en el debat de política general, com ja vam fer en molts dels punts de les mocions que vam debatre en els plens passats, el nostre grup parlamentari condemna els aldarulls i accions violentes, com se'ns proposa en aquesta moció; rebutja, òbviament, també la criminalització de les persones joves, i reconeix i dona suport a la tasca realitzada pels membres de les policies locals i de la Policia de la Generalitat, com no podia ser d'altra manera.

Entre altres coses, també vull recordar aquí que la gran majoria de la tasca que fan els mossos d'esquadra té a veure amb la seguretat ciutadana, té a veure amb la proximitat i té a veure amb tota una sèrie de persecució de delictes que, òbviament, nosaltres recolzem i que –cal dir-ho– fan molt molt molt bé.

Això no vol dir, doncs, que el conjunt de la Policia de la Generalitat estigui actuant a la perfecció, i crec que hem de ser conscients d'això. I, en aquest sentit, nosaltres plantejàvem algunes de les esmenes que passo a detallar-los-hi, eh? És a dir, quan vostès plantejaven aquesta moció únicament intentant donar resposta al debat que s'havia generat, ocasionat bàsicament perquè molts dels sindicats dels Mossos d'Esquadra demanaven una sèrie de millores que nosaltres també recolzem..., això ens porta a tenir el perill de mirar únicament el model policial o mirar únicament la seguretat de Catalunya des d'aquesta perspectiva. Que nosaltres insistim que hi han moltes de les reivindicacions laborals que es plantegen que creiem que tenen tot el sentit del món i que recolzem, però el que no té sentit és només mirar la policia des d'aquesta perspectiva.

I per això, en les nostres esmenes, el que plantejàvem era incorporar alguns altres elements que a nosaltres ens preocupen. I ens preocupen, entre altres coses, perquè mirin, justament avui hem sabut, doncs, que en una de les mobilitzacions postsentència de l'any 19 un altre dels ulls perduts va ser causat per una pilota de *foam* disparada pels mossos d'esquadra a plaça Urquinaona, que se suma als danys causats a les protestes a l'aeroport –que també van ocasionar, entre d'altres, pèrdues d'ull–, que se suma al cas de l'Olga –que també vam conèixer fa un parell de setmanes sobre la vaga general, en què també es van produir lesions al cap– i que se suma, per exemple, també al cas de les mobilitzacions contra l'empresonament de Pablo Hasél –on també hi va haver una altra pèrdua d'ull causada per una pilota de *foam*.

Per tant, anem acumulant casos, i vostès es neguen a corregir i a actuar. Nosaltres vam proposar una moratòria, els hem proposat una modificació del protocol, i no actuen. I mentre no actuen el que posem en risc, justament, és el quart punt d'aquesta moció, que diu: «Es reafirma a garantir els drets i llibertats.» I ara mateix nosaltres veiem un problema..., i estem d'acord que no és l'únic, que no és el principal element de l'anàlisi de la policia, però sí que hi ha un problema que creiem que hem d'abordar: és que l'actuació de la policia pot posar en risc i està posant en risc el

dret fonamental a la manifestació. Manifestar-se avui a Catalunya és un risc, perquè pots perdre un ull. I a això cal donar-hi resposta.

Per això proposàvem, entre altres coses, que, en el tràmit legislatiu que ens proposaran iniciar, s'hi incorpori el respecte als drets humans com a valor bàsic de la policia. No ho han volgut acceptar. Hem transaccionat; en qualsevol cas, acceptem la transacció de que es derivi del model policial, però entenem que és greu. És a dir, hauríem de poder parlar de drets humans, quan parlem de model policial.

En qualsevol cas, dos altres esmenes que hem presentat, que també explicaran l'abstenció del nostre grup en un dels punts –és el que té a veure amb els pressupostos. Per nosaltres..., ara vostès presentaran els pressupostos, la setmana vinent. Estem d'acord en que hi hagi un augment de la partida destinada a la uniformitat, a l'augment d'efectius, etcètera, però nosaltres també creiem que en aquest context cal que aquest augment pressupostari vagi destinat –i això els hi proposàvem i no ens ho han acceptat– a augmentar els mitjans dedicats a transparència, rendició de comptes, traçabilitat de les actuacions policials, etcètera. Això tampoc ens ho han acceptat.

Per tant, esperem, doncs, que en el debat parlamentari sobre pressupostos puguem veure si realment incorporen o no incorporen això, i, en qualsevol cas, veure també com el seu soci de suport parlamentari accepta o no accepta un augment pressupostari per a totes aquestes partides sense incorporar-hi elements de transparència i de rendició de comptes, que per nosaltres són essencials.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí. Bon dia. Bon dia, conseller Elena. Bien, volvemos hoy con otra moción, además después de esa manifestación en la que los *mossos d'esquadra* y también policías locales reclamaron varias de las promesas que usted y los anteriores *consellers* se han comprometido a hacer y que no están llevando a cabo. Y también se habló, pues, de esa pérdida del principio de autoridad que nosotros venimos recalando también en las últimas semanas, porque estamos preocupados con el tema de la seguridad, con lo que está pasando en Cataluña.

Y, por cierto, hablando de seguridad, desde aquí condenar la agresión sexual sufrida en Igualada por esa menor. Todo el apoyo a su familia, y esperamos que se recupere lo más pronto posible, y sobre todo que los *mossos* puedan hacer bien su trabajo para localizar a estos indeseables y esclarecer lo que ha pasado.

Bien, nosotros hemos presentado varias enmiendas que van en la línea de lo que hemos venido remarcando durante las últimas semanas, pero que sobre todo coinciden también con las demandas que se vienen efectuando desde el propio Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Unas enmiendas que parece que no han interesado al Grupo de Esquerra Republicana. Ni siquiera hemos tenido ocasión de hablarlas, y la verdad es que yo lo lamento, porque yo creo que había algunas en las que nos podríamos haber puesto de acuerdo, o así me hubiera gustado que hubiera sido.

Porque, por ejemplo, ustedes están haciendo aquí hoy insistencia e hincapié en el tema de no utilizar de forma partidista a los Mossos d'Esquadra, que yo en alguna ocasión le escuchado a usted decir que los Mossos tenían que formar parte del debate político; no sé cómo casa una cosa con la otra. Pero nosotros, por ejemplo, añadimos a ese punto, el punto número 6, que el Cuerpo de Mossos d'Esquadra no fuera objeto de contraprestación en las negociaciones políticas del Gobierno, básicamente porque han sido objeto de negociación y han sido utilizados como moneda de cambio.

Ayer mismo, señor Elena –que hace que no con la cabeza–, se constituía la Comisión de Estudio sobre el Modelo Policial, una comisión de estudio que preside la CUP por exigencia de la CUP, una de las negociaciones a las que ustedes llegaron

para poder investir al señor Aragonès como presidente. Otra de sus exigencias, que fue retirarles esa asistencia letrada por ese cuerpo especializado, también se ha llevado a cabo. Por tanto, me parece un poco cínico venir aquí a pedirnos a los demás que no utilicemos de manera partidista a los Mossos d'Esquadra, cuando ustedes son los primeros que los utilizan como moneda de cambio.

Y, si no es así, ¿qué problema había, entonces, en añadir aquí «Que el Cos de Mossos d'Esquadra no sigui objecte de contraprestació en les negociacions polítiques del Govern»? Creo que no hubiera habido ningún problema, si realmente estamos todos en la misma línea, como usted me está diciendo hoy, pero luego la realidad vemos que es otra.

Esto ya se ha venido aprobando, y no es la primera vez que lo decimos. Yo recuerdo también una moción, de diciembre del 2018, donde literalmente también se decía: «Que el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat i, per tant, el Departament d'Interior a rebutjar qualsevol intent d'instrumentalitzar els funcionaris del Cos de Mossos d'Esquadra, que han de restar sempre al marge de tota controvèrsia ideològica i política i al servei de tota la ciutadania dins dels marges establerts per l'ordenament jurídic democràtic en el seu conjunt.» Per tant, és una cosa que ve de lluny. No és la primera vegada que hem de parlar de no instrumentalitzar el Cos de Mossos d'Esquadra.

También se ha defendido esto en el *consell* de la policía, insisto, no solamente ahora, con usted de *conseller*, sino con otros *consellers*. Insisto en que, si la manera de no hacer partidismo es negociando con la CUP cuestiones que afectan directamente al trabajo y a la función de los *mossos d'esquadra*, pues, no vamos bien. Y le digo que lo fácil hubiera sido, para no dejar ninguna duda al respecto, incluir esta enmienda, pero ustedes no han querido.

Hemos incluido también otras enmiendas que eran enmiendas muy sencillas y que no entiendo tampoco por qué no las han aceptado. Y, por ejemplo, me refiero al tema de la paga extra del covid. Ustedes, que siempre repiten que están muy agradecidos de la labor del Cos de Mossos d'Esquadra..., usted mismo, días antes de esa manifestación de la que hablábamos, dijo que hubiera sido muy difícil contener la pandemia si no hubiera sido por la actuación de los *mossos d'esquadra*, y en eso estamos totalmente de acuerdo, sobre todo en situaciones tan complicadas como la de Ódena. Si eso es así, ¿por qué no se lleva a cabo esa promesa que ustedes hicieron, en el *consell* de la policía, al director de la policía, de gratificarles con esa paga extraordinaria? Porque a veces las palabras no bastan, señor Elena. Está muy bien el agradecimiento de palabra, pero también está bien que eso conlleve una actuación y que se cumplan esas promesas, porque, si no, las promesas quedan en agua de borrajas.

También el tema de la jubilación anticipada, que también hemos hablado, que usted me dice que va a hacer todo lo posible. Pues, si usted va a hacer todo lo posible, les vuelvo a insistir en lo mismo: partida presupuestaria recogiendo la sobrecotización en estos presupuestos ya, los que se van a presentar la semana que viene. Ya le digo que se va a encontrar esa enmienda en los presupuestos por parte del Grupo Popular.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Algunes qüestions respecte a aquesta moció. Nosaltres no compartim el sentit general de la moció. Com ja han dit altres grups, creiem que és allargar un xiclet d'un enfocament concret sobre seguretat que ve marcat per una voluntat que entenem i que comprenem tàctica, de calmar les ai-

gües, i també per un joc que pot ser perillós quan s'acaba fent el joc a la dreta, a l'extrema dreta espanyolista, o a aquest conseller del govern alternatiu –autoanomenat «govern alternatiu»– que està portant en el dia a dia de les seves intervencions la qüestió policial amb ben pocs interessos en favor de la seguretat o de la policia i segurament amb molts interessos partidistes.

Dit això, pensem que aquest xiclet es pot anar allargant eternament –pel que vam veure ahir, sembla que el seguirem allargant al proper Ple–, i crec que no és d'interès allargar-lo en aquests termes ni d'interès seguir-ne parlant en aquests termes. Per tant, nosaltres intentarem anar cap a la proposta i celebrar qüestions com la que ahir es va posar en marxa, que és la comissió del model policial.

Dit això, respecte a la moció, demanem votació separada, sigui quan sigui –no sabem si serà a primera hora de la tarda, a última del matí o quan serà. En tot cas, demanem votació separada i ja ho acabarem d'esclarir.

I, a partir d'aquí, parlem de la moció. Pel que fa al tema de legitimitat i de l'autoritat, nosaltres no podem compartir que s'hagi de formar la ciutadania per la legitimitat i per l'autoritat, perquè no és una qüestió de formació. Hi ha una qüestió de l'autoritat que comprèn la llei, com crec que ja vaig comentar en una intervenció anterior, que la tenim tant els diputats i diputades com els funcionaris dels cossos de policia, i la part legal està escrita a la llei. La part moral o la part de legitimitat ve en base a les actuacions dels cossos policials, a les actuacions del Departament d'Interior i a les respostes que es donen quan hi ha males praxis, que han de ser extremadament ràpides i extremament contundents i extremadament transparents, perquè, si no, així és com es perd l'autoritat i la legitimitat.

Una altra forma de perdre l'autoritat o la legitimitat és en el que està passant ara mateix al Raval, en què una família amb dos menors ha anat a acompanyar els menors a l'escola i quan tornava ja no tenia casa, perquè ha estat desnonada sense cap previ avís. Això també és una pèrdua d'autoritat i legitimitat, si els cossos policials són els que acaben executant aquestes ordres. I aquí s'han de donar solucions polítiques, i les han de donar el Parlament i el Govern.

Un altre element que porta a la falta d'autoritat i de legitimitat són qüestions com el que vam veure l'altre dia, que van absoldre Albert García, un periodista que va ser detingut per la Policia Nacional –recordo que en vam parlar també fa uns quants anys. Per allà li van cridar «delinqüent» i fa dos dies va ser absolt, així que farien bé de demanar disculpes i de rectificar (*alguns aplaudiments*), perquè això també és una pèrdua d'autoritat i legitimitat.

I una altra pèrdua d'autoritat i legitimitat és que la Generalitat mantingués una acusació, tot i que rebaixada, ahir, contra tres de les nou encausades de Lledoners, malgrat que els propis agents del Cos de Mossos d'Esquadra declararessin el dia abans que no podien reconèixer cap dels acusats com a autors de les lesions. Aquí s'han d'articular mecanismes perquè això no passi.

Podem entendre els acords de mínims als que hem arribat. Podem entendre les limitacions de l'enfocament del Govern. Però, en tot cas, el que no entenem i el que és incompreensible és que un advocat de la Generalitat, després de que els propis agents hagin dit que no reconeixen cap dels acusats per les lesions, mantingui una acusació, encara que rebaixada, de lesions, perquè l'acusació de la Generalitat serà de sis mesos, però la de la fiscalia és de cinc anys. I això també afecta.

Dit això, mirem el futur, parlem de model de seguretat, parlem-ne des d'un enfocament diferent i no caiguem en la trampa de la dreta, de l'extrema dreta o d'aquest govern alternatiu de pacotilla que intenta desvirtuar debats, que intenta portar al seu terreny una qüestió de seguretat. (*Veus de fons.*) A mi no em fa cap mal, eh? A mi em fa una mica de vergonya aliena, en tot cas.

I, per tant, avancem en aquesta comissió del model policial, avancem en canviar propostes i fem aquest gir de cent vuitanta graus, que no només és imprescindible, sinó que és necessari fer-lo de forma urgent i és el que ens pot portar, en tot cas, a

guanyar aquesta autoritat, a guanyar aquesta legitimitat i a fer un model de seguretat per a tota la població, i no per als de sempre i no al costat dels més forts, com sempre.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mercè Esteve.

Mercè Esteve i Pi

Bona tarda, presidenta. Diputats, diputades, conseller... En primer lloc, per allusions, senyor Matías Alonso, vostè ha fet referència a un tuit de qui va ser vicepresident d'aquest Parlament i qui pateix la repressió per haver permès, aquí, que es pogués parlar de tot. *(Alguns aplaudiments.)* I, en nom seu..., els qui estem aquí ho pensem, en una gran majoria, perquè ens estimem el Cos de Mossos d'Esquadra, la policia catalana, i volem que sigui exemplar i plenament democràtica. *(Alguns aplaudiments.)*

Anant a la moció, ens trobem davant d'una moció treballada, com deia el company, redactada i consensuada entre Junts i Esquerra Republicana, fruit de les nostres interpellacions al conseller Elena en el passat Ple del Parlament. Una moció que té la voluntat de manifestar clarament i obertament el suport d'aquest Parlament a les policies de Catalunya i als serveis d'emergències, per oferir amb les màximes garanties la seguretat que necessita la nostra ciutadania, respectant els drets i llibertats de cada individu, i que vol agrair la professionalitat, esforç i rigor amb els que han treballat durant tota la pandèmia.

Perquè la crítica destructiva i partidista és fàcil, des de la no responsabilitat de govern, i més quan qui la practica no posa totes les cartes sobre la taula. Ens trobem amb un deute estimat de quasi 700 milions d'euros provinents del Govern de l'Estat per destinar a la millora de l'estructura i per fer efectiva la tasca de les policies de Catalunya. Mentrestant, aquí juguem a provocar mala maror per promoure incendis a uns cossos que ja han patit massa al llarg d'aquests últims anys.

Senyor Espadaler, els procediments i tràmits en els debats de política general són molt diferents als dels plens ordinaris, i vostè ho sap, i vostès hi han jugat. I, a més a més, la gestió dels efectes de la pandèmia, els creixents desordres públics causats pels delictes d'odi i la necessitat urgent en la millora educativa en el respecte cap als altres han tensat molt l'estructura policial. Així doncs, ens cal treballar de valent per la millora de la nostra policia, mirant endavant i amb la voluntat ferma de fer-ho bé, però no neguitejant ni desorientant el cos. Sumem esforços, assolim objectius. La societat ens necessita.

Ens cal ja, d'una vegada, garantir les jubilacions anticipades al Cos de Mossos d'Esquadra. Aquest és un tema que n'hem parlat i que està pendent de resoldre, i que afecta encara, a dia d'avui, únicament el nostre Cos de Mossos d'Esquadra i la Policia Foral de Navarra. Aquesta qüestió ja la vam posar en relleu, i avui n'hem tornat a parlar, en aquest hemicicle, i està en mans del Govern espanyol.

Si realment volem treballar fermament pel poble català, treballem plegats per la millora de la qualitat, de la seguretat i dels drets de tothom. L'Enquesta de seguretat pública de Catalunya de l'any 2020, presentada recentment a la Comissió d'Interior, puntua els serveis policials amb un 7,3, cosa que denota un alt grau de confiança de la nostra ciutadania cap a la policia catalana.

Per tant, reforcem-la, destinem-hi recursos en la formació continuada i mostrem-li el respecte que es mereix, sense anar més enllà de les funcions que li són pròpies. Agraïm-li i reconeguem-li la tasca, però sobretot posem-li a disposició les eines necessàries, com la dels mecanismes de control, dispositius per a verificar els fets i la millora en l'elaboració dels atestats, que ens demana a crits el propi cos, perquè no haguem de tornar a veure més judicis com el d'aquesta setmana per als nou de Lledoners.

S'ha de garantir que no hi hagi cap actuació desproporcionada per part de ningú. A vegades sembla que tot s'hi val. Com més vulnerats sembla que puguin estar els drets dels nostres ciutadans, més tergiversats sembla que es puguin produir les actuacions o els fets.

Així doncs, garantim la veracitat per al bé de tothom. I, sobretot, anem per feina: prou partidisme, prou utilitzar els cossos de les policies de Catalunya. Deixem-los treballar i no caiguem en el parany de debilitar la credibilitat ni l'estructura del cos, el qual es va formar per servir-nos, ja que, si no ho fem, hi perdrem molt com a país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té ara la paraula el diputat senyor Chakir el Homrani.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades... M'agradaria tenir trenta minuts, però en tinc dos. I sé que vostès no volen que tingui trenta minuts, eh? *(l'orador riu)*, però m'agradaria tenir trenta minuts.

En primer lloc, crec que la diputada Esteve ja ho ha situat, i el diputat Espadaler, l'honorable diputat Espadaler, ho sap: les regles del joc del debat de política general i el debat d'una moció són diferents. Vostè avui es podrà abstenir d'un punt i sap de quin punt. Nosaltres no hi estàvem d'acord, amb la seva moció. Ho sap perfectament, perquè ho vam parlar. Crec que, per honestedat... I això ho hem dit a tots els llocs, igual que... De la mateixa manera que vaig dir als sindicats de mossos d'esquadra que defensem la decisió que va prendre el Govern a l'hora de la defensa jurídica –i que la continuem defensant–, ho dic en aquesta seu, perquè defensem la mateixa postura davant de tothom. No volem únicament dir el que es vol escoltar, i crec que és important fer-ho.

Segon, crec que si no entenem que demanar que no hi hagi partidisme és el contrari de demanar que no hi hagi debat polític, i especialment en matèria de seguretat, tenim un problema tots i a totes.

I, mirin, parlaré d'una dada vinculada a la identitat de les persones, a les múltiples identitats de les persones, i vinculada a la criminalitat. Una dada que, per desgràcia, no es diu i que ens interpel·la a tots: el cent per cent de les agressions sexuals que es donen en aquest país les fan homes, es diguin Sergio, Chakir o Jordi. I aquest és el tema que ens interpel·la a tots i totes. *(Aplaudiments.)* Aquest és el tema que ens interpel·la a tots i totes: ens interpell·len les víctimes i ens interpel·la donar resposta a aquesta situació. I no fer demagògia –i no fer demagògia–, perquè aquesta dada no la diuen aquells que parlen de la mà dura, no la diuen mai aquells que parlen de la mà dura, no la diuen mai aquells que volen viure –que volen viure– de la por. I això també els hi dic: ens interpel·la a tots i a totes.

Perquè nosaltres defensem un model de Mossos d'Esquadra modern. Defensem el cos, perquè ha fet una feina brutal en millores d'aspectes com la lluita contra la violència masclista, i això ho he viscut en persona, i ho han fet molt bé. Però també som conscients que hi han coses que s'han de millorar, i, d'això, els primers que en són conscients són el propi cos. I ho dic perquè jo solament he vist –i presidenta, acabo–..., únicament he vist un policia d'un cos uniformat en una entrevista dir que hi ha un problema, que és un problema minoritari però que a vegades passa, que és que es donen identificacions racials. I l'únic policia que l'he vist fer-ho era un membre del Cos de Mossos d'Esquadra, i això és d'una valentia brutal. I això també ens hauria d'enorgullir, perquè passa.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Bé. Doncs, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà a la tarda, tal com indica la seqüència horària del Ple, però sí que recolliré en aquest moment les peticions de votació separada. El diputat senyor Pellicer me n'havia demanat, però no havia aclarit de quins punts.

Xavier Pellicer Pareja

Sí; gràcies, presidenta. Podríem votar conjuntament els punts 1, *c, d i e*. Sí? (*Veus de fons.*) I, llavors, també podríem votar conjuntament els punts 3, 4 i *a*. Sí; 3, 4 i *a*. Sí, correcte.

La presidenta

3 i 4.*a*.

Xavier Pellicer Pareja

No: 3, 4 i *a*.

La presidenta

D'acord.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies.

(*Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*)

La presidenta

Sí, senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. Nosaltres demanaríem votació separada del punt *a* i del punt *b*, que no poden anar junts.

(*Ramon Espadaler Parcerisas demana per parlar.*)

La presidenta

El senyor Espadaler també havia demanat votació separada?

Ramon Espadaler Parcerisas

Senyora presidenta, demanaríem votació separada del punt *b*.

La presidenta

B...

Ramon Espadaler Parcerisas

Be de «Barcelona».

(*Sergio Macián de Greef demana per parlar.*)

La presidenta

I senyor Macián?

Sergio Macián de Greef

Gràcies. Sí, nosaltres demanaríem votació separada del punt 1, votació separada del punt 5 i de les lletres *a* i *b*.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé. (*Matías Alonso Ruiz demana per parlar.*) I senyor Alonso?

Matías Alonso Ruiz

Sí, presidenta. Nosaltres demanarem la votació separada per correu electrònic.

La presidenta

Perdó?

Matías Alonso Ruiz

Li farem arribar la petició per correu electrònic.

La presidenta

Ah, d'acord. (*David Cid Colomer demana per parlar.*) Senyor Cid?

David Cid Colomer

Per demanar votació separada dels punts *c* i *d*, que s'haurien de votar per separat.

La presidenta

Perfecte. Moltes gràcies.

Doncs, un cop substanciat el darrer punt de l'ordre del dia, farem la votació de les mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la T- Mobilitat

302-00043/13

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la T-Mobilitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té paraula el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Vicepresident, tinc la impressió –probablement, ja em disculparan, és una impressió subjectiva del diputat que els hi parla, no?– que alguns responsables tècnics que hi ha hagut al llarg d'aquests anys, responsables de la T-Mobilitat, prenen els ciutadans per babaus –i, a més, escoltant també algunes declaracions de les darreres setmanes–, i no veuen que probablement l'estupidesa està en la seva vanitat o en la seva ineficàcia al llarg d'aquests anys.

Per què li vam fer la interpellació, senyor vicepresident, i per què avui sotmetem la moció que hem presentat a la consideració del Parlament? Primer, perquè s'han perdut molts anys, i per aquest camí..., no sé si s'han perdut, però com a mínim hem hagut de posar en aquest projecte molts diners, no? No vull pensar altres coses, però ha estat un desastre, ha estat un projecte mal gestionat. Alguns de vostès, que sempre donen lliçons..., ha estat un projecte mal gestionat.

Van començar –paraules seves– amb 58 milions d'euros de cost del projecte i en portem més del doble, i amb una T-Mobilitat sense funcionament. En qualsevol altre projecte, senyores diputades i senyors diputats, ja estaríem parlant de malbaratament de recursos públics. I puc acceptar..., miri, li accepto, eh?, vicepresident, que estigués mal plantejat d'inici, aquest projecte.

Una vegada un alcalde comunista, del Partit Comunista Francès, de les rodalies de París, anant a visitar unes incineradores de valorització energètica de residus industrials –en tenia tres, en té tres–, em va dir: «El que no es pot fer des de la cosa pública és que t'agafin amb una contradicció o amb una mitja veritat, perquè després el projecte no surt.» A aquestes alçades, tothom sap que aquest projecte de moment és un fiasco. I el més problemàtic de tot és que ningú vol assumir responsabilitats ni fer-les assumir, eh?; ni es volen assumir responsabilitats ni fer-les assumir.

Tampoc hem vist, vicepresident, parts substancials del contracte que es va signar amb Soc Mobilitat. Creiem que la manca de transparència al llarg d'aquests set anys ha estat i és un dels elements definitoris d'aquest projecte –per això, doncs, aquesta moció, demanant que es presenti al Parlament documentació, no?

Aquest no és un projecte *win-win*, de col·laboració publicoprivada, almenys per a l'Administració –almenys per a l'Administració. Perquè, pel que s'ha filtrat de la darrera auditoria dels comptes de Soc Mobilitat –que, per cert, fins i tot Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya no els va signar i no els va avalar–..., indicaven que

aquesta no podia continuar com a empresa en funcionament. També hem conegut que CaixaBank ha dit que no hi pensa aportar més finançament addicional.

Per tant, arribats a aquest punt, hi han masses interrogants econòmics i tecnològics que cal aclarir amb transparència total. Perquè un nou sistema tarifari en funció dels desplaçaments i de l'ús nosaltres creiem que és essencial, i que el transport públic de Catalunya el necessita.

A aquestes alçades del projecte, amb tants recursos gastats –també l'hi deia en la interpellació–, no creiem que hàgim de tornar a començar de zero, tot i que hi ha veus que opinen que hauria de ser lo més convenient. Nosaltres no ho creiem. Ara, el que sí que necessitem –i per això..., la raó d'aquesta moció– és més transparència, més explicacions, i contrastar-ho. I, sobretot, no hi poden haver ni ombres ni més sorpreses. I, si hi han d'haver més sorpreses en termes d'increment de cost, que algú vingui al Parlament i ho expliqui.

Reclamem el que fins ara creiem que no hi ha hagut, que és lideratge polític i tècnic, i, si cal, canviar responsables d'aquest projecte. Qui pot fer-ho, evidentment, és vostè, des del Govern.

L'hi torno a repetir: vist lo vist, nosaltres hem perdut la confiança en aquests moments en Soc Mobilitat, perquè també, del conglomerat d'empreses que formen aquest consorci, ningú ha explicat què és el que ha passat al llarg d'aquests set anys.

I, per tant, la conclusió és que el que demanem és que hi hagi més claredat i més transparència i s'expliqui tot el projecte des de bon inici fins a la situació que ens ha portat en aquests moments.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Eugeni Vallalbí.

Eugeni Vallalbí Godes

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputats, diputades, la T-Mobilitat havia d'arribar per canviar el paradigma, el concepte de viatjar al transport públic a Catalunya. I dic que havia d'arribar, perquè la sensació és que no acaba d'arribar mai. Si ens mirem la trajectòria d'aquests anys, veiem com el projecte iniciat el 2014 havia d'estar posat en marxa el 2016; posteriorment, un nou anunci per al 2017; 2018..., el 2018 ens parlen del 2020; estem al 2021, no acaba d'arribar. I ara sí, sembla ser que per al 2022 el tindrem en marxa.

Ha estat un camí espinós que encara no ha acabat, on ens hem trobat més de sis anys d'endarreriments –alguns, justificats; altres, ens costen realment d'entendre. I durant aquests anys hem vist de tot: hem vist modificacions del contracte amb ampliació de costos assumits pels operadors; hem vist indemnitzacions a l'empresa que gestionarà per retards en el projecte; hem vist el contrari, penalitzacions a l'empresa per retards també en el projecte. En definitiva, és un retard insostenible.

Per tot això, i per garantir la màxima transparència en un projecte com aquest, i perquè als treballs que estem tenint amb el departament estem veient que ara sí que s'està plantejant un escenari realista, amb horitzons possibilistes de complir i amb un projecte que es podrà assolir aquest any vinent, el nostre vot serà favorable a tots els punts de la moció presentada pel Partit Socialistes a favor de la transparència, i que es posi en marxa la T-Mobilitat sense més dilacions.

Durant el meu temps d'intervenció, no insistiré més ni en els retards, ni en els errors a la web, ni en sobre costos ni altres qüestions que, segurament, altres grups que ja ens tenen acostumats a focalitzar-se només en les qüestions negatives i a la crítica constant ja s'hi esplaiaran. Com he dit, votarem a favor de la moció, perquè fem confiança als plans del Govern en la posada en marxa d'aquesta iniciativa. Al que sí que voldria entrar a fer referència és a una altra part del projecte –per nosaltres, la més important–, el veritable element transformador de la T-Mobilitat, que no és no-

més l'element tecnològic, sinó que és el nou sistema tarifari que haurà d'acompanyar la T-Mobilitat.

Una política tarifària justa i a favor del transport públic. Per nosaltres, aquest és el veritable canvi de la T-Mobilitat. Una eina que hauria de significar un nou punt d'inflexió en el transport públic a Catalunya, com ho va significar en el seu moment, el 2001, la integració tarifària, multiplicant, com mai s'havia vist, la quantitat d'usuaris i de desplaçaments en el transport públic al nostre país. I ho hem de fer, d'una banda, perquè necessitem, en el sentit que ho introduïem en la nostra esmena, un nou sistema tarifari, veient que és una oportunitat per introduir tarifes més justes, i, d'altra banda, perquè creiem que, en un context d'emergència climàtica, l'impuls del transport públic és la millor garantia per a la reducció d'emissions i descarbonització del nostre país.

L'objectiu és arribar a una nova targeta de transport que acabi amb una tarifació per zones, que no deixa de ser arbitrària, i que funcioni d'acord amb la mobilitat real dels ciutadans i les ciutadanes, sense necessitat de recórrer a títols de transport múltiples; que calculi el preu del transport públic de manera personalitzada: cada persona pagui en funció de les rutines de transport, dels quilòmetres recorreguts i de la freqüència que faci amb trens, autobusos, tramvies, o metro. Un canvi que ha de simplificar la vida de l'usuari, bonificant a qui ho fa servir amb alta freqüència, o, per exemple, abaixant el preu del transport públic per penalitzar el transport privat en períodes d'alta contaminació atmosfèrica.

Aquesta nova tarifació està obligada a recuperar usuaris, després de la caiguda provocada per la pandèmia, i a arribar a uns nivells que comportin una mobilitat sostenible, en general, i, com deia, a fer un salt històric en el transport públic al nostre país. Però també, i sobretot, ha de permetre introduir una nova tarifació social més justa. Després de la pandèmia, han vingut elements a quedar-se: el teletreball. No podem penalitzar aquells treballadors i treballadores que, malgrat ser usuaris recurrents del transport públic, pel fet del teletreball es vegin perjudicats amb les tarifes del seu transport públic. Hem d'incorporar també la realitat de tants i tantes joves que utilitzen el transport públic al nostre país. Hem de bonificar les rendes més baixes i hem d'introduir, també, una perspectiva feminista en el transport públic, ja que són el col·lectiu principalment usuari del transport públic.

Aquest grup parlamentari voldrà conèixer amb temps l'estructura i l'algorisme d'aquestes tarifes; per transparència, també, però per garantir que tots els agents i actors poden assegurar que realment és un sistema tarifari just; per assegurar que no passa el que va passar fa uns anys, en reunions entre el Departament de Territori i l'Ajuntament de Barcelona amb el nou sistema tarifari, a principis del 2020, que després vam haver de reajustar per no haver fet, segurament, les coses bé des d'un principi, amb la suficient transparència.

Votarem a favor de la moció, perquè entenem que donem confiança per posar en marxa la T-Mobilitat. Donem confiança justament per recuperar la confiança en el transport públic. Però reclamem, a la vegada, que la tarifació final i els models de funcionament de la T-Mobilitat siguin aplicats de forma transparent, oberta, amb les màximes bonificacions socials i amb la participació de tots els agents i de tot el territori del país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora presidenta. Señor vicepresidente, señores diputados... Nos trae hoy a este Parlamento el proyecto de la T-Mobilitat, uno de esos asuntos de los

que suelen presumir nuestros políticos, pues pueden introducir en su explicación toda esa palabrería tecnológica de la que les gusta alardear. Así, señor vicepresidente, que hoy nos honra con su presencia, nos habló en la pasada sesión de lo moderno, avanzado y digital que es este proyecto. ¿Pero, cuál es la realidad? La realidad es que el precio inicial era de 58 millones de euros y, al parecer, ya se han gastado más de 100 millones. En las pruebas de este proyecto ha habido un problema de seguridad informática y se han filtrado datos personales de usuarios voluntarios. Y lo peor de todo: es un proyecto que se inició en el año 2013 y a fecha de hoy sigue en fase de desarrollo, por llamarlo de alguna manera. Ocho años y todavía no se ha obtenido ningún resultado. Ocho años, más de 100 millones, ningún resultado.

Estamos ante un caso más de nefasta gestión de los partidos separatistas, que se llenan la boca de palabras grandilocuentes, nos hablan de grandes planes, de impresionantes estrategias, de tecnologías punteras, incluso de bases de lanzamiento de satélites en el aeropuerto de Lleida. Y detrás de esto no hay más que humo, es pura fachada. Eso sí, sus fantasías nos cuestan cada año a los ciudadanos catalanes cientos de millones de euros. Es muy probable que, si este proyecto iniciado en el año 2013 hubiera sido mucho menos ambicioso, más razonable, ya estaría funcionando hace mucho tiempo. Pero la sensatez y el buen gobierno no es una característica de la que gocen nuestros gobernantes separatistas.

En su última intervención ante este Pleno, el señor vicepresidente se atrevió a menospreciar los proyectos similares que otras ciudades europeas, como París, Londres o Berlín, han llevado a cabo. O incluso los que Renfe ha puesto en funcionamiento en otros lugares de España, donde su servicio de cercanías no está gestionado por la comunidad autónoma como aquí en Cataluña. ¿Pero, cuál es la realidad? Que en esos lugares que el señor vicepresidente desprecia ya hay sistemas de acceso y de pago mucho más avanzados y en Cataluña, señores, seguimos con una tarjeta de cartón.

Aterricen, señores separatistas, despierten ya de su absurdo sueño republicano y dedíquense a gestionar los asuntos del día a día. Y si no saben hacerlo, dejen paso a otros. (*Aplaudiments.*) Sí que quiero destacar una afirmación que nos hizo el señor vicepresidente en la mencionada intervención, en la interpelación anterior, donde dijo textualmente –voy a leer–: «Seguramente en este caso no es culpa de Madrid, ya lo avanzo...» ¡Sorprendente! Por fin un político secesionista no echa la culpa a España de uno de sus fracasos. También es verdad que luego, en el discurso, intentó echarles la culpa a los señores de este lado, ¿no? «es culpa del Ayuntamiento de Barcelona, del área metropolitana...», pero bueno, eso ya es otra historia.

Nosotros creemos que el Gobierno de la Generalitat debe explicar cuál es el coste total del proyecto, qué empresas se están beneficiando de los sobrecostes y el motivo de cada uno de los euros gastados de más sobre el precio contratado; también, quienes son los propietarios y los gestores de cada una de esas empresas; asimismo, las causas del retraso y los expedientes penalizadores que se han tramitado frente a las empresas responsables, si los hay. Deben explicar las causas de la fuga de información, el grado de seguridad del proyecto y qué medidas se van a tomar para mejorarlo, antes de su puesta en producción. Y se debe informar a la ciudadanía sobre cuál es la fecha prevista de puesta en funcionamiento de la T-Mobilitat, si lo saben, que lo dudo.

Para finalizar, creemos que es importante este ejercicio de transparencia, por lo que votaremos afirmativamente a esta moción.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Bé; amb relació a aquesta moció presentada pel Partit Socialistes, nosaltres votarem a favor de la moció, excepte al punt tercer, que ens abstindrem per la seva vaguetat. Vostès, en el punt tercer, diuen: «Garantir que l'Autoritat del Transport Metropolità i els operadors públics que en depenen impulsaran la gestió de la T-Mobilitat.» Sí; però aquest impuls de la gestió..., la gestió pot ser directa i indirecta; vostès tot això... Sí que parlen dels operadors públics, de l'Autoritat del Transport Metropolità, però la gestió la deixen així, sense concretar si pot ser directa i indirecta. I, per tant, nosaltres, davant d'aquesta inconcreció, no podem fer més que abstenir-nos.

Què és això de la T-Mobilitat? Doncs bé, com saben, el Departament de Territori i Sostenibilitat lidera aquest projecte, impulsat per l'Autoritat del Transport Metropolità –l'AMB–, els operadors públics TMB i Ferrocarrils, i cedeix el disseny, implementació, posterior gestió d'aquests sistemes tecnològics de bases de dades i també d'atenció a l'usuari, a l'octubre del 2014, a una UTE, una unió temporal d'empreses, formada per «la Caixa», Indra, Fujitsu i Moventia, que actua sota el paraigua d'una societat que es diu Societat Catalana per la Mobilitat, SA. El que passa, que el nom comercial, que queda millor, és SocMobilitat. Per tant, tot això s'articula a través d'un contracte de col·laboració entre el sector públic i el sector privat, que ahir escoltàvem per part de compareixents que sempre s'ha..., no?, que és una bona fórmula aquesta col·laboració publicoprivada, però des de la CUP el que veiem és que sempre que tenim sobre la taula exemples de col·laboració publicoprivada, doncs, acaben sent un absolut desastre, com és el cas de la gestió de la T-Mobilitat.

En qualsevol cas, pel que fa a la garantia i la fiabilitat i seguretat en el desenvolupament tecnològic, nosaltres hi votarem a favor. I sí que volem aprofitar aquesta estrada per recalcar la idea que..., des de la CUP ens sumem a la idea de diner públic / codi públic, que es promou des de la societat civil. Què vol dir, això? Que interressem que es doni suport al programari lliure i al codi obert a les administracions públiques. Perquè el programari lliure i obert és un bé públic, modern, que permet a tothom utilitzar-lo lliurement, estudiar-lo, compartir-lo i millorar-ne les aplicacions. Les llicències de programari lliure proporcionen que no quedem atrapats en mans de companyies privades i garanteix que tots els codis siguin accessibles per solucionar problemes de seguretat.

Si els organismes públics són finançats amb diners públics, nosaltres hem de fer que els fons sempre es gastin de la manera més eficient. I la manera més eficient de gastar aquests fons és a través del programari públic. No podem deixar..., donar llicències a les grans corporacions. I més, tenint en compte que tot aquest *know-how* sobretot ha vingut del coneixement, precisament, dels treballadors del metro, i que aquestes corporacions volen privatitzar i capitalitzar en benefici propi. Nosaltres ens preguntem per què el projecte de la T-Mobilitat ha de ser gestionat per una empresa privada. És una pregunta que ens fem i, doncs, que no acabem d'entendre per què s'ha optat per aquesta fórmula.

Pel que fa al punt de la moció relatiu a presentar en seu parlamentària l'informe detallat de tots els contractes i tots els costos, doncs, evidentment no hi podem estar més que d'acord. Portem moltíssims anys de retard, amb una opacitat absoluta. Ja quan es va implementar això es va fer sense apellar a un procés participatiu de la ciutadania. De fet, falten pocs mesos per a la implementació de la T-Mobilitat i trobem a faltar campanyes institucionals que parlin més sobre aquest projecte. Sembla ser que es porta tot amb una espècie de silenci que és preocupant. Nosaltres creiem que

estem en un cas de falta de capacitat dels privats per executar aquest projecte; que hi ha hagut un absolut abús en la contractació; que s'estan pagant acríticament tota una sèrie de penalitzacions, i que, com ja he dit abans, és un clar exemple de fallida de col·laboració publicoprivada.

Per últim, volem fer-los avinent que existeix una pàgina web, impulsada per part dels moviments socials, per part de la Plataforma Stop Pujades, Críptica, Pirates de Catalunya i la COS, on s'està fent aquest treball de lluitar contra l'opacitat, que no s'ha fet per part de l'Administració.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Vicepresident, bé, el nostre grup parlamentari donarà suport íntegrament als punts plantejats en aquesta moció, perquè entenem que és una qüestió de transparència i sobretot perquè entenem que cal avançar en la solució del problema.

La T-Mobilitat, com s'ha explicat, al final no era més..., no?, la podríem reduir a un projecte de fer una concessió per generar un dispositiu que permeti aglutinar diferents títols en una única targeta, que podrà ser de plàstic, de cartró o una aplicació al mòbil; amb l'horitzó, certament, d'un canvi de paradigma tarifari que realment, doncs, podria ser revolucionari i que ens podria fer avançar molt. De fet, era revolucionari fa set o vuit anys, ara segurament ja no ho és tant, eh? És evident que el projecte ha estat un desastre, és a dir, que l'execució d'aquest projecte ha estat un desastre. És evident, també, conseller, que vostè no n'és el responsable, de tot això, tot i que sí que és cert que vostè és qui ho ha de resoldre.

Però em permetran que vagi el pecat original –i s'hi ha fet, una mica, ara referència també en la intervenció del grup que m'ha precedit, eh? És a dir, això és una concessió a SocMobilitat, que és un conglomerat d'empreses: Indra, CaixaBank, Moventia i Fujitsu. La primera pregunta que ens hauríem de fer –i que s'ha formulat també la diputada Vinyets– és si realment calia fer una concessió per fer això. Nosaltres creiem que no. És a dir, creiem que aquest és el primer problema. No calia una concessió a aquest conglomerat d'empreses per fer el projecte de la T-Mobilitat. Per tant, creiem que aquest és l'origen del problema. I poso l'accent aquí perquè en realitat aquest és el model, no?, que ja hem vist repartit a casa nostra, especialment en infraestructures, però no només; però és el model de les autopistes, concessions en què grans concessionaris fan grans beneficis amb la prestació d'uns serveis que no es correspon amb el benefici que fan i que en molts casos ni tan sols tenen, doncs, la qualitat del servei que necessitaríem, com és el cas de la T-Mobilitat.

Però no només a autopistes, també a les línies d'autobús. Tenim una concessió de la gran majoria de línies de bus, en aquest país, de vint-i-cinc anys, fetes l'any 2001, que venç si no m'equivoco ara el 2026, que ens obre una gran oportunitat, per cert, per canviar el paradigma de la mobilitat, també. Però, de nou, concessions que ens limiten enormement la possibilitat d'intervenció pública, de regular horaris, de regular freqüències, de millorar els serveis, perquè estem en mans d'una concessió en lògica publicoprivada que genera molts beneficis i que limita enormement les possibilitats d'intervenció pública. Per tant, qüestionem, d'entrada, el model.

En segon lloc, aquesta concessió, dins de la qual hi havia CaixaBank, com els hem comentat, doncs bé, inicialment resulta que permetia que la T-Mobilitat únicament es pogués fer a través de CaixaBank. Sortosament, això es va modificar. També, la gestió de dades, no?, la informació de les dades anava a parar a aquest SocMobilitat. Sortosament, això també s'ha modificat. Però al mateix temps, també,

la darrera modificació de les múltiples que hi han hagut és que la T-Mobilitat havia d'incorporar el sistema tarifari actual de forma transitòria, cosa que nosaltres creiem que ha estat un error, perquè això volia dir integrar vuitanta títols preexistents, amb els seus corresponents operadors diferents del servei, en un únic dispositiu. Sembla ser que això és molt complicat, cosa que també ens sorprèn, perquè en ple segle XXI i amb la capacitat tecnològica que tenim per fer tantes coses en tants camps, doncs..., ens sorprèn que això sigui tan difícil de fer tecnològicament.

En qualsevol cas, nosaltres el que creiem, com els deia, és que el que cal és solucionar el problema; per tant, exigir que el projecte finalitzi, que la T-Mobilitat sigui una realitat i que realment puguem fer efectiu el nou sistema tarifari que Catalunya necessita. Perquè el canvi de sistema tarifari, a més de ser, efectivament, més just, doncs, perquè ens permetrà, per exemple, acabar amb les corones, no?, arbitràries, ens permetrà ajustar el pagament al quilometratge i a la recurrència –molt important, també–, però també ens permetrà tenir un sistema que pugui ser útil per a tot Catalunya. Perquè, ara mateix, els recordo que el seixanta per cent dels municipis estan fora del sistema tarifari integrat i, per tant, es donen enormes injustícies fora del que és el sistema tarifari integrat metropolità.

Per tant, necessitem un sistema que doni servei a totes les tipologies de transport, però també a tot el país, i un sistema tarifari, s'ha dit abans també i creiem que és molt important, que permeti, doncs, la tarifació social i també, doncs, la tarifació ambiental. Per tant, aquest és el repte que tenim i no podem perdre més temps, no podem esperar. Cal que el projecte tiri endavant i es solucioni.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*, bueno, qué tema, además nuevo, este de la T-Mobilitat; nunca lo habíamos hablado aquí. No habíamos hablado tampoco de que..., cuando vi que había una moción sobre el tema, pues, recuperé algunas láminas que había utilizado ya en el pasado, en otras intervenciones aquí en el Pleno o en comisión, y que seguramente algunos de ustedes recordarán.

Pero creo que es importante recordar el tiempo que llevamos persiguiendo este proyecto. Miren, les enseño alguna: «Las targetes de transports s'unificaran el 2014 en un únic model amb tecnologia sense contacte.» Esta noticia es de 2013. En 2013 se adjudicaba este proyecto y en aquel momento, pues, tanto los adjudicatarios como los propios técnicos del Govern de la Generalitat que licitaron el proyecto, que conocían su complejidad, que ya hablaban de que era mucho más que cambiar una tarjeta de cartón, pues, por un plástico, estimaron que era un proyecto complejo y que necesitaba dos años, de 2013 a 2014.

En aquel momento estaba el *conseller* Santi Vila. Era él quien lo anunció y quien anunció que estaría a punto durante su legislatura. Pero acabó la legislatura y no cumplió. El proyecto no se había llevado a cabo y le traspasaba este proyecto..., consideraba que era tan importante y que estaba *tan a punt, tan a tocar*, que en el traspaso de la consejería le traspasaba una T-Mobilitat al siguiente consejero. Eso era en 2014, y se avanzó: «La T-Mobilitat da otro paso para activarse en 2015», ¿vale?

En 2013 se pensaba que faltaban dos años y en 2014 ya parecía que faltaba un poquito –ya solo un poquito, unos mesecitos–, y que en ese 2015, pues, ya estaría en mayo. Desde luego, en 2013 no acertaron mucho, pero si en 2015 pensaban que ya quedaba un poquito, pues, ya no les cuento ni cuánto acertaron.

«La T-Mobilitat començarà a funcionar a finals del 2016.» Tres cuartos de lo mismo. O sea, no es que sepamos que tenemos un proyecto complejo por delante,

es que parece que ya está –parece que ya está. Igual algún error de cálculo se ha cometido.

«La T-Mobilitat endarrereix la seva implantació a 2017, i es presentarà al Mobile World Congress.» Mire si han pasado cosas que ya ni siquiera sabemos si tendremos más Mobile World Congress en esta ciudad.

«La T-Mobilitat se desplegará en Barcelona a finales de 2018.» Un pasito más. Y aquí ya entra en juego el Ayuntamiento de Barcelona, que no es que haya ayudado mucho, la verdad, con este proyecto.

«La T-Mobilitat serà no a Barcelona ja, a tot Catalunya, la tardor del 2019.» Cada año, un poquito más –cada año, un poquito más. Es un proyecto muy bonito y es complejo, pero, vamos, tan complejo tan complejo tan complejo tan complejo tan complejo que cuando estiman que quedan unos meses acaben quedando años y años y años...

«La T-Mobilitat arribarà aquest 2020, però el canvi tarifari haurà d'esperar», lo que comentaban nuestros compañeros.

Y el *conseller* Calvet, pues, pone a 2021 el pleno funcionamiento de la T-Mobilitat. ¿Cuándo la tendremos, ahora? ¿Cuándo la tendremos? Ahora parece que se empieza a poner en marcha..., se empieza a poner en marcha en el Área Metropolitana de Barcelona. Me gustaría saber cuándo la tendremos en toda Cataluña. No sé si algún día nos lo podrán responder. Es un proyecto bonito y complejo también, se lo reconocemos, pero no tanto. Y precisamente han sido aquellos que dicen que si ellos lo gestionaran todo, todo funcionaría tan bien, los que han hecho que este proyecto, que debería durar dos años, esté tardando lo que está tardando.

Y este proyecto es que acumula, pues, las mismas carencias, los mismos problemas que todos los que se llevan a cabo por parte de este Govern de la Generalitat: sobrecostes, como la línea 9, como el canal Segarra-Garrigues –lo han dicho ya aquí compañeros–; retrasos, y, sobre todo, algo muy característico de este Govern, que es una falta de rumbo absoluta. Nosotros, este Govern, no sabemos a dónde quiere llegar; no sabemos si apuesta por la C-32 o no; no sabemos si apuesta por el aeropuerto o no –por la ampliación del aeropuerto–; no sabemos si apuesta por aumentar el parque de energía eólica en Cataluña o no –no lo sabemos–; no sabemos si está por recuperar el turismo o no. O no sabemos, tampoco, en un tema que afecta mucho a este proyecto y que es causa del retraso, pues, si apuesta por la colaboración público-privada o no.

No sabemos absolutamente nada, porque a este Govern lo único que le une es una losa, que le afecta a él y nos afecta a todos los catalanes, que es la losa del *procés*. Nosotros esperamos que llegue el día que podamos liberarnos de esa losa y que Cataluña tenga un *govern* que apueste por algo que sí que nos une a todos los catalanes y que no es esa losa, sino el resolver los problemas que nos afectan a todos: resolver los problemas de empleo, resolver los problemas de listas de espera, resolver los problemas de ayudas a las empresas para salir adelante. Esperamos que llegue pronto ese momento y que podamos pasar página de este Govern.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té ara la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Bé, bon dia a tothom. A veure, la mobilitat està directament i estretament lligada, lògicament, amb la contaminació, amb la productivitat, amb l'estalvi de costos, amb l'eficiència; és un tema importantíssim. I no s'entén i és absolutament inexplicable el retard tecnològic i operatiu que està patint la T-Mobilitat, que la veritat és que diu molt poc de la gestió pública en un tema tan clau com és precisament la mobilitat, no?

Aquí estem fallant a la ciutadania. S'està fallant clarament a la ciutadania, perquè aquesta és una demanda dels ciutadans de fa moltíssims anys, i no se li està donant la resposta correcta per part de l'Administració. I, francament, no podem presumir de ser un territori innovador i fallar en el més bàsic, no?, que és donar un servei de mobilitat.

Aquí ens trobem amb un tema que és un exemple més de com administracions, en aquest cas Generalitat i ajuntament –també ho hem debatut moltíssimes vegades a l'Ajuntament de Barcelona–, es traspassen responsabilitats i es traspassen culpes mútuament. A més a més, s'hi afegeix una altra administració en l'equació, que és l'Autoritat del Transport Metropolità, que ve, doncs, una mica, a posar més batibull en la ineficàcia i més retards. I, a més a més, hi sumem el tema de la manca de transparència en per què el retard i per què el mal funcionament, no? I al final tot això ho paguen, i ho paguem, més de 3 milions d'habitants que té l'àrea metropolitana.

Se'ns ha dit que el projecte és molt complex i que això, doncs, excusa el seu retard. És una molt mala excusa. La realitat és que el retard ve d'una mala gestió i d'una manca de coordinació entre les administracions. I no és acceptable que les administracions no sàpiguin o no vulguin posar-se d'acord en el més bàsic, que és donar un servei als ciutadans.

Avui ens trobarem que la realitat ens deixarà una T-Mobilitat obsoleta, amb una tecnologia absolutament obsoleta. La T-Mobilitat era una prioritat ja el 2014 –ho han dit abans altres companys aquí en el Parlament– i estava destinada a ser una revolució en el sistema tarifari i en la gestió, i la realitat és que acabarà sent un fiasco terrible, comparable només a l'L9, que és un altre fiasco.

Nosaltres donarem el nostre vot favorable a aquesta moció, perquè, sens dubte, cal una auditoria i calen respostes a què està passant realment amb aquest projecte. No és normal que es tardi tant de temps en tenir operativa una targeta de mobilitat que sigui operativa, que sigui efectiva i que sigui útil, i que avui, malauradament, encara no tenim. Per tant, el nostre vot favorable en aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Cristina Casol.

Cristina Casol Segués

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputats, diputades, bon dia a tothom. Som davant d'una nova moció sobre la T-Mobilitat. És un projecte que realment s'ha alentit en la seva implantació per diverses raons, i això es fa palès, sobretot, quan un comprèn i empatitza amb el projecte, perquè, donada la seva magnitud i la seva complexitat tecnològica, es pot entreveure que en el seu moment es va ser molt optimista quan es va parlar de terminis per a la seva implantació. Però avui ho fem en una situació molt diferent, ja que, des del juny, moltes persones tenen a la seva butxaca la T-Mobilitat que està en proves.

I aquí ja els avanço que votarem a favor de la moció, inclosa l'esmena, amb la ferma voluntat de seguir avançant en aquest projecte. I no es pot responsabilitzar l'actual Govern, que porta tres mesos, de la no posada en marxa, perquè precisament és el que ha fet aquest Govern, posar en marxa la T-Mobilitat.

La T-Mobilitat es gestió, gestió eficient, la millor gestió per al transport públic de Catalunya. I és excel·lent perquè és molt simple, simplifica molt la gestió. La T-Mobilitat suposa un canvi radical en la manera que tenim de fer servir el transport públic a Catalunya. Amb ella, aviat ens podrem moure per tot el país amb un sistema digital d'alta seguretat que ens permetrà un format de tecnologia sense contacte, amb una targeta virtual al mòbil o amb una targeta amb un xip recarregable.

Pagar segons distància i recorregut. I aquest és un punt molt important, perquè és pagar segons la distància recorreguda mesurada com a vol, i pagar la recurrència dels viatges com a repetició d'aquests.

Es podrà pagar amb diferents sistemes. Fer-ho, com sempre, amb prepagament; fer-ho amb postpagament, amb domiciliació bancària; fer-ho amb recàrrega pel mòbil o simplement pagar amb el mòbil. Al mateix temps, també es podrà tindre una informació real de l'estat del transport públic, *on time* i *online*, al mateix moment.

Però encara hi ha molt més. Hi ha grans canvis en la T-Mobilitat que són invisibles als usuaris perquè s'orienten en la gestió global de les dades obtingudes. Al mateix moment que està passant obtindrem una informació molt fiable, i amb la que es podrà fer una planificació global amb molt més coneixement de la situació del transport públic. És un sistema que, per tant, controla totes les validacions al territori, i aquest control es fa en temps real, i permet planificar amb molta cura i de forma molt eficient el transport públic.

És un projecte de país que abraça totes les modalitats de transport públic, que comença per Barcelona i per tota la seva àrea metropolitana, i que s'estendrà, finalment, per tot Catalunya com una taca d'oli.

He dit al començar la meua intervenció que estem en proves. Avui, som a la primera corona i amb pocs títols de transport, però, progressivament, en uns mesos la tindrem a les set corones de Barcelona, i per a tots els títols, i després a tot el domini. Eliminarem, llavors, corones, infinitat de títols de transport, però cal tenir en ment que durant un temps tindrem una convivència dels dos sistemes, l'analògic i el digital, i que ens caldrà esperar una mica fins que tinguem unificat tot el sistema tarifari.

En conseqüència, com he dit, vot favorable. I, sobretot, no es deixin influir per opinions esbiaixades que parlen de que ens trobem amb majors costos, que són majors abastos, perquè hi ha d'haver més maquinari per a un millor i òptim servei. I, també, el Govern no ha pagat res per tot això, ho han fet els operadors, que cobraran en un futur amb la venda dels bitllets. Perquè el que realment volem com a govern és finalitzar el projecte de la T-Mobilitat d'una forma transparent i totalment inequívoca.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. En darrer terme, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Sap el diputat d'Esquerra Republicana que li acceptaré l'esmena, no?, perquè és evident que nosaltres que creiem en la necessitat d'un nou sistema tarifari, d'un nou model tarifari, doncs, tot el que té a veure amb la tarifació social i la recurrència entra dintre d'aquesta modalitat.

He escoltat aquí: «No és responsabilitat d'aquest Govern.» Home, directament no, només faltaria. Ara, els hi torno a recordar, eh?: Vila, Rull, Calvet, ara Puigneró, tots del mateix pal. Per tant, vostès m'explicaran el que vulguin. Com a mínim hauran d'acceptar que, després de quasi vuit anys, això no ha funcionat bé. Com a mínim hem d'acceptar això.

I hem de tenir una mostra, una actitud de transparència respecte als costos. Deia la diputada Cristina: «No, això no li significa cap despesa a l'Administració.» Bé, però és que aquests increments de costos, que sí que existeixen, acabaran repercutint sobre les usuàries i els usuaris del transport públic. I, per tant, necessitem saber què és el que ha passat aquí i per què hi ha hagut aquests sobre costos, si és que el projecte estava mal dimensionat des de l'inici, des del punt de vista tecnològic, que segurament és el que ha passat.

Vicepresident, li torno a reclamar una cosa, que és: en aquests mesos que queden fins la posta en funcionament de la T-Mobilitat, li demanem lideratge polític i lideratge tècnic clar. No corrin, assegurin-se que l'artefacte funciona. El transport públic de Catalunya no es mereix que tornem a tenir o que tornin a tenir un error com el que hem tingut en els darrers mesos.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop substanciat l'últim punt de l'ordre del dia.

Hi ha alguna petició de votació separada? (Pausa.) La diputada de la CUP m'ha anunciat que el punt 3...

Montserrat Vinyets Pagès

Exacte, sí.

La presidenta

Alguna altra petició? (Pausa.) Perfecte. Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de l'Administració de justícia

302-00044/13

Doncs passem al dinovè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de l'Administració de justícia; presentada pel Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Rubén Viñuales.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, treballadors i treballadores del Parlament... «La justicia no espera ningún premio. Se la acepta por ella misma. Y de igual manera son todas las virtudes.» Això ho va dir Cicerón al segle I abans de Crist i resumeix bastant bé com apliquen els homes i dones que treballen per l'Administració de justícia. (Remor de veus.) Veig que tots han llegit Cicerón en aquest costat, cosa que agraeixo.

Agraïm també les esmenes presentades per tots els grups. És un tema apassionant, negociar les esmenes, sobretot quan hi ha bastants punts, com en una moció com aquesta. Però agraeixo sempre que hi hagi una voluntat de millorar el text inicial que vam presentar i em consta que les acceptades el milloren.

Mirin, sempre ho diem i ho tornarem a dir: la justícia no és només un consumidor de recursos; la justícia és invertir en pau, és invertir en democràcia, és invertir també en creixement econòmic. Així ho diuen els informes del Consell d'Europa, no només aquest diputat que els parla. Per tant, al final vostès han tingut accés, òbviament, a aquesta moció, i el que demanem és, entre d'altres, un pacte català per la justícia.

Mirin, moltes vegades –ens passa a tots– el dia a dia ens menja, i el que hem de fer és elevar, tenir una alçada de mires per tal de poder planejar, planificar què hem de fer i, en aquest cas, per la justícia, una visió integral d'aquesta. Perquè moltes vegades sembla que a l'Administració de justícia se li fiquen molts recursos i sembla com un colibrí que mou molt les ales, però és que no es mou un pam d'allà on està. Per tant, al final també demanem, òbviament, ficar diners, però buscar l'eficiència.

Mirin, els hi demanem un 2,5 per cent del pressupost total. No els hi demanem res que el Govern de la mala malíssima Espanya no hagi fet al seu projecte de pressupostos. Per tant, crec que nosaltres, que hem de ser pioners, com ho hem estat en

altres èpoques aquí a Catalunya, també hi hem d'apostar; com a mínim, amb aquest percentatge del 2,5 del pressupost total.

També els hi demanem crear jutjats, els jutjats que de manera reiterada s'han estat demanant per part del TSJ i que són demandes, òbviament, que tots vostès als seus municipis... No és una cosa que ens beneficiï només al Partit Socialistes i Units per Avançar, no; ens beneficia a tots, a tota la ciutadania.

Per tant, demanem, a més a més, que siguin amb un marge temporal fixat. Totes les esmenes que hi ha hagut per part de Junts i Esquerra..., algunes d'elles eren eliminar aquests terminis. Escoltin, ho puc entendre, no?, són govern, no es volen agafar els dits. Però és que a la justícia ja portem massa temps que no es fixen terminis. Segurament ens diran que és perquè Espanya no hi fica diners; cosa que és una competència, com bé saben, segons l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de Catalunya.

També els hi demanem separar els jutjats mixtos, una cosa de sentit. Qualsevol operador jurídic sap que no és útil, que no funcionen i que, a més a més, generen una manca, a vegades, d'especialització o de poder dedicar, el jutge o jutgessa, el temps necessari per tal d'elaborar les resolucions.

Consolidar les plantilles. No es pot acceptar que hi hagi més del cinquanta per cent d'interinatge a l'Administració de justícia. Hi ha alguns jutjats en què tots són interins –tots. Això no es pot acceptar. També diem que abans del 2024 s'arribi a aquesta fita del vuit per cent, com a màxim, d'interinatge. També, per tal de paliar aquelles baixes que moltes vegades són inferiors a un mes i que no es cobreixen directament –no es cobreixen–, el que sollicitem –i crec que és una bona idea, que també als comuns els hi agraïm que ho hagin transaccionat– és de dir: «Creem, dintre de la mateixa borsa que hi ha, una d'especialitzada només per a baixes de curta durada, inferiors a un mes.» D'aquesta manera, escolti, hi haurà persones que ja saben al que van i podran cobrir, òbviament, aquestes baixes.

També altres molts temes, com aprovar, abans de tres mesos, un pla de nous edificis judicials. No vull parlar, com sempre, de Tarragona, però cal fer-ho.

I, per últim –perquè hi ha molts temes, però sí que els voldré comentar després, a la rèplica–, hem de parlar de presons. Abans que res, donar tot el nostre suport –i estic convençut que també de la resta de companyes i companys del Parlament– al funcionari de presons que va patir una brutal agressió, fa uns dies, al Centre de Ponent i que, a més a més, encara estem pendants de si ha de ser operat de les fractures al globus ocular. Des d'aquí –crec que puc parlar en nom de totes les diputades i diputats–, tot el nostre suport, escalfi i, sobretot, la voluntat de que això no torni a passar.

Perquè és veritat –i agraeixo que la consellera hagi vingut–, el tema de presons ens preocupa i ens ocupa. Hem de parlar del que està passant a presons, no només per nosaltres, sinó perquè són, dintre de la competència de Justícia, que ja és una gran oblidada, els encara més oblidats, els funcionaris i les funcionàries de presons.

I, per últim, invertir en justícia sempre és invertir en democràcia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. El nacionalismo es un régimen que procura tener las diversas parcelas de poder debidamente controladas. Y así, pues, se procura tener a la policía debidamente en un puño, se interviene la enseñanza para adoctrinar, se intervienen los medios de comunicación para adoctrinar también, se usa la sanidad para que se forren los amiguets, o los asuntos sociales, las residencias, los medios disponibles para los jóvenes se usan también para que los amiguets gestionen directamente estas cuestiones y para hacer voto cautivo, para fundar chiringuitos...

Pero, ¿de qué le sirve la justicia, un poder independiente, al nacionalismo? Pues para darle disgustos muchas veces, para darle muchos disgustos: para perseguir la corrupción, para decirles que no se puede afianzar con dinero público a los autores de malversaciones, para investigar cuando se trocean contratos y dar disgustos a ciertos políticos...

Por lo tanto, el poder judicial, como poder independiente que es, como poder no susceptible de control por parte del nacionalismo, es una parcela de los estados de derecho que un nacionalismo que no puede controlar la justicia quiere dejar que languidezca y que sea la cenicienta de la Administración catalana.

Y hoy tenemos aquí, pues, una moción que intenta poner un poco al día la justicia para evitar que en Cataluña seamos una de las comunidades autónomas en las que peor funciona la justicia.

Fíjense que nosotros, por ejemplo, un par de...: asuntos civiles, asuntos sociales. En asuntos sociales. En Cataluña, los retrasos judiciales..., somos de los seis primeros de las diecisiete autonomías en retrasos en asuntos sociales. Un accidente de trabajo, una enfermedad profesional se juzga casi en dos años, los despidos en seis meses y medio. Son datos del Consejo General del Poder Judicial de 2019 que están por autonomías, y nosotros aquí, la verdad, que quedamos bastante mal. Y luego vino la pandemia, con lo cual estamos mucho peor que lo que dice el Consejo General del Poder Judicial para el año 2019.

Y en asuntos civiles también somos la tercera peor de diecisiete en demoras en resolución de los asuntos judiciales. Claro, expliquemos a quien tiene pendiente una ejecución de título no judicial que va a tardar..., tardaba, en el año 2019, sesenta y cinco meses, más de cinco años.

Ejecuciones procedentes de derecho de familia. Cuando tenemos que ejecutar a alguien que no cumple las obligaciones de derecho familia, cuarenta meses. Modificación de medidas no consensuadas, diez meses y medio. Separaciones no consensuadas –separaciones no consensuadas–, catorce meses y medio. Que se han retrasado más aún por la pandemia.

Por lo tanto, tenemos un problema que afecta a la gente –que afecta a la gente. Y como afecta a la gente –a los ciudadanos y a los operadores jurídicos–, pero estamos ante el poder judicial, que es un poder autónomo, pues, oigan, aquí parece que nunca importa y nunca es una de las prioridades de un gobierno nacionalista como el que tenemos.

Los políticos que somos serios, como sabemos que esto afecta a las personas y a los justiciables, que se desesperan cuando tienen que acudir a la Administración de justicia, como sabemos que afecta a los operadores jurídicos, a los propios funcionarios, la falta de medios endémica a la que el Gobierno de Cataluña, de la Generalitat de Cataluña, somete a la Administración de justicia, pues queremos que esto cambie.

Y hoy venimos aquí a votar y votaremos muchas cosas que..., nosotros, desde luego, desde Ciudadanos votaremos a favor de los veinte puntos de la moción, aunque algunas de las mejoras retributivas de abogados de oficio se han quedado en «se estudiará» para que pueda votar también el Gobierno. Pero lo importante del asunto es que yo creo que, en este Parlamento, muchas de las veinte medidas que aprobemos hoy sencillamente no se van a cumplir.

Y no se van a cumplir por las dos cosas de siempre: porque «Espanya ens roba» y no tendremos medios y porque ustedes..., nunca se prolonga la legislatura lo suficiente como para que los mandatos que emanan de este Parlamento se puedan cumplir. Y como hay una inestabilidad política endémica en Cataluña, pues nos vamos a encontrar con que esta legislatura va acabar antes de que este mandato del Parlamento que hacemos hoy se pueda ejecutar. Ya verán lo que les digo como será cierto. Y la gente, que espera que esto vaya a mejor, para la cola.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jaume Alonso-Cuevillas.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, gràcies; gràcies per ser aquí. Sé que ve avui de Girona. Vull enviar..., a l'alcaldeessa Madrenas i a mi mateix ens hauria agradat també estar avui a Girona, on s'inaugurava el Congrés de l'Advocacia Catalana. Una salutació als 25.000 advocats dels quals també estem parlant en aquesta ocasió. Una salutació especial també al secretari de relacions amb l'Administració de justícia i a la directora general, que avui ens acompanyen.

Bé, presenten vostès una moció òmnibus amb vint punts, on demanen tota una sèrie de coses que... Parteixen, els dos primers punts..., dient: «tenim un pressupost insuficient, infradotat» –diuen vostès–, i volen un pacte català per la justícia. D'acord amb les dues coses –tenim un pressupost insuficient, volem un pacte català per la justícia–, però permeti'm que li faci algunes reflexions d'alguns dels punts concrets en què entren.

Per exemple, un dels paquets de punts que vostès esmenten a la seva moció és el que fa referència a la millora de retribució del torn d'ofici, que afecta aquests 25.000 advocats que avui celebren el seu congrés a Girona. Vull recordar-li que, conforme a l'article 11 de la Llei 10/2020, les taxes judicials que es recapten van associades a justícia gratuïta i que vostès no les recapten, són 60 milions l'any. Doni'ns aquests 60 milions o els 600 que ens deuen dels deu darrers anys i veuran si podem incrementar els mòduls dels advocats del torn d'ofici.

Per cert, anuncio ja que presentarem a les Corts Generals una esmena perquè això s'inclogui als pressupostos generals de l'Estat, i espero que la resta de grups d'independentistes ho facin també.

Ens parlen de l'estabilització de les plantilles, l'increment de les plantilles, d'estabilització dels interins, però vull recordar-los que es tracta de cossos estatals i que la competència per convocar les places és de l'Estat. Per tant, la responsabilitat la té el Ministeri de Justícia, que, si no vaig errat, des de que no soc a Madrid segueix governat per una ministra, en aquest cas, designada pel Partit Socialista espanyol.

Ens parlen també d'edificis. D'edificis, vull recordar-li dos coses. Primera cosa. D'edificis i de creació de jutjats. Creació de jutjats –article 21 de la Llei de demarcació i planta– és competència de l'Estat; és impuls del Ministeri de Justícia, ho ha de consensuar amb el Consell General del Poder Judicial, i des d'aquí –article 107, l'hi recordo, de l'Estatut– l'única cosa que podem fer és, cada cinc anys, instar la modificació de la Llei de demarcació i planta per a creació de nous jutjats. Benvinguts, ja els volem, els nous jutjats! Però han de ser vostès els que assumeixen aquesta responsabilitat; de crear els jutjats i pagar-nos-els. Perquè els mòduls que vostès apliquen per després pagar-nos els jutjats que construïm des de la Generalitat amb el pressupost de la Generalitat, són uns mòduls de l'any 96, IPC a banda. Vull recordar-li, senyor Viñuales, que l'any 96 als jutjats funcionàvem amb fax i tèlex, avui funcionen amb noves tecnologies, com és obvi. Tots els mòduls estan desfasats, i això comporta que cada vegada que es crea un jutjat, com nosaltres, i la consellera, i l'anterior consellera reclamem des de fa molt de temps, després resulta que ens costa més d'1 milió d'euros suplementaris cada jutjat addicional.

Per tant, encantats de parlar d'un pacte d'estat de la justícia, però no fem demagogia, no fem partidisme. Si vostès volen..., vostè ho ha dit: invertir en justícia és invertir en democràcia; correcte, hi estem tots d'acord. Però comencem invertint. Si nosaltres no patíssim l'espoli fiscal que patim, com va dir el meu company en Dor Vergés fa..., una intervenció fa dos plens, resulta que el pressupost que tindríem per a tots els departaments, també per al Departament de Justícia, seria un cinquanta-cinc

per cent superior. En comptes de 2 milions i mig, ens n'aniríem als 3.900.000 euros. Imagini's si podríem fer coses amb tot això.

I invertir en justícia és invertir en democràcia, però es pot millorar la justícia i la democràcia sense tocar un euro de pressupost. Els hi recordo que tenim bloquejat, de fa molts anys, el Consejo General del Poder Judicial. I no donin tota la culpa als populars, perquè al Congrés dels Diputats els vam proposar la fórmula per desbloquejar-ho, tan senzill com elegir els membres del Consejo exactament igual com elegim els membres de les meses dels parlaments: que cada diputat només en pugui votar un. Què passa? Que llavors deixaria de ser això un repartiment de cromos entre vostès i el Partit Popular, com fan des de fa més de trenta anys.

I si volen invertir en democràcia (*aplaudiments*) ..., instin que es respectin els drets fonamentals, que es compleixi la resolució del Consell d'Europa, que ha dit que la jurisdicció espanyola no compleix els estàndards mínims exigibles. Tenim una sentència a Traperó que és incompatible amb la sentència del Tribunal Suprem. Hi han dos coses jutjades incompatibles. Vostè és jurista, sap que això és insostenible. Sap vostè perfectament que el mal funcionament, el polititzat funcionament de l'Administració de justícia, del sistema judicial espanyol, és una de les causes que més ha contribuït a l'independentisme, perquè vivim davant d'una justícia repressiva i injusta.

Per tant, benvingut sigui un pacte per la justícia, però fem-ho sense partidisme i fem-ho aviat, perquè si s'esperen al 2025 ja no ens hi trobaran, perquè hauré marxat. Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, en primer lloc no puc començar aquesta intervenció sense assenyalar la importància de l'Administració de justícia, i donar les gràcies a tots i totes les professionals per la seva tasca, des dels professionals dels serveis penitenciaris, els professionals de jutjats, el torn d'ofici..., a tothom. Gràcies per la vostra professionalitat i dedicació. Recordem que durant la pandèmia, tant els jutjats com les presons es van haver d'adaptar, i així ho van fer, el seu servei va continuar, i per tant, des d'aquí tot el nostre reconeixement i gratitud.

Tanmateix, com diu la moció presentada, pel bon funcionament de la democràcia és necessari un servei de justícia eficient, eficaç i de qualitat. Per tant, agraïm poder parlar avui aquí, en aquest hemicicle, d'aquest servei tan essencial. Si bé, no ho puc negar, a la moció trobem alguns punts sorprenents no?, que ja apuntava el company diputat de Junts per Catalunya. Sorprèn, perquè s'insta el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya a dur a terme algunes actuacions en les que també ha d'intervenir el Ministerio de Justicia del Gobierno de España i el Consejo General del Poder Judicial. Per aquest motiu, no?, sobten, i molt, algunes de les peticions que fa aquí el PSC, quan justament governa a Espanya i a més és qui té el Ministerio de Justicia. Així que esperem que aquestes peticions també les facin arribar als seus companys de Madrid.

I sobre la moció. Ens trobem aquí, no?, debatent aquesta moció extensa, com ja s'ha comentat –vint punts–, que nosaltres, juntament amb Junts per Catalunya, hem esmenat: hi hem incorporat nous punts..., de fet, hem presentat dues esmenes d'addició que no han estat acceptades; de fet, només cinc de les nostres esmenes presentades han estat acceptades. I, en aquest sentit, cal dir que s'ha aprofitat aquesta moció per parlar una mica de tot, des de la creació de nous jutjats fins a l'assistència jurídica gratuïta, no?..., una mica, un calaix de sastre. Però, bé, com només disposen de cinc minuts, en destacaré alguns aspectes.

Del pacte català per la justícia. Hi estem d'acord. Ho hem de fer i aprovem un pacte amb tots els operadors jurídics.

De la creació de nous jutjats i noves plantes. En aquest punt, sí que cal fer unes consideracions no? I no vull ser reiterativa, però com ja li ha comentat el company diputat de Junts per Catalunya, la creació de nous jutjats s'inicia a proposta del Ministerio de Justicia, també del Consejo General del Poder Judicial, aquesta proposta també s'ha d'estudiar pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya... És a dir, que no és competència exclusiva del Departament de Justícia. Per tant, el torno a animar, diputat Viñuales, a que aquestes peticions les faci arribar als seus companys del *ministerio* del PSOE. I, és més –ja l'hi avanço, eh?–, el Ministerio de Justicia no va preveure cap nou òrgan judicial per a Catalunya en la seva programació de 2020. O sigui, que ja va ser el *ministerio* qui ho va dir així, eh?

I també, per cert, l'Administració de justícia és molt més que només anar fent jutjats. Per tant, reflexionem-hi, en quin model de justícia volem al nostre país, que no tot es soluciona a base de nous edificis i nous jutjats.

De l'assistència jurídica gratuïta, no? –que diversos punts de la moció presentada versen sobre l'assistència jurídica gratuïta–, l'hi volíem recordar un altre cop: aquesta llei és estatal, és espanyola. Per tant, la petició és al Gobierno de España perquè amplii i modifiqui la llei d'assistència jurídica gratuïta. Aquí ens hi trobarà, però no és aquí on toca.

De fet, també m'agradaria esmentar, no?, que una de les esmenes d'addició que vam proposar era sobre el català, perquè el català ha de ser un requisit i no un mèrit. Perquè aquí n'hi ha uns quants que som advocats i advocades. Quants de nosaltres hem pogut celebrar algun judici en català? Quants hem celebrat judicis en català o hem rebut una resolució judicial en català? També hi tenim dret. Per tant, apuntem, com ja va dir la consellera també a la seva intervenció, que ha de ser un requisit, el català, per a l'Administració de justícia a Catalunya.

Potser per tot això que he exposat, no?, no han acceptat totes les esmenes que hem presentat des d'Esquerra juntament amb Junts; potser perquè no interessava –políticament, dic. Així que demanarem la votació separada per punts.

I, per acabar, queda patent que cal treballar la perspectiva de gènere i la feminització també al món jurídic, que està massa masculinitzat. Jo que soc dona i advocada, com moltes, reivindicuem una nomenclatura també que ens integri a totes. Per tant, si us plau, deixem de dir-ne «collegis d'avocats» i podem dir-ne «collegis de l'advocacia», que ja fa anys que hi som, moltes, i molt presents.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en el torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom d'En Comú Podem, el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... Com que el company Jordan està de baixa per paternitat, faig jo avui la intervenció. El primer, agrair al grup del Partit Socialistes que ens hagi presentat aquesta esmena, que posa de manifest molts o, millor dit, alguns dels problemes que travessen els jutjats, les presons, els torns d'ofici a Catalunya..., i mira que la moció té una vintena de punts i tot i així pensàvem que faltaven encara algunes coses. I moltes gràcies també pel treball que hem fet d'acceptació d'esmenes, per la discussió que hem tingut, pels temes que ens hem posposat a seguir discutint i treballant en un futur, i per l'acceptació de les esmenes.

No tindrè temps de parlar de tota la moció, perquè són una vintena de punts i, per tant, faré algun incís en alguns elements que nosaltres considerem que són molt importants i que inclús avui en el debat han passat una mica desapercebuts.

La primera: hi ha una clara barrera econòmica en l'accés a la judicatura en el nostre país. Aquesta clara barrera en l'accés a poder ser jutge o poder ser jutgessa en el nostre país no només és una injustícia per a la majoria social d'aquest país, que veu que no pot destinar quatre, cinc anys de la seva vida a estudiar per a ser jutge, perquè no té com mantenir-se, sinó que, a més –creiem que és evident–, genera un biaix ideològic al conjunt de la magistratura, on trobem que hi ha posicions econòmiques i d'opinió conservadora que tenen una sobrerrepresentació que no tenen a la resta de la societat. Ja avisem que nosaltres ja vam fer públic que estem treballant en un sistema que anomenem MIR judicial, en comparació amb el sistema de medicina, que intenti garantir que tot ciutadà que ha estudiat dret i que vol ser jutge o que vol ser jutgessa tingui mitjans per poder-ho fer.

Però hi ha un element que no hem inclòs finalment a la moció que sí que volíem dir avui, que és que s'elimini l'exigència de no treballar durant els quatre anys que es té dret a una beca. Perquè hi ha molta gent que no pot no treballar durant quatre anys perquè estigui preparant unes oposicions i que aquesta feina l'ha de poder compaginar amb una feina remunerada. I, per tant, aquesta barrera que s'imposa per exigir que qui té una beca dediqui tota la jornada diària a estudiar les oposicions és una barrera que acaba sent injusta, perquè no limita la disposició de l'estudiant a preparar-se les oposicions, sinó que limita la capacitat econòmica de poder-ho fer. I, per tant, demanarem que s'elimini.

Segon problema a l'Administració de justícia: el quaranta per cent dels treballadors en l'Administració de la justícia estan en situació de temporalitat. I és un problema evident que dificulta i que sempre posa traves al funcionament de la justícia. Calen oposicions –és evident, que calen oposicions– i cal també un pla per reduir la interinitat, com molt bé recull la moció, al vuit per cent.

Tercera: cal reforçar el conjunt de l'Administració de la justícia. I d'això a la moció en parlem extensament. Calen nous òrgans judicials. Cal implantar jutjats específics de violència masclista a tot el territori. Falten mecanismes més àgils per al nomenament d'interins i especialment per cobrir baixes de menys d'un mes de durada –i d'aquí la transacció que hem pogut acordar–, i cal, evidentment, revisar i reforçar el torn d'ofici.

I, per últim –i per nosaltres és una discussió també molt important–, cal una millora d'edificis i d'equipaments de l'Administració de la justícia. No és que la justícia només sigui pensar en nous jutjats i nous equipaments, però és que els equipaments són una eina bàsica per al bon funcionament de la justícia. Entre altres coses, sales d'espera perquè les parts tinguin espais adequats on no s'hagin de trobar mentre esperen un judici; especialment important en casos de violència masclista, en cas de violència que afecti menors, que hi hagi sales d'espera que siguin adequades. I això vol dir pensar i construir edificis que estiguin pensats per a una administració justa de la justícia. I coses tan bàsiques com que la climatització ha de funcionar a l'estiu i que a les sales de justícia no es pot estar a trenta-cinc o a trenta-sis graus, perquè això afecta el funcionament de la justícia. Evidentment, nous equipaments, nous edificis i nous jutjats que són necessaris a Catalunya.

I una cosa que no surt a la moció, però que pensant-hi després ens ha semblat molt important posar-ho de manifest: equipaments informàtics i sistemes informàtics que garanteixin la interoperabilitat entre fiscalia i jutjats, que no s'hagin de fer tràmits en paper, perquè som capaços avui de dotar sistemes informàtics que permetin garantir objectius no només d'ús de paper zero, sinó de comunicació més àgil entre les diferents instàncies de la justícia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Després d'aquests torns de defensa de les esmenes presentades, a continuació té la paraula per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats... També una salutació per al senyor Campdepadrós, que és a Tarragona, i records a la Lourdes, que és una gran professional i per la que tinc una gran estima.

El PSC nos presenta hoy una moción en materia de Administración de justicia, una buena moción. Se nota que el señor Viñuales es abogado. También son buenas las mejoras técnicas que ha introducido comuns. Un conjunto de medidas, como digo, que, en general, vamos a votar a favor. Vamos a votar a favor, porque esas propuestas también ya las formulamos a la consejera en la comparecencia que tuvimos con ella el 5 de julio pasado.

No obstante, señores socialistas, yo les tengo que decir algo con carácter previo: que para mejorar la justicia primero hay que respetarla. Y respetar la justicia significa gobernar cumpliendo la ley; es lo mínimo que se puede exigir a un gobernante. Y en este punto el Tribunal Constitucional les ha desautorizado gravemente tres veces. Les ha tumbado el primer estado de alarma; les ha declarado inconstitucional la suspensión de la actividad parlamentaria del Congreso; les ha tumbado el segundo estado de alarma, que cerró el Congreso seis meses y que delegó a las comunidades autónomas de forma ilegal la restricción de derechos y libertades. ¿Cuántas sentencias del Tribunal Constitucional en contra hacen falta para que un gobierno dimita, señores del PSC? ¿Cuántas sentencias? En cualquier otro país europeo, un gobierno decente que por tres veces hubiera gobernado contra la Constitución de su país habría dimitido en bloque, y el señor Illa debería hacerlo el primero. No solo la gestión sanitaria, sino también todo el marco jurídico de la pandemia fue una completa chapuza jurídica. El Gobierno socialista ha sido, sin duda, el peor gobierno en el peor momento de nuestra historia reciente.

Sobre las medidas concretas de la moción, son de sentido común, no tengo tiempo tampoco de comentarlas todas. Y, mire, en relación con el punto quinto, cuando se pide que se creen nuevos juzgados, que son urgentes, nosotros queremos pedir a la consejería que entren en funcionamiento con la plantilla completa total, ya des del primer momento, y no como hasta ahora con la plantilla reducida, porque eso conlleva que se vaya generando un retraso desde su inauguración.

En cuanto a las líneas de ayuda a jueces y letrados de la Administración de justicia catalanes, nos parecen muy bien esas becas, pero quizá para conseguir que se cubran las muchísimas plazas de jueces y letrados de la Administración de justicia que ha dejado sin duda el *procés*, el Govern de la Generalitat también debería dejar de acosar y señalar a los jueces, y respetar las resoluciones judiciales. O evitar, por ejemplo, que una compañera mía, una letrada de la Administración de justicia, tenga que salir por una azotea, escoltada por la Guardia Civil, en una diligencia de entrada y registro en la *conselleria* de Economía, porque no es muy estimulante para otros jueces, para otros letrados de la Administración de justicia que se estén planteando concursar y venir a Cataluña.

Mire, dos apuntes finales. La llengua catalana, senyora Ciuró. A la seva rèplica el passat Ple, en la interpellació que li va fer el diputat senyor Viñuales va dedicar gran part dels deu minuts a defensar una major presència del català a l'Administració de justícia, i llegint la seva entrevista d'ahir al diari *El Periódico* també es nota que és una prioritat per a vostè. De veritat no creu que existeixen problemes més greus? El català està ben present a tots els documents, als escrits, als documents que es presenten a diari als jutjats, l'hi ben asseguro. M'ha tocat proveir-los durant molts anys, com a lletrat de l'Administració de justícia, i cap operador jurídic ha fet mai un problema d'aquesta qüestió.

A més a més, el programa informàtic de gestió processal, l'EJcat, està en català i existeix un servei de traducció que permet, si és necessari, traduir de l'espanyol al català o del català a l'espanyol qualsevol resolució judicial pràcticament d'un dia per a l'altre i que les parts puguin ser notificades en un idioma concret. Per tant, jo no hi

trobo cap problema, el català gaudeix en l'Administració de justícia d'una bona salut. Per cert, molt més que l'espanyol a l'ensenyament o a l'Administració pública de la Generalitat (*aplaudiments*), on pràcticament és nul·la la seva presència i pateix una discriminació manifesta.

I, per últim..., yo quiero poner el foco de atención en un problema de primer orden en la Administración de justicia, que es la justicia mercantil. Cataluña lidera las insolvencias de empresas en 2021 en toda España, con 1.400 quiebras, según diversos informes publicados esta semana. Uno de cada tres concursos de acreedores en España es de una empresa catalana. Y este problema va a ir a más cuando finalicen los ERTes en febrero de 2022 y los créditos ICO venzan en marzo también del próximo año. Refuerce, señora Ciuró, los juzgados de lo mercantil y de lo social. Inste las modificaciones legales y procedimentales que sean necesarias; dote de personal y recursos materiales a los juzgados de lo mercantil para que los concursos se puedan tramitar con mayor agilidad, para que tengan una segunda oportunidad muchas pymes y muchos autónomos. Y desde luego que estos ya han sido suficientemente castigados por la pandemia y por la gestión económica de la Generalitat.

Y no sé si está el señor Alonso-Cuevillas, pero en 2025 yo no sé si el señor Cuevillas tendrá que haberse marchado a Waterloo, pero el resto seguiremos aquí tranquilamente.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, fer una moció que abraça quasi tota l'Administració de justícia em sembla una mica agosarada i, malauradament, no tindrè temps de tocar tots els punts que vostès posen sobre la taula. En qualsevol cas, és important que..., vostès comencen la moció exposant que el servei d'administració de justícia és un dels serveis més oblidats pressupostàriament per la Generalitat i atribueixen tots els mals, del mal funcionament de l'Administració de justícia, a la falta de..., a prou finançament.

I el senyor Carrizosa ens diu que *el nacionalismo hace que la justicia languidezca*. A veure, jo crec que hem de ser honestos, en aquest tema. No podeu traspasar tota la responsabilitat a la Generalitat d'un servei públic, quan procediment, configuració dels jutjats, repartiment de jutges i magistrats, especialitzacions, tot està en mans del poder judicial de l'Estat espanyol i l'Administració catalana únicament té algunes petites competències en tema d'administració de personal.

De fet, vostès, des del Consell de Ministres, amb la ministra socialista ara mateix estan tramitant un avantprojecte de llei d'eficiència digital del servei públic, on precisament a l'exposició de motius d'aquesta llei vostès reconeixen que el problema de la justícia no és de falta de personal i de mitjans, sinó que precisament és d'una mala organització. I precisament en aquest avantprojecte de llei orgànica el que diuen és que cal reformular tot el sistema perquè està mal pensat, perquè és un sistema que arrosseguem des de l'any 85 i que durant tots aquests anys no hi ha hagut manera de posar-se d'acord per tocar-lo. Per tant, si us plau, siguin honestos i reparteixin les responsabilitats de la forma que realment pertoca.

I podem posar un exemple concret. Qui pren la decisió de fer un únic jutjat que s'encarrega de tots els tràmits de procediments per clàusules abusives a la província de Barcelona? Perquè només n'hi ha un i està saturat, i no estan fixant judicis fins a més d'un any vista. Qui pren aquesta decisió? Aquesta decisió la pren el senyor Carlos Lesmes, que ho publica al BOE el 2007. Per tant, l'Administració de justícia

funciona molt malament, però la responsabilitat de la Generalitat de Catalunya de veritat que és baixeta, en aquest cas.

Pel que fa a altres punts de la moció. Aprovar un pacte català per a la justícia: i tant! –i tant!–, hi estem d'acord, tot i que tindrà una eficàcia limitada. I voldrem parlar de desnonaments, de com actua l'ordre públic, els cossos de seguretat, aplicant desnonaments. També voldrem parlar del català a l'Administració de justícia, que nosaltres creiem que està absolutament poc representat. Un 8,5 de sentències en aquest país només es dicten en català.

Pel que fa a l'increment de pressupost en un dos i mig per cent? I tant, a favor! El que passa, que, ho tornem a repetir, arrosseguem un infrafinançament endèmic.

Crear jutjats per al 2022? I tant, senyors del Partit Socialistes!, això sí que els hi votarem a favor, perquè vostès s'estan sumant a la nostra línia estratègica, que és sortir de marcs legals que ens tenen encotillats i que no ens deixen avançar. Ara mateix, la creació de jutjats no és competència d'aquest Parlament, però estem molt contents i feliços i celebrem que vostès, precisament, apostin, no?, perquè aquest Parlament de Catalunya pugui decidir quants jutjats ha de crear.

Pel que fa al tema de plantilles interines, també votarem a favor d'aquesta moció. El que passa, que volem només apuntar que la precarietat la provoca la normativa espanyola que ara mateix és d'aplicació, i que aquest vuit per cent l'agafen vostès perquè l'agafen, perquè és una recomanació de la Unió Europea. Vull dir que el podrem inclús millorar, aquest vuit per cent.

Pel que fa a nous edificis, climatització, totalment d'acord. I sobretot dignificar les dependències judicials que acullen les víctimes de violència domèstica i els menors d'edat que moltes vegades les acompanyen.

Les línies d'ajuts als cossos de jutges, magistrats. Estem d'acord amb el que explicava el company dels comuns, hi ha un biaix de classe, i, per tant, estem d'acord en tot el que sigui potenciar l'accés a la magistratura. Ara bé, aquesta *coletilla* que introdueix la moció de Ciutadans d'igualtat d'oportunitats..., clar, nosaltres això entenem que també hauria de servir perquè es conegués més l'idioma, perquè es conegués el dret civil de Catalunya, però vostès ens posen aquesta *coletilla* que precisament voldrà acabar amb aquests requisits, i, per tant, ens haurem d'abstenir en aquest punt.

Retribució o increment del dos per cent al torn d'ofici? I tant! I molt més que s'hauria d'incrementar, la retribució del torn d'ofici, que està absolutament infrafinançada.

Què més? Ah, sí! Videovigilància..., videoconferència en declaració de detinguts. Això sí que no ho veiem clar. Hi ha moltes coses entre operadors jurídics que sí que es poden fer per videoconferència, però l'assistència al detingut o a un investigat ha de ser presencial, perquè és l'única manera de tutelar drets.

I tota la pota de presons, doncs..., se m'ha esgotat el temps i no puc dir res, però hi votarem en contra.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, té la paraula, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bien, es una moción muy completa; la verdad, que nos parece que toca muchos temas de los que venimos hablando ya durante mucho tiempo. Es una situación que arrastramos desde antes de la pandemia, de colapso judicial insostenible, y usted lo conoce muy bien, señora *consellera*. Y, por tanto, no me quiero imaginar cómo tenemos la situación después de esta pandemia y después de lo que hemos vivido en el último año y medio, con un colapso de más de nueve mil asuntos pendientes, con todo lo que eso conlleva.

Insisto en que hay muchos de los puntos en los que nosotros estamos totalmente de acuerdo: creación de nuevos juzgados, todo el tema del interinaje... Tenemos una situación de interinaje por encima de la media, especialmente, además, aquí en justicia. Y, claro, echarles la culpa a los demás, ¿no?, como he escuchado en algunos discursos, de decir que, bueno, que el tema de las plazas, etcétera, viene del ministerio... Bueno, si luego se nos ofrecen plazas, como ocurrió, por ejemplo, en 2016, y el señor Puigdemont dijo que no las quería, pues entonces mal asunto tenemos aquí y mal arreglo tenemos aquí.

Por tanto, sí que hay que hacer un trabajo, evidentemente, en colaboración también con el ministerio, pero cuando luego se ofertan esas plazas hay que cogerlas. El problema está en que ustedes no quieren que vengan esos funcionarios y, de hecho, usted no hace mucho hizo un tuit al respecto que lo dejaba muy claro y decía: «Necesitamos jueces y magistrados catalanes.» Así de claro lo dijo. Bueno, pues a lo mejor no hace falta eso, señora Ciuró, aquí lo que hace falta es abrir las puertas, porque tenemos una diáspora y un éxodo de jueces, de magistrados y de fiscales de Cataluña que da miedo. Da miedo lo que se está viviendo aquí en Cataluña. Y no me extraña. Primero, porque están sometidos a una presión que es insostenible, con todo el acoso por parte del separatismo más radical. Hace tan solo unos meses vivimos un episodio a las puertas del juzgado de Valls, donde hicieron un monigote vestido de juez en llamas. Creo que esa no es una situación idónea para que nadie quiera venir aquí a optar a una plaza en Cataluña.

Eso, por un lado, esa presión fiscal, que además ustedes también aderezan con otras cosas, y quiero recordar, pues, el famoso cuerpo de evaluadores que ustedes se sacaron de la manga y que luego, evidentemente, les hicieron retirar; aquel intento también de espionaje que hubo de los ordenadores también. Bueno, es una campaña de hostigamiento en toda regla, que no solamente, insisto, pasa por estas acciones callejeras, sino que ustedes también desde el *departament* también hacían lo suyo.

Pero no solamente es esta campaña de hostigamiento que existe aquí en Cataluña, sino que también es que están en unas condiciones laborales que son pésimas —que son pésimas. Ustedes tienen las competencias transferidas. Y, por tanto, si tienen las competencias transferidas, ¿por qué los funcionarios de la Administración de justicia son los peores pagados de todo el Estado? El complemento de destino..., o sea, el complemento específico —perdón—, el más bajo de todo el Estado. Eso depende directamente de ustedes. Entonces, ¿qué pasa con esto, no tenemos dinero o tenemos dinero para unas cosas sí, pero para lo que es importante no? Porque, al final, todo esto que pasa en la Administración de justicia repercute directamente en el ciudadano —y lo comentaban mis compañeros—, eso es un servicio esencial para la ciudadanía.

Hablamos del complemento bajo. Pagas extras: ayer tuvimos el debate aquí que ustedes todavía les deben las pagas extras, que no es de recibo. El tema de las bajas: no se cumplen las bajas. El tema del índice de la interinidad, además de todo lo que conlleva en el sentido de que no tenemos plazas fijas, también implica que estas personas que están ocupando esas plazas no tienen en muchos casos la formación que se precisa para ese puesto. ¿Cómo se están organizando los compañeros en los juzgados? Bueno, pues uno de ellos se dedica a dar clases a los demás, a los interinos, o sea..., y eso lo hacen fuera de su horario laboral: más carga de trabajo todavía, por si no tuvieran bastante.

Por tanto, insisto en que aquí no es una cuestión de lavarse las manos y de echar la culpa a los demás, sino que aquí también hay responsabilidades y que ustedes tienen estas competencias transferidas, y, por tanto, es hora de que nos pongamos manos a la obra.

No solamente es que estén trabajando en condiciones pésimas a nivel salarial y de condiciones laborales, sino que además también los equipamientos judiciales dejan mucho que desear. Lo hemos hablado en otras ocasiones, hay instalaciones que

están literalmente que se caen a trozos. Hemos hablado también del sistema de climatización, con juzgados que incluso han tenido que cerrar porque superaban los treinta y cinco grados. Me parece que esa no es una manera de trabajar. Y, por tanto, pongámonos también manos a la obra con el tema de los equipamientos judiciales.

Hemos hablado también..., cuando hablábamos de la sobrecarga de trabajo –se ha hablado también–, se han dado datos de la situación que tenemos aquí, sobre todo con juzgados muy específicos, como, por ejemplo, los civiles o los mercantiles, que están trabajando en módulos muy por encima de lo que corresponde –los mercantiles, más de un trescientos por ciento por encima de lo normal. ¿Por qué? Bueno, pues, primero, porque estamos sufriendo una pandemia, evidentemente que sí, pero también porque aquí en Cataluña tenemos más concursos de acreedores, tenemos más empresas que se marchan, y eso conlleva más ejecuciones hipotecarias, más despidos, etcétera. Hay toda una problemática que depende directamente de la actuación que está haciendo el Govern de la Generalitat.

Por tanto, dejen ustedes de tirar balones fuera y pónganse a mejorar la Administración de justicia.

Gracias.

La presidenta

I, en darrer lloc, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Rubén Viñuales.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, presidenta. Gràcies a tots per les seves aportacions.

Als companys de Ciutadans. Esperem que amb aquest pla..., superi la duració d'una legislatura.

Al company de Junts. Moció omnibus. Hi he posat vint punts; hi podria haver posat dotze mil punts i encara em quedaria curt. Ho tornariem a fer.

Parla vostè de la millor retribució del torn d'ofici. Que jo sàpiga és competència –que jo sàpiga– del Departament de Justícia.

Parla de les taxes judicials, i que són 60 milions. Pregunto reiteradament d'on surt aquesta xifra i no m'ho saben dir. Que em demani que parlem amb la ministra demostra molt quina és la seva situació de conversa o de nexa amb l'Estat, una llàstima per a Catalunya.

Parla també dels edificis i creació de jutjats. Que jo sàpiga, el 107.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el nostre Estatut, diu clarament que si no es modifica la planta judicial que no comporti reforma legislativa correspon a la Generalitat. Digueu-ho vosaltres als jutjats de Tarragona, que paguem 1.200.000 euros en lloguers i que no tenim ciutat de justícia; expliqui'ls vostè això. (*Aplaudiments.*) No només això, també els hi hauria d'explicar per què som l'única capital que no té aquest edifici –els hi hauria d'explicar.

També parlen vostès sempre de l'espoli fiscal –ja ho vam sentir al senyor Canadell. Seríem l'Atlàntida 2.0 de rics que seríem.

Parlen vostès de la renovació del Consell General del Poder Judicial. I dels cent dotze càrrecs d'aquest Parlament que no es renoven per part seva, d'això vostès no en diuen res.

Parla vostè d'un sistema polititzat espanyol. Li parlem de la llei de transitorietat que vostès volien fer, on nomenava el president de la Generalitat els jutges del Tribunal Suprem? Això sí que no vulnera la separació de poders.

A Esquerra. Que el català sigui un requisit, no un mèrit. Miri, ja l'hi vam dir: volem bons jutges i bones jutgesses, no jutges catalans, com si fossin un Priorat amb denominació d'origen.

Parla de tenir dret a parlar català. Llei 1/98, Llei orgànica 6 del 85, Carta europea de llengües regionals: totes defensen el dret a poder parlar en català als jutjats.

Als d'En Comú. Agraïm les seves paraules.

A VOX. «Tumbado el estado de alarma.» Però si vostès hi van votar a favor! Fins i tot hi ha un tuit del 12 de març de 2020 on el senyor Abascal deia: «Tiene usted que decretar el estado de alarma.» I ara vostès ho recorren.

I a la CUP. Si a vostè li agradés la meva moció, em preocuparia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, la votació tindrà lloc aquesta tarda quan se substanciï el darrer punt de l'ordre del dia.

Hi ha alguna petició de votació separada? *(Mònica Sales de la Cruz demana per parlar.)* Sí, senyora Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Presidenta, nosaltres demanaríem votació separada dels punts 1, 5, 6 bis, 7, 8, 9, 12 i 20, que es podrien votar conjuntament, i, per una altra banda, el punt 14.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies. Alguna altra petició? *(Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)* Senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; presidenta, nosaltres demanaríem votar el punt onzè separatament.

La presidenta

Perfecte. *(Montserrat Vinyets Pagès demana per parlar.)* Senyora Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí; presidenta, nosaltres fariem tres blocs, primer els punts 1, 16, 18, 19 i 20; un altre bloc, el punt 11, i la resta, tots junts.

La presidenta

Hi ha alguna altra petició més? *(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)* Senyor Garriga.

Joan Garriga Doménech

Sí; des del nostre grup, per demanar votació separada dels punts 2 i 15, que es podrien votar conjuntament, i la resta.

La presidenta

Molt bé. Perfecte.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels espais agraris

302-00045/13

Doncs, si no hi ha més peticions, passem el vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels espais agraris; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula, per fer l'exposició de la moció, el diputat senyor Pau Juvillà.

Pau Juvillà Ballester

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia, diputades i diputats. Avui portem a Ple la moció conseqüència de la interpellació sobre l'entorn dels espais agraris que el Govern de la Generalitat de Catalunya..., que vam presentar fa quinze dies, on la CUP - Un nou Cicle per Guanyar vam esbossar les nostres línies bàsiques sobre una reforma laboral que ha de tenir com a base allò tan senzill de «la terra per a qui la treballa». Una voluntat que passa indubtablement, i entre d'altres, per la creació d'un banc de terres potent.

Així doncs, la moció que portem avui va en aquest sentit, va en el sentit de defensar les explotacions agrícoles familiars arrelades, de petita escala, biodiverses i compromeses amb el territori, amenaçades ara per un procés intens de capitalització, concentració i industrialització de l'agricultura, que porta associat un acaparament de terres en el conjunt dels Països Catalans.

Ho vam dir en el darrer Ple i ens hi refermem: és urgent i no admet demora aturar l'especulació i el model depredador dels espais agraris; és urgent i no admet demora aturar aquest model que depreda els nostres espais agraris. Cal protegir l'estructura minifundista com una conquesta històrica i garantir l'accés a la terra com un dret de la ciutadania i com un fet constitutiu d'aquesta nova república catalana que volem fer. Cal promoure eines de regulació de l'ús i del preu de la terra, així com garantir-ne l'ús agrícola a perpetuïtat.

Deia el dictamen del Comitè Econòmic i Social Europeu, sobre l'acaparament de terres del 2014, que cal aplicar una política que no condueixi a una concentració de les terres, sinó a una transició de la producció industrial a les petites unitats de producció, cosa que també reforçaria l'autosuficiència alimentària. Els estats membres de la Unió Europea, deia aquest dictamen, haurien de tenir una institució estatal que gaudís d'una visió conjunta de la situació de la propietat i l'ús de les superfícies agrícoles.

Nosaltres afegim que cal una reforma agrària que al Països Catalans i al Principat tenim pendent; una reforma agrària que ha de pivotar sobre una màxima, que és el que dèiem: la terra per a qui la treballa; que ha de partir del principi de funció social de la terra, de tal manera que la possessió i l'ús de la terra han d'estar subordinats al dret a la terra per a qui la treballa, qui en depèn i qui hi viu amb la seva família; una reforma agrària que ha de garantir aquest accés a la terra per a tots i totes aquelles que hi vulguin treballar; que ha d'avançar en sobirania alimentària; que ha de garantir preus justos; que ha de garantir drets socials i laborals als i les treballadors del camp i que ha d'empoderar les dones.

En l'anterior Ple de política general, a través d'una proposta de resolució que es va aprovar, vam potenciar la Llei 3/2019, de 17 de juny, d'espais agraris, tot creant una comissió tècnica de preus i valors, perquè sigui personal de l'Administració qui faci la inspecció, o l'activitat d'inspecció i control de les finques que pretenguin incorporar-se al Registre de parcel·les agrícoles i ramaderes en desús, i per tal de convertir aquest registre en un instrument administratiu i públic que incorpori les finques amb vocació agrària. Però ens queda la part important –ens queda la part important–, el que presentem en aquesta moció avui: hem de garantir que l'Administració pugui participar del dret de tanteig i retracte amb fons específics per fer-ho.

El Govern ha de tenir el control del sòl –el Govern ha de tenir el control del sòl–, i això cal que passi, entre d'altres, per la creació d'un potent banc de terres..., banc de terres o com vostè en vulgui dir, consellera –buscarem el nom que a vostè més li agradi o que ens agradi a tots–, però que siga això, un banc de terres potent, i ens cal dotar d'aquest instrument, del dret de tanteig i retracte. Perquè hem d'evitar l'especulació i garantir l'ús a perpetuïtat del sòl agrari, facilitant l'accés al sòl a les persones que vulguin dedicar-se a l'activitat pagesa, evitant que els grans tenidors i els fons d'inversió es facin amb el control de les terres tot desplaçant la pagesia familiar. I aquest instrument, el dret de tanteig i retracte, n'és una peça important.

Això, el que farem avui –si ho fem; espero que sí–, serà només un pas, un petit pas necessari, imprescindible i que no admet demora. Cal fer-ho avui, cal posar-nos-hi ja.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té ara la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, bé, el Grup Socialistes i Units per Avançar coincideix amb l'objectiu o amb els objectius que planteja aquesta moció. Dos objectius..., més enllà, doncs, de la intervenció abrandada del diputat de la CUP, dos objectius que creiem que són totalment sensats, no? Un, que és evitar la concentració de sòls agraris en poques mans, que és un procés que realment està passant; potser no de manera molt significativa a Catalunya, però sí que està passant, doncs, a la resta d'Espanya i a la resta del món.

Avui llegia un article que deia que fins a set-cents fons d'inversió han posat els seus ulls i els seus interessos en sòls agraris. I, per tant, cal que puguem evitar que hi hagi aquesta concentració en poques mans i que realment els sòls agraris vagin dedicats a l'especulació. Nosaltres entenem que és necessari que es mantinguin les estructures familiars de petits i de mitjans propietaris, que siguin els que realment facin aquestes explotacions, doncs, rendibles i realment productives, no?

I després, un segon objectiu, que és garantir l'accés a aquests sòls agraris a les persones que s'hi vulguin dedicar, especialment persones joves. Però aquí els hi hem de dir que per nosaltres no només és un requisit imprescindible, l'accés a la terra, no només la terra és necessària perquè les persones joves es vulguin quedar en aquestes explotacions, sinó que també hem de facilitar l'accés als recursos per poder cultivar la terra, eh?, perquè això de la terra per a qui se la treballa sembla ja d'una altra època. Avui en dia l'accés a la terra i el seu cultiu demana també molts recursos i ajuts. Per exemple, els ajuts a les persones joves del 2019, els ajuts del departament, avui encara no s'han pagat. Per tant, si no donem aquests ajuts, malament; els joves estaran cridats o no es voldran quedar en aquestes instal·lacions, en aquestes explotacions.

I, evidentment, més rendibilitat per a les explotacions. I això vol dir també aigua, vol dir regs. Si no donem més rendibilitat difícilment hi haurà persones que s'hi vulguin dedicar.

Per tant, coincidim amb l'objectiu, però no coincidíem ben bé en el redactat. El redactat, tal com vostès el feien, que era dir: el departament..., la Generalitat tindrà l'adquisició preferent a través del dret de tanteig i retracte per a qualsevol operació de compravenda, permuta, donació entre vius, dació en pagament, aportació d'aquestes finques a una societat, sense posar cap limitació i sense afinar el concepte.

Per això nosaltres hem presentat, doncs, una esmena en la que diem que aquests canvis legislatius que es proposen fer s'han de fer afinant molt més i s'han de fer amb unes limitacions, no? I posàvem com a exemple el que en el seu moment es va aprovar a la llei de conreus. La llei de contractes de conreus establia que tot això es podia fer excepte quan aquestes operacions, aquesta alienació es fes entre persones de la mateixa família, es fes entre propietaris copropietaris d'una finca o es fes quan la finca no fos finca rústica sinó que fos sòl urbà urbanitzable. Perquè entenem que el traç gros en aquests temes pot resultar fins i tot contraproduent per a l'objectiu que es volia pretendre.

És a dir, és tan absurd com que una mare o un pare vol donar una finca al seu fill o filla i resulta que amb aquesta normativa, amb aquesta regulació que vostès pretenen impulsar, la Generalitat podria venir i podria dir: «No, escoltin, la finca ens la quedem nosaltres.» Per tant, amb l'aportació que hem fet creiem que això queda definit.

I després hem fet una altra esmena, que no se'ns ha acceptat, posant en valor allò que es va aprovar amb la llei d'espais agraris, no?, i que va tenir un gran consens. Perquè hi ha molts aspectes d'aquesta llei que no s'han desplegat encara i que, per tant, entenem que si aprovem lleis, que si impulsem normatives, però que després resulta que no les portem a la pràctica, que no les desenvolupem, acaben sent paper mullat.

Parlàvem del pla territorial sectorial agrari de Catalunya, dels plans territorials sectorials específics, de l'inventari de parcel·les agrícoles i ramaderes en desús, del

Registre de parcel·les agrícoles i ramaderes també en desús, i de presentar, a la Comissió d'Agricultura i Pesca i Alimentació d'aquest Parlament abans d'acabar el període de sessions de 2022, les mesures per impulsar la cessió d'ús de les finques agrícoles i ramaderes.

Per tant, aquest punt no ens l'han acceptat. Ens sembla una llàstima, perquè ja els hi he dit que era una manera d'acabar materialitzant allò que es va aprovar en la llei d'espais agraris. Si no ho fem, acabaran sent paper mullat. Esperem que la normativa que s'impulsa a partir d'avui no acabi de la mateixa manera.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, el sector agrari, com tots sabem, representa aproximadament el 3,6 per cent del PIB de Catalunya i és el que ocupa més territori en el nostre país. Un sector econòmicament, socialment i mediambientalment molt important, i que és fonamental per a la producció alimentària de qualitat del país i, per tant, directament molt important per a la salut de tota la ciutadania.

L'any 2050 hi haurà al món 9.700 milions de persones que s'alimentaran, i això vol dir que haurem de produir un cinquanta per cent més d'aliments. I tots sabem que no hi ha aliments sense espais agraris. Això és bàsic, i crec que tots plegats en som plenament conscients. Però la realitat que tenim a hores d'ara és que, certament, continuem patint l'abandonament de molts conreus a casa nostra.

Continuem amb dades dels darrers anys. S'han perdut més de 45.000 hectàrees de conreus, abandonats, a Catalunya –un 1,4 per cent del total de la superfície–, fruit de la despoblació i l'envelliment en algunes zones, sí, però també fruit de l'ocupació del medi agrari deguda a la seva urbanització. Casos de divisió de parcel·les pel traçat de vies de comunicació, establiments de servitud de pas a causa d'emplaçaments d'equipaments o requalificacions de terreny. Sovint l'urbanisme ha passat que no ha valorat gens l'espai agrícola quan ha hagut de dissenyar traces de carreteres, d'infraestructures, d'equipaments, etcètera. I això no és una cosa del passat, sinó que ens continua passant ara, com, per exemple, amb els traçats de la pota sud, per exemple, del Quart Cinturó, que s'entesten a fer passar per sobre d'una valuosa plana agrícola.

Cal la protecció dels espais agraris. I, per exemple, fets com el decret que aviat arribarà al Parlament, el nou decret de renovables, van en aquesta línia. De la mateixa manera que va en aquesta línia la llei que es va aprovar aquí en el Parlament d'espais agraris, que va intentar dotar d'eines per poder fre... –perdó–, per poder fer front a moltes d'aquestes problemàtiques.

La llei d'espais agraris permet planificar el territori tenint en compte el sector agrari i posant en relleu el seu paper cohesionador i d'equilibri de país, definint els espais del valor agrari per tal de preservar-los amb eines bàsiques, com es deia, com el pla territorial agrari de Catalunya o mecanismes que permetin mobilitzar al màxim les terres en desús no productives, com és aquest registre de finques agràries, que en podem dir de moltes maneres, però que nosaltres en diem, tal com recull la llei, aquest registre de finques agràries.

Una llei tan cabdal i tan important que va ser aprovada sense cap vot en contra en aquest Parlament i un enorme consens en el sector al seu voltant. I és en aquest context, en aquest marc, on ens presenten aquesta moció des de la CUP, que entenem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra, que el que fa és venir a enriquir aquesta llei d'espais agraris en dos sentits.

Un, demanant aquest desplegament del registre de terres en desús abans del primer quadrimestre del 2023. Un registre en el que creiem, i que sabem que el Govern està treballant per al seu desplegament, de la mateixa manera que en tots els àmbits d'aquesta llei, com, per exemple, el seu desplegament reglamentari.

I una segona línia molt important, com deien els diputats que m'han precedit, que ve a recuperar un instrument que ja existia i que va desaparèixer amb les lleis òmnibus del president Mas, que és que cal dotar la Generalitat d'instruments que permetin, amb paraules de la transacció acordada, «aturar l'especulació i l'acaparament de terres», que tots som conscients que estan començant a donar-se en zones del nostre territori per fons d'inversió estrangers.

Per això cal recuperar aquest dret d'adquisició preferent per a la Generalitat, aquest dret de tanteig i retracte per part de l'Administració, i fer-ho per llei, i amb les limitacions lògiques que recollim a títol indicatiu i que estem segurs que no seran exactament com acabaran quedant quan es tramiti aquesta modificació de llei, i que hem volgut introduir en aquestes esmenes i en aquestes transaccions que hem tractat perquè creiem que valia la pena poder delimitar aquest abast d'aquest dret de tanteig i retracte.

De la mateixa manera, en l'esmena que també hem acabat transaccionant amb la CUP, on establim que cal que el Govern estableixi zones prioritàries afectades per la preferència adquisitiva de la Generalitat i també les condicions en què s'ha de produir aquest exercici dels drets de tanteig i retracte.

Hi insisteixo, em semblen absolutament imprescindibles aquests drets de tanteig i retracte per part de la Generalitat de Catalunya per protegir el territori de l'especulació i preservar-ne el sòl agrícola. Ens calen aquestes eines per poder posar a l'abast dels petits productors, del jovent, de tot aquell que es vulgui dedicar a l'activitat agrícola; imprescindibles, aquestes eines.

I aprofito els darrers segons per agrair per part del diputat Juvillà la presentació d'aquesta moció, la facilitat per poder tractar i transaccionar aquesta moció, igual que amb la diputada Ibarra en el cas del primer punt.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Bon dia, presidenta. Diputats... Bueno, el Grupo Parlamentario de la CUP nos presenta una moción que empieza mal. Empieza mal, porque sus primeras palabras ya son mentira. Empieza así: «Als Països Catalans...» Yo de verdad que cada vez que bajo aquí no sé cómo explicarle que Cataluña no es un país. Es una maravillosa región de España, que sí es un país. Es mi país, su país, el de todos los que estamos aquí. *(Alguns aplaudiments.)*

En cuanto al contenido de la moción, no nos sorprende que desde la CUP quieran atentar contra uno de los principios fundamentales de nuestra sociedad, como es la propiedad privada. Miren, el derecho de tanteo que ustedes pretenden es una expropiación indirecta, es un robo de guante blanco. Esta moción es una aberración jurídica. Son políticas comunistas que lo único que hacen es poner más trabas a la hora de querer vender, alquilar o donar una propiedad que es tuya.

Ustedes son unos caciques que lo único que quieren es que los ciudadanos no puedan hacer nada sin su permiso y sin que ustedes lo tengan todo controlado. Quieren imponer una versión *light* de la expropiación de Venezuela, está claro.

Con esta moción, la burocracia aumenta. Y como decía Honoré de Balzac: «La burocracia es una máquina gigantesca manejada por pigmeos.» Las transacciones

inmobiliarias en Cataluña se ralentizarán. Por tanto, los inversores, ya sean grandes o pequeños, invertirán en otras regiones de España.

Resultado –el mismo de siempre–: el dinero de las inversiones y sus impuestos correspondientes no se quedarán aquí, aparte de perder todos los puestos de trabajo que eso implica, así como el gasto en abonos, fertilizantes, tractores y toda la maquinaria que se utiliza para trabajar en el campo.

A ustedes los separatistas, a los comunistas y, como no, a sus socios del PSC, no les importa nada. Y se lo voy a demostrar. Ayer en la sesión de preguntas, la diputada Romero, del PSC, reclamaba que el sesenta por ciento de los municipios del Pallars no tenían previsión de cuándo les iba a llegar la banda ancha. Y hace apenas dos horas, el diputado Marc Parés, de En Comú Podem, más de lo mismo.

Pues bien, en la última comisión de agricultura presentamos una propuesta con veinte medidas para acabar con la despoblación rural, donde una de las medidas precisamente era garantizar el acceso de la telefonía móvil y la calidad de las conexiones en las zonas rurales. ¿Y ustedes qué votaron? En contra. Porque les dan igual los ciudadanos y les da igual todo. Señores, como ya les dije, los cordones para los zapatos. Y céntrense de una vez en ayudar a los ciudadanos y a nuestra región.

Pero, bueno, no sé por qué me extraña, es la tónica de este Gobierno y de todos sus socios, que parece que están aquí para destrozar Cataluña. Desde luego han venido a eso y les tengo que poner un diez, porque lo están haciendo muy bien.

Como no podía ser de otra manera, nuestro voto será en contra. Al contrario que ustedes, nosotros no hemos venido a destrozar Cataluña, sino a recuperar Cataluña. A recuperar la neutralidad institucional, la libertad, la seguridad en las calles y a dejarla libre de sus imposiciones ideológicas, su proyecto totalitario y de su agenda rupturista. Y, como siempre, les recuerdo que tengan por seguro que más pronto que tarde lo conseguiremos y recuperaremos Cataluña para el gran proyecto nacional que es España.

Les iba a decir «muchas gracias», pero me queda un minuto. Miren, ustedes imagínense que cualquiera de vosotros o un familiar suyo se pone enfermo, o yo mismo o un familiar mío, y lo único que tenemos para hacer frente a nuestro tratamiento es el dinero de vender una finca. Si tenemos que esperar a la burocracia de la Generalitat, como ya pasa en el ámbito urbano con los pisos de banco, nos moriremos todos, porque no podrán pagarlo.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera... Home, si un familiar se li posa malalt, jo el primer que li recomanaria és que no voti el partit liderat per algú com el senyor Garriga, que en una entrevista l'any 2020 va dir tal cosa com que la sanitat universal i gratuïta és una lacra, no sigui que no tingui cap finca a vendre. *(Alguns aplaudiments.)*

Anem a veure, ho diem molt, però no em cansaré de repetir-ho. Per nosaltres l'agricultura és un sector estratègic per al futur del nostre país. Ho és en clau de sobirania alimentària, i creiem que amb les notícies que ja comencem a tenir sobre desabastiment, sobre inestabilitat, és un element a reivindicar. La producció alimentària és un valor que dona seguretat als països en un moment convuls com el que estem vivint. Ho és per gestió del territori. Sempre diem: «L'agricultura és un u per cent del producte interior brut.» El que no diem és el que ens costaria a tots i totes substituir la tasca que fan de gestió del territori per una tasca remunerada per altres sectors econòmics. I per tercer punt, perquè és un actor clau per dinamitzar la vida

al territori. L'agricultura, la pagesia, la ramaderia formen part de l'economia rural i de la pròpia vida a la Catalunya rural, i, per tant, suprimir-la és també agreujar el problema del despoblament i de la manca d'alternatives econòmiques en el món rural. I, per tant, per nosaltres és un sector estratègic.

Què estem veient? Un procés de concentració de la terra, que per nosaltres és diferent al que hem viscut en el passat. És evident que des de la revolució industrial hi ha hagut un procés sostingut de concentració de la terra, bàsicament, que té a veure amb la capacitat d'invertir capital tècnic en l'agricultura per alliberar mà d'obra que pugui anar a les ciutats i pugui ser mà d'obra industrial, i que això fa que el rendiment agrícola disminueixi i que un hagi de tenir més terres per poder tenir benefici de l'explotació de la terra. Aquest procés s'ha dut a terme en el nostre país igual que a la resta de països europeus des de la revolució industrial.

Però el procés que estem veient ara és un procés més complex i que no té a veure en excés o no només amb l'augment de la tecnificació a l'agricultura. Per una banda –i ho mencionem poc–, la política agrària comuna, que dona ingressos per superfície. I que el que estem veient és que el setanta-sis per cent dels fons provinents de la PAC van al disset, al divuit per cent dels propietaris. Què vol dir això? Que hi ha un 0,03 per cent dels propietaris agrícoles que cobren més que el quaranta-cinc per cent dels propietaris agrícoles; per una política que està dissenyada per extensió i no per altre criteri, i que això, en el fons, estimula l'acaparament de terres. I aquest 0,03 per cent de propietaris el reconeixereu sempre perquè sempre surten per la televisió parlant de la cultura de l'esforç i de la meritocràcia mentre viuen de renda.

Segona, hi ha problemes també amb certes polítiques de modernització del reg. I a vegades ho veiem: hi han obres, hi ha canals, que al final el que fan és que els propietaris hagin de pagar per poder instal·lar el reg en les seves terres, i hi ha petits propietaris que no poden fer front a les despeses i que han de vendre les terres o han de seguir tenint terres amb baixos rendiments. Aquí cal, també, mecanismes perquè tothom pugui accedir a aquest tipus d'instal·lacions.

Tercera qüestió: pressió urbanística; ho hem viscut al llarg de les últimes dècades. Molts sòls agrícoles utilitzats com a part de la bombolla especulativa del sòl que hem viscut en el nostre país. Afortunadament, ja tenim llei d'espais agraris, tenim el problema més protegit.

Però després hi ha un altre problema, que són els fons d'inversió. Som conscients que des de l'última crisi el sòl, i especialment el sòl agrari, és part d'una ofensiva dels fons d'inversió que s'alimenta en un sector que té dificultats econòmiques, que té dificultat en el relleu generacional, i que, per tant, aquesta entrada de fons d'inversió aguditza el problema del despoblament i aguditza el problema de l'acaparament de terres.

I nosaltres som favorables a aquesta moció, perquè entenem que en la situació actual cal actuar en tres línies. Primer, en lleis de protecció dels espais agraris, com la que ja tenim aprovada en aquest país. Segona, en polítiques d'accés a la terra en terres desocupades, en bancs de terra, que permetin al conjunt de la societat que vol treballar en el camp poder-ho fer i tenir accés a la terra. I després, en polítiques contra l'acaparament, que és el que proposa aquesta moció, encara que sigui amb mecanismes de lo que el company de VOX en diu «comunisme de tanteig i retracte», que és un comunisme molt limitat, però que almenys ens permet dissenyar algun tipus de polítiques contra l'acaparament. I per tant, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, aquesta és una moció a la qual, ja els hi avanço, no donarem suport; no només perquè no coincidim en la

seva exposició de motius; no només perquè considerem que és una proposta que impulsa un intervencionisme governamental que no podem acceptar des del nostre posicionament liberal; sobretot, no li donarem suport perquè pensem i defensem que la gestió dels espais agraris que ha de fer un govern responsable és acompanyar el primer sector, els pagesos i les cooperatives, les petites i mitjanes empreses que treballen en la producció i la distribució agroalimentària arreu de Catalunya. Acompanyar-los per tal de fer rendibles les explotacions, per tal de garantir la continuïtat de les explotacions, i per tal d'assegurar que podran seguir desenvolupant les seves activitats productives malgrat les dificultats que s'hi poden trobar, sovint per la implementació de polítiques inadequades.

Nosaltres, ja els hi avanço –i crec que no és una sorpresa–, no donarem suport a la creació de quelcom semblant a un banc de terres controlat pel Govern. Per tant, votarem en contra d'aquesta moció en la seva redacció definitiva.

Però vull aprofitar per fer una petita pinzellada del que nosaltres pensem que és prioritari i molt més necessari que no pas intervenir directament des del Govern en qui pot o no pot treballar la terra. És clar que volem mantenir la presència dels pagesos, díguem-ne, de tota la vida. És clar que creiem que ha de ser prioritari articular les polítiques públiques que permetin la continuïtat de les explotacions familiars. És clar que pensem que s'hauria de suprimir l'impost de successions per tal d'evitar que els canvis generacionals a les explotacions agràries esdevinguin impossibles perquè els hereus no poden fer-se càrrec de l'herència. Tot això, i no pas que l'Administració de la Generalitat intervingui directament en l'adquisició de sòl agrari, és prioritari des del punt de vista de Ciutadans.

Hi ha moltes urgències cròniques, perquè fa molts anys que hi són, en el món agrari i en la indústria agroalimentària i agropecuària. I són aquestes urgències, i no pas la voluntat d'intervenir directament i decidir sobre qui pot o no pot treballar els nostres camps, les terres de conreu i els espais agraris, les que han de ser prioritàries en l'acció del Govern autonòmic.

Per tant, el Grup Parlamentari de Ciutadans el que li demana al Govern és que no caigui en la temptació de fer costat a la CUP i que prioritzï el que és necessari i urgent. És clar que cal que els agricultors i els ramaders puguin seguir arrelats al territori i que puguin fer rendibles les seves explotacions agropecuàries; això és el que ha de ser prioritari per al Govern de la Generalitat. La prioritat del Govern de la Generalitat ha de ser donar el màxim suport al sector agropecuari i a la gestió forestal. Cal impulsar programes i projectes de cooperació amb els sectors agrari i ramader, finançant projectes d'assessorament, de recerca, d'innovació i de transferència tecnològica en aquests sectors per tal de facilitar la continuïtat, la millora tècnica i la rendibilitat comercial de les explotacions.

Cal enfortir la presència de la indústria agroalimentària als mercats nacionals i internacionals. Cal assessorar els productors i donar-los suport, per tal que puguin adaptar-se a les futures exigències normatives de la PAC, de què depenen en bona part els beneficis d'algunes explotacions agropecuàries. Cal incrementar els ajuts als joves agricultors, acompanyant-los en els seus projectes empresarials i de futur. Cal fomentar la competitivitat de les cooperatives agràries i l'enfortiment de la seva estructura social. No deixem de banda que les cooperatives han estat i han de seguir sent una eina essencial per aconseguir la integració dels productors. Cal simplificar els tràmits dels ajuts a l'agricultura, la silvicultura i la ramaderia, alhora que s'ha de vetllar perquè incideixin de forma directa a la millora de la productivitat. Cal vetllar per una relació justa entre els productors i els distribuïdors, i perquè es compleixi el mandat de la llei de la cadena alimentària.

Hi ha moltes qüestions prioritàries al món rural i per al primer sector, entre elles augmentar la competitivitat i treballar de valent per aconseguir un relleu generacional que mantingui la capacitat productiva i competitiva del sector agropecuari. Cal

tenir present que les petites i mitjanes empreses, els petits productors, necessiten un millor accés a la interlocució amb l'Administració pública.

Consellera, quan tindrem una veritable finestra única empresarial? Per cert, també cal abordar el greu problema de superpoblació de fauna salvatge que dificulta la productivitat dels conreus i que minva greument la seguretat, per exemple, a les carreteres.

En fi, des de Ciutadans, no compartim ni de bon tros el que proposa aquesta moció, i molt menys quan el més calent encara és a l'aigüera.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Molt breument, per traslladar el nostre vot contrari a aquesta moció, per diverses raons. La primera és que diuen vostès que protegeixen els petits propietaris, familiars, etcètera. En realitat, amb la seva proposta a qui volen protegir és el Govern, l'Administració pública. Amb la seva proposta, la Generalitat no combat els fons d'inversió especuladors, es vol convertir ella en un fons d'inversió especulador; és a dir, no els combat, sinó que els vol substituir. I, a més, amb pràctiques molt semblants.

Això connecta perfectament amb la llegendària i obsessió malaltissa que l'extrema esquerra ha tingut sempre per l'expropiació i la collectivització dels espais agraris, per cert, unes pràctiques de planificació que han comportat alguns dels episodis més delirants de la història de la humanitat. I jo ja sé perfectament que aquest text és una versió *light* d'aquelles bogeries que feia Mao Tse-Tung amb la planificació agrària. I ja sé que les esmenes acceptades fins i tot suavitzen una miqueta més el redactat. Però acceptant que no cauré en la hipèrbole, continua sent un redactat absolutament inadmissible en ple segle XXI, és a dir, és una... Jo no sé si això és comunista o pseudocomunista o minicomunista, però és evident que això no acaba d'encaixar en una política moderna d'una societat, hi insisteixo, occidental com és la nostra.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats. La CUP, en el seu text original, ens proposaven que la Generalitat tinguí dret d'adquisició preferent, dret de tanteig, de retracte, sobre qualsevol transmissió o venda de finca, ja sigui agrícola, rústica o forestal. Això significa el noranta per cent de la superfície a Catalunya. Poca broma. I tant era que fos, doncs, un pagès que ha treballat tota la seva vida i que desitja donar a la seva filla, per exemple, que es vol incorporar a les terres, o bé que les vol aportar a una societat familiar per millorar-ne la gestió. És igual. O sigui, la Generalitat té el dret de poder-se quedar aquestes terres. Això, permetin-m'ho, és certament comunisme intervencionista pur.

De fet, vostès ja en el debat de política general ho van voler, doncs, proposar com un punt i, en aquell moment, per part d'Esquerra Republicana i de nosaltres mateixos, de Junts per Catalunya, ho vam esmenar i va ser eliminat aquest punt de la seva proposta de resolució; però vostès hi insisteixen. I ara, fruit del procés d'esmenes d'aquests dies, dels diferents grups, n'han acotat una mica l'abast i n'han exceptonat els casos més flagrants, que són aquells que fan referència a les transmissions entre familiars o de propietaris..., proindivisos.

Nosaltres, Junts, en compartim l'esperit en aquells casos d'especulació, en aquells casos que provenen de fons d'inversió, d'oligopolis. I tant que sí! El problema és que

en un tema tan cabdal i tan transcendent hem de ser extremadament curosos en el redactat, en com definim aquestes qüestions. I el text final d'aquesta moció no ho és gens, de curós, i fixin-s'hi. S'hi manté la seva proposta de màxims, o sigui dret de tanteig i retracte universal, i el que fan, doncs, és, fruit de les esmenes dels grups, llistar-ne unes quantes excepcions, que són les que els hi he enumerat. Però què fem amb tota la resta de casos que no estem contemplant? No s'adonen que la casuística de la pagesia catalana en aquest sentit és immensa?

Els hi poso alguns exemples. Si un pagès vol vendre les seves terres a un veí de dos pobles més enllà, perquè tota la vida han compartit feines i han compartit eines, la Generalitat té dret de retracte. Si un pagès vol aportar les terres a una societat compartida amb una empresa agroalimentària de transformació amb qui està associada per poder generar valor afegit, doncs la Generalitat té dret de retracte. Jo em pregunto si nosaltres, com a administració, tenim dret a impedir aquestes coses.

I a mi no em val, com han dit aquests dies: «No, Salvador, això..., tranquil, perquè la Generalitat en aquests casos no exercirà el dret de tanteig i, a més a més, ja diem que no perjudicarem els petits i els mitjans agricultors.» O sigui hem d'estar a expenses de la bona voluntat de la Generalitat? I si tenim un tècnic funcionari que s'agafa a la literalitat parcial del text? O si d'aquí a uns anys governen uns altres amb una llei que nosaltres, doncs, ambiguament els hem donat? Jo crec que cal ser molt professionals. Això és molt seriós. Diria, fins i tot, que cal ser europeus i que si el que volem, doncs, és tenir una bona llei, això ha d'arrancar amb una bona moció, no pas amb una moció confusa.

Per tant, un text de moció que anés al focus i que digués que la Generalitat podrà exercir el dret de tanteig en casos d'especulació per part d'oligopolis o fons d'inversió, per exemple. Nosaltres, totalment d'acord, això ho podem pactar quan vulguin. Però amb aquest text obert, imprecís i del tot interpretable, això, doncs, ho pactaran amb altres grups, però amb nosaltres no hi comptin. L'Administració no ha de posar mai per davant el seu paper fiscalitzador invasiu o la seva funció real, que és ajudar com fa, per exemple, França amb el SAFER, eh?, un servei públic de banc de terres amb intermediació, que el que fa és que voluntàriament els propietaris s'hi poden adscriure, però que no expropia, només en casos d'interès públic, com són horts compartits, com són projectes educatius, eh?

Jo volto molt pel país, i la pagesia el que necessita és que se'ls ajudi. ¿Vol dir que no hem de treballar perquè es puguin implicar en la transformació i la comercialització dels seus productes, en la innovació, en generar valor afegit, en poder fixar la gent al territori gràcies als llocs de treball que es creïn, a poder, doncs, realment acompanyar-los amb infraestructures, amb serveis? Per què no apliquem aquest dret de tanteig també al sòl industrial? Per què no l'apliquem a l'habitatge, no?, i així ja tenim el *pack* complet.

Acabo. Identificar i promoure terres agrícoles en desús? Sí. Vetllar perquè no apareguin fons voltor especulatiu? Sí. Lluitar contra el calé negre? I tant! Però que la solució sigui l'abús de l'Administració contra la ciutadania, en això, aquí no ens hi trobaran.

I afectuosament, deixin-me que acabi dient-los que vostès, que normalment són els del no a tot, doncs avui, nosaltres, en defensa de la llibertat, dels drets, de la sobirania del poble i especialment de la pagesia, els diem que així no.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Pau Juvillà.

Pau Juvillà Ballester

Bé, crec que quedarà un resultat divertit en l'eix social, un resultat interessant, d'aquesta votació. No sé si s'havia anomenat tantes vegades la paraula «comunisme» aquí dintre l'hemicicle, però la podem seguir anomenant, si voleu, sense..., a nosaltres no ens fa por, eh?

Un parell de coses molt breus, un parell d'explicacions. El partit dels rics i els marquesos, dir-los que sí, que tenim models diferents. Vostès tenen el model dels latifundis dels marquesos d'Alba. De fet, hi havia una familiar seva que sortia l'altre dia amb un vano, doncs, del seu partit. Nosaltres tenim el model dels rabassaires i del Bloc Obrer i Camperol. Per tant, són models diferents.

Als companys dels comuns, gràcies; molt interessant el tema de comunisme i tanteig i retracte, ens l'apuntem.

I als senyors de Junts, dir-los que diuen que la història es repeteix, no? És allò del *Gatopardo*, de canviar les coses perquè no canviïn. L'any 34 la Lliga va votar en contra..., la Lliga i l'Institut Agrícola de Sant Isidre van votar en contra de la llei de conreus. L'any 2008 Convergència va votar en contra de la llei de conreus. I avui, l'any 2021, Junts voten en contra d'una proposta de llei per recobrar el dret a la terra. Per tant, la història es repeteix, malauradament o sortosament.

I, finalment, doncs, a la gent del PSC..., a la Lluïsa –perdó–, d'Esquerra, i a la Rosa, del PSC: moltes gràcies per la feinada, per la paciència que heu fet. Les propostes acoten l'objectiu i crec que és molt interessant, diguem-ne, redundant, perquè acoten i ens acosten als objectius –acoten l'objectiu i ens acosten als objectius– que, com diu la proposta, és comprometre's en eixos procediments legislatius que permeten aturar l'especulació. Per tant, moltes gràcies a les dos, hem fet una feinada, i per la paciència.

I, finalment, una cosa molt breu a títol personal. Uns bons amics que compartim amb la Meritxell, que són pagesos, havien de vindre avui aquí i no han pogut vindre perquè estan treballant. Vaig socialitzar la moció amb ells. Em van dir que molt bé, que els semblava molt bé. I em van contestar de dir «la terra per a qui la treballa». Doncs això: la terra per a qui la treballa.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, i atès que es produirà la votació després de la substanciació del darrer punt de l'ordre del dia, hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)*

Doncs si no és així, suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Economia i Hisenda.

La presidenta

Bona tarda. Reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'escola a Catalunya

302-00046/13

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'escola a Catalunya. La presenta el Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, bona tarda. Bien, hoy traemos una moción subsiguiente a la interpelación que la semana pasada le hice al consejero de Educación, al señor González-Cambray, en donde queremos poner de manifiesto que en Cataluña existe, de resultas de la actuación, de la acción del nacionalismo, un problema con la libertad; un problema con la libertad en muchos sentidos, en muchos flancos.

El primero de ellos... Ayer, por ejemplo, hemos conocido una noticia, que es que el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña anuló un nuevo proyecto lingüístico, un nuevo proyecto educativo de una escuela, de un colegio, por no incluir el castellano como lengua vehicular. Ese es el principal problema de falta de libertad que hay en la escuela en Cataluña, que es que no se reconoce ese derecho de los padres a elegir una educación bilingüe, una educación en catalán, en castellano y, a poder ser, también en inglés.

Es un problema, sin duda, con la libertad, que algunas entidades constitucionales, como, por ejemplo, la Asamblea por una Escuela Bilingüe, están tratando de resolver y están facilitando a los padres catalanes que se ven desamparados ante un poder omnímodo y en algunos aspectos totalitario que les impide acceder a un derecho fundamental, que es el de educar a sus hijos también en su lengua materna.

Este problema de libertad lo hemos visto también, recientemente, con unas declaraciones de la presidenta del Institut d'Estudis Catalans, la señora Teresa Cabré, que decía el otro día –y cito textualmente– que los profesores..., cuando hablaba de la cuestión lingüística y la cuestión de que hay que establecer o –perdón– blindar, consolidar el catalán como única lengua en la educación, como única lengua vehicular en las escuelas catalanas. La señora Maria Teresa Cabré, presidenta, insisto, del Instituto de Estudios Catalanes, *de l'Institut d'Estudis Catalans*, decía que los profesores tienen que estar convencidos de la causa a la que sirven. Yo no sé a ustedes a qué les suena eso, pero desde luego a mí me suena a tiempos pasados y muy negros de la historia de este país. Y, ciertamente, lamento que en Cataluña algunos normalicen el hecho de que una presidenta de una institución como la que acabo de citar diga que los profesores tienen que estar convencidos de la causa a la que sirven. Me parece realmente ominoso, tremendo y muy preocupante que en Cataluña eso se normalice.

En cuanto a la educación concertada, que es otro de los elementos centrales de nuestra propuesta educativa, quiero decir y quiero dejar bien claro que la educación concertada es garantía de un derecho fundamental reconocido por la Constitución española y también por todos los tratados internacionales firmados por España. Por tanto, no es una cosa menor.

Y ¿qué ocurre? Que, a mi parecer, al parecer de mi grupo, la educación concertada molesta a una determinada visión del nacionalismo –y también de una cierta izquierda radical– que considera que la educación concertada es una amenaza para su proyecto de ingeniería social y su voluntad de adocenar a la ciudadanía. Porque, efectivamente, la educación concertada permite un espacio de libertad, permite dar respuesta a ese derecho que tienen los padres a elegir la educación de sus hijos, también en términos morales y, sí, también en términos religiosos.

Porque creo sinceramente que uno de los problemas y una de las grandes causas por las cuales la educación concertada está tan denostada en nuestro país –tanto en el conjunto de España como también en nuestra comunidad autónoma, en Cataluña– es precisamente el anticlericalismo galopante, el anticlericalismo rancio y casposo de una parte de la izquierda radical de este país y también del nacionalismo catalán que se suma a esa cruzada –o anticruzada, mejor dicho– contra la escuela concertada. La escuela concertada es un pilar fundamental de la educación en Cataluña; la escuela concertada ha sido un complemento fundamental para una escuela pública

de calidad en nuestra comunidad y en el conjunto de nuestro país. Y, por tanto, lo normal sería que reconociésemos esa aportación de la escuela concertada.

En esta moción, además, también lo que queremos hacer es reivindicar la importancia de las guarderías, de las escuelas de educación infantil de cero a tres años, porque consideramos que han sido una de las grandes damnificadas por la falta de priorización en materia educativa de los sucesivos gobiernos de la Generalitat. Han sido necesarias, para llevar a cabo este proyecto de ingeniería social del Gobierno de la Generalitat, de los últimos gobiernos de la Generalitat, ingentes cantidades de dinero que han dejado de destinarse a lo que realmente importa a la ciudadanía y a lo que es realmente fundamental para el progreso de nuestra sociedad; entre otras cosas, esa educación de cero a tres años. Y reconocer –me parece de justicia– también la importancia de la red privada de guarderías.

Por lo demás, hay aspectos, como extender los conciertos tanto al bachillerato como a los ciclos de grado superior y grado medio, que nos parecen tendentes, precisamente, a una mayor igualdad, una mayor equidad en el reparto de los recursos públicos y a una sociedad más justa y democrática.

Esos son básicamente los puntos que traemos en esta moción y nos gustaría contar con el apoyo de la mayoría de los grupos de esta cámara.

Gracias por todo, señoras y señores diputados.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té ara la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Mixt, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. En primer lugar, trasladar que vamos a dar apoyo a la moción en su totalidad. Y nosotros habíamos presentado una enmienda para incluir dentro de la educación concertada una referencia –luego ha habido otras enmiendas que se han presentado en ese mismo sentido y que nos consta que han sido aceptadas–..., para incluir, decía, a la educación diferenciada. Y solamente un apunte: digo «diferenciada», y creo que es fundamental el lenguaje, y no es inocente ni casual que algunos se refieren a ella como educación segregada.

La terminología no es menor ni es inocente, como decía hace un momento. La segregación en términos políticos comporta diferencia de derechos o marginación de un colectivo. Para que nos entendamos: el *apartheid*; ahí se hablaba de segregación en Sudáfrica, y eso lo comparte todo el mundo independientemente de la ideología que tenga. La educación diferenciada es diferenciada porque no hay segregación. Niños y niñas tienen exactamente el mismo plan educativo. Niños y niñas tienen exactamente los mismos derechos y libertades y están sometidos a las mismas reglas. Por lo tanto, no se puede hablar de segregación. El argumento no es mío. El argumento es de Hillary Clinton. Lo digo, porque es una de las personas que se ha manifestado siempre más a favor de este modelo educativo, porque como se pueden ustedes imaginar, pues, me daba un poco de reparo citar a Pilar Rahola, que es la persona que en Cataluña más ha defendido la educación diferenciada, con argumentos muy parecidos a los que utiliza Hillary Clinton y que comparto plenamente.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Bé, aquesta moció ens permet tornar a tenir un debat important sobre el model educatiu, en concret sobre el nostre model del Servei d'Educació de Catalunya, que integra centres de titularitat pública, privada sufragats

amb fons públics, els concertats, i que entenem que és un sistema que, a diferència d'altres comunitats autònomes, a Catalunya ha funcionat raonablement bé.

Evidentment, des del PSC defensem l'educació com un servei públic i mantenim el compromís amb el servei d'educació i no tenim cap problema en dir que el conjunt del sistema està infrafinançat i que, també, en el cas dels centres concertats, si volem que siguin corresponsables, compromesos amb els objectius de servei públic, també ho estan; és a dir, han de complir la necessitat de garantir l'equitat i la lluita contra la segregació, amb una escolarització equilibrada de l'alumnat, amb un sistema educatiu inclusiu –i, per tant, escolaritzar alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu–, que treballin per la cohesió social i també que facin una escolarització mixta, que coeduquin i, per tant, que no segreguin ni per raons de llengua ni de classe social, ni de raça, origen, ni de sexe.

I per això no podem votar a favor de mantenir el finançament de l'escola diferenciada. Creiem que és un projecte educatiu respectable, que les famílies tenen llibertat de triar, però, en tot cas, que no ha de ser finançat amb fons públics. Fa anys que ho diem. Ara tenim el pacte educatiu, a nivell espanyol, aprovat fa pocs mesos pel Govern espanyol, que dona un paraigua legal per no renovar aquests concerts, i esperem el decret de centres concertats de la Generalitat precisament per reforçar aquest paraigua.

Però, com deia, si volem una escola concertada compromesa socialment, calen més recursos, no només per avançar progressivament cap a la gratuïtat, que també, sinó perquè aquest alumnat d'aquests centres que ho necessitin han de disposar dels recursos necessaris i que mereixen. Perquè si ho fem així només perviuran, com deia a la darrera sessió plenària, aquelles escoles més elitistes, que són precisament aquelles que no volem finançar amb fons públics.

I, dit això, defensem, com no pot ser d'altra manera, la llibertat d'ensenyament, la llibertat d'elecció de centres, però sempre en el marc de la programació educativa. Això ho diu la LEC en el seu article 4. No ens sembla una qüestió menor que sigui l'autoritat educativa la que planifiqui l'oferta per garantir aquest accés a l'educació en condicions d'igualtat, i agraïm a Ciutadans, doncs, que hagi acceptat aquesta esmena.

Amb relació a l'etapa educativa zero a tres, hem explicat sobradament, doncs, l'abandonament que s'ha produït durant molts anys per part del Govern de Convergència –el que serien els predecessors de Junts– en l'època precisament que havia pactat amb el Partit Popular, i que a Esquerra li va costar molt recuperar. Per cert, aquí sí que van deixar la partida d'escoles bressol públiques municipals a zero per ampliar la partida de concerts. Això va passar durant uns anys. Doncs bé, tothom sap que aquest deute en la majoria dels casos no s'ha retornat; que la partida actual està per sota de la que es va acordar fa onze anys amb els municipis, i, per tant, després de tots aquests anuncis estarem molt expectants al proper pressupost, a la vista sobretot dels importants recursos que vindran del ministeri i veurem si es doblarà la partida actual per, precisament, preveure la gratuïtat de les famílies.

Però, en tot cas, convindran amb el nostre grup que cal ampliar les places per tendir a la universalització. Cal fomentar un major accés de les famílies, especialment d'aquelles amb menys recursos, que són precisament aquelles que menys escolaritzen els seus fills, la qual cosa va en detriment de l'equitat. I dir, d'altra banda, que no estem a favor d'estendre universalment els concerts a la postobligatòria, almenys no d'aquesta manera. Entenem que en moments excepcionals com enguany, i davant la manca d'oferta pública existent, era positiu establir concerts puntuals de manera temporal en aquells cicles formatius més demandats, i així ho vam defensar; però no que aquesta sigui l'única solució davant la manca d'oferta pública. Entenem que això no ha de ser així. El que cal és crear places públiques de qualitat, accessibles per a l'alumnat i, per tant, enfortir el sistema públic de formació professional.

I aquí ens ha sorprès que Ciutadans, doncs, no hagi acceptat la nostra esmena en aquesta direcció.

I, finalment, sobre el tema de l'adoctrinament. Als que són tan constitucionalistes els hi voldria demanar si respecten la llibertat d'expressió, la llibertat de càtedra, entenent que fins aquí podem estar d'acord. Això està recollit, és un dret fonamental recollit en l'article 20 de la Constitució, igual que la producció de llibres de text. I als que es fan dir liberals: no podem estar d'acord? No poden estar d'acord en promoure la llibertat de pensament, la capacitat crítica de l'alumnat? Una cosa és que les institucions públiques, com és una escola, siguin lliures de continguts partidistes, que no s'instrumentalitzin políticament; però, evidentment..., això ho compartim. L'altra cosa és prohibir pancartes, cartells... No poden haver-hi pancartes que alertin del canvi climàtic, en contra de la violència masclista, en contra de les retallades en centres educatius? Si no, quina escola estem imaginant-nos?

Politització, no; llibertat ideològica i transmissió de valors democràtics, sí; amb la limitació del respecte dels drets humans, evidentment que sí.

En definitiva, nosaltres demanem votació separada dels punts 2, 2 bis i 5, que per nosaltres es podrien votar conjuntament –i aquí hi haurà una votació diferenciada d'Units per Avançar–, i també del punt 7.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, molt bona tarda. Si d'aquesta moció poguéssim votar el títol, segurament hauríem entrat una esmena, canviant «escola a Catalunya» per «escola catalana». Aquest és el model d'escola catalana que nosaltres defensem: una escola catalana avalada per la llei d'educació de Catalunya; una escola catalana que desenvolupa, desplega el servei educatiu de Catalunya, i una llei d'educació catalana que va ser aprovada per aquest hemicicle l'any 2009, quan el grup de Ciutadans tenia tres diputats, cosa que ens fa pensar que torna una època de consens lingüístic, de consens de país, per tornar a treballar una altra vegada aquests temes lingüístics importantíssims per a nosaltres, importantíssims per a l'escola catalana, i poder revertir la xifra de 46,8 per cent de professors que s'adrecen sempre en català. Donarem ple suport, evidentment, com no podia ser d'una altra manera, al Departament d'Educació en un pla de promoció i ús del català a l'escola.

No s'han acceptat esmenes que anaven en aquesta línia de reforçar el Servei d'Educació de Catalunya. Un servei d'educació de Catalunya que en el pacte de govern entre Junts i Esquerra desenvolupem en termes com ara el que ara els llegiré: «Desenvolupar i implementar un sistema de finançament dels centres educatius del servei educatiu de Catalunya», o bé «parlar d'universalització i gratuïtat progressiva de l'educació entre zero i tres anys; garantir una oferta suficient i de qualitat integrant la iniciativa pública i la social, i mantenir la LEC, finalitzar el seu desplegament i treballar perquè s'implementi realment el Servei d'Educació de Catalunya, avançant en la plena gratuïtat de l'educació, garantint la suficiència dels centres sostinguts amb fons públics.»

Si entrem a la menuda en alguns detalls d'aquesta moció que ens han presentat avui, deixi'm-li dir que, sobre el deute als ajuntaments, s'està retornant. No *se ha dejado en la estacada* a ningú. Avancem cap a la gratuïtat del primer cicle, i hem d'avançar també cap a la universalitat d'aquesta gratuïtat. S'està desplegant la Llei 5/2020, de mesures fiscals, que retorna aquest deute als ajuntaments. Per tant, estem en una línia de treball positiu.

Com el conseller ha explicat més d'una i de dues vegades en compareixences, aquest Govern ha planificat la gratuïtat progressiva de l'etapa zero-tres i es començarà per l'I2. I nosaltres vetllarem per la gratuïtat progressiva i per la universalitat d'aquesta gratuïtat.

Parlen vostès de fomentar la creació de més places als ajuntaments. Mirin, no ho sé, si tècnicament això és la línia correcta. S'han de fomentar més places... La natalitat i la demografia no sé si apunten en aquesta línia, però sobretot el que s'ha de fer és que les places actuals en aquest zero-tres migrin cap al sistema públic, cap al departament i que migrin, que siguin suportades en tot el servei educatiu de Catalunya justament.

Parlen vostès d'ampliar els concerts postobligatoris. S'ha fet; s'ha fet aquest any. S'ha fet aquest any per solucionar una situació expansiva de l'FP. Malgrat les dificultats, s'ha fet i s'ha fet molt bé. Però nosaltres creiem que segurament és més important treballar en la línia de mantenir els concerts actuals, degut a la demografia i a la natalitat, i que serveixin en el postobligatori també per poder abaixar les ràtios i millorar l'atenció i la qualitat de l'ensenyament.

El setè punt, sobre manuals de textos, és absolutament un text pamfletari, ideologitzat i tergiversat, com ho va ser també –avui n'ha tornat a parlar–, en termes d'enginyeria social..., a la seva interpellació va parlar relacionant territori amb cognoms. Senyor Martín Blanco, sincerament, vostè, que és una persona crítica i que li agrada el debat parlamentari, no..., m'ha sorprès negativament la relació entre cognoms i territoris que va fer, o relacionar règims totalitaris, comunistes i socialistes, amb el que està fent el Govern de la Generalitat.

Sobre la interinitat, realment són inadmissibles aquestes xifres que vostès diuen, però seria inadmissible si fossin veritat. D'aquí a finals del 2022 l'estabilització i consolidació..., estarem en unes xifres del 13,4 per cent.

Ho votarem tot en contra.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té ara la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bona tarda a totes i tots. Bé, votarem en contra d'aquesta moció. Havíem presentat un parell d'esmenes; tampoc han estat acceptades. Però no podem votar a favor d'aquesta moció, a part de perquè sigui infumable i impresentable, perquè crec que situa alguns elements que van en contra d'un model educatiu que pivoti precisament sobre la llibertat d'ensenyament i sobre el superior dret dels infants a ser educats en llibertat.

Crec que el que pretén aquesta moció és intentar evitar i confondre aquest dret de l'infant a l'educació i substituir-lo per la llibertat dels pares a elegir com poden ensenyar els seus fills; que pot semblar molt maco en teoria, però en realitat estan apostant per un model educatiu que és segregador, un model educatiu confessional i un model educatiu dogmàtic o acientífic. I això és el que traspuen tots i cadascun dels punts que hi han en aquesta moció.

La Constitució defensa el dret de l'infant a l'educació, a una educació que desenvolupi plenament els potencials de la seva personalitat, amb respecte a la convivència i als drets i llibertats fonamentals. Tots i cadascun dels elements que se situen aquí crec que van en contra d'aquest principi fonamental, que crec que és el que cal respectar des del sistema educatiu català.

S'aposta per una escola que segregui. El plantejament de l'escola concertada, tal com està situat en el text presentat, quan es parla fins i tot d'aquelles escoles que segreguen nois i noies per sexe, diguéssim, en llocs diferents, crec que és un planteja-

ment que acaba segregant els alumnes en funció dels seus orígens, en funció de la selecció prèvia que poden fer els centres. I això creiem que no pot ser acceptat.

Igual que es planteja la possibilitat d'una educació confessional, d'una educació que no respecti la diversitat de creences que puguin tenir els nois i les noies. L'educació religiosa ha d'anar fora del marc escolar. No es pot emparar que en el marc escolar es pugui situar un element d'educació de la religió, de determinada religió, perquè acabes fent una escola confessional i, per tant, una escola acientífica.

Igual que el plantejament que situen en el punt 7, que situa, en definitiva, un plantejament d'escola dogmàtica, d'escola acientífica. Amb l'excusa de denunciar aquest teòric adoctrinament que repeteixen insistentment, el que estan és qüestionant la llibertat de càtedra a les escoles i als instituts, la llibertat del professorat per organitzar els processos educatius, els processos d'aprenentatge dels alumnes, adduint una pretesa neutralitat ideològica, quan no hi ha neutralitat ideològica possible, perquè és impossible, perquè precisament és dogmàtic qui planteja que la ideologia pot ser neutral. No hi ha neutralitat ideològica i plantejar-ho així precisament és apostar per una escola dogmàtica, per una escola acientífica, en la qual no es puguin contraposar els diferents corrents de la ciència, que poden ser contradictoris entre ells, però que tenen els nois i les noies tot el dret a conèixer-los i a poder-los desenvolupar.

Per tant, entenem que en la mesura que es planteja un model educatiu segregador, confessional, dogmàtica, acientífic en aquestes propostes, no podem votar-hi a favor.

Hi han dos punts que intenten situar algunes propostes en relació amb qüestions de caire laboral. Una en relació amb la realitat d'una injusta situació del personal interí, excessiu, evidentment, i denunciat a tot arreu, i que estem treballant per buscar fórmules d'estabilització. Però la fórmula que es planteja en la moció és una fórmula fins i tot perversa, perquè planteja la dualitat laboral, la possibilitat de que hi hagin els funcionaris, però que aquest personal que avui està interí quedi consolidat com a tal, amb una situació en uns llimbs, sense els drets que els correspondrien amb processos transparents i públics que els hi garantissin precisament l'accés a la funció pública amb plenitud de drets, deixant-los allà morts, consolidats en processos a extingir.

Lo mateix que quan parla de la inspecció educativa des de processos d'oposició transparents i públics, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, però la inspecció educativa no deixa de ser un cos docent al qual..., per accedir-hi no pot ser de la manera que es planteja, sinó que s'ha de situar en el marc precisament de la carrera docent, de la possibilitat de que aquelles persones que coneixen la realitat del sistema educatiu dels centres educatius poguessin, a través d'aquests processos selectius evidentment públics i transparents, on es valorin el mèrit i la capacitat, poguessin adquirir la condició d'estructural. Per tant, tampoc en aquests temes creiem que sigui acceptable la moció. Per tant, hi votarem en contra.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Bé, avui recordar als diputats i a les diputades que és el Dia Internacional contra l'Assetjament Escolar, i crec que és un bon moment també aquí, des del faristol, d'encoratjar-nos tots, totes, per treballar per tal de que els nostres infants i joves vagin a l'escola feliços, que és el que volem, en definitiva, que posem totes les eines perquè no hi hagi nens i nenes assetjats, però també eines perquè no hi hagi nens i nenes assetjadors. També cal anar al motiu d'aquesta problemàtica.

Bé, les nostres esmenes segueixen, de manera decidida, moció rere moció, defensant la feina del departament, la feina que cadascuna de les direccions generals, i al seu capdavant el conseller Cambray..., que des d'aquestes direccions generals, deia,

s'executen. I també és el que hem intentat avui; és a dir, sempre hem anat amb propostes en positiu a totes i gairebé totes les mocions que des dels diferents grups es presenten. També ho hem provat avui.

Però, senyor Martín Blanco, amb tota la simpatia i l'agraïment que ens ha fet per part de les nostres esmenes, deixi'm dir-li que avui podia triar entre pragmatisme o il·lusionisme, entre reconeixement del model educatiu del país o menyspreu per aquest, entre la realitat o la mentida, en definitiva. I, en tots els casos, permeti'm dir-li que ha triat la segona opció.

També un parèntesi, perquè a cap dels punts d'aquesta moció es fa referència a la llengua. Ens va estranyar, a molts de nosaltres, perquè és la seva bandera. Però no ha pogut evitar venir aquí al faristol i començar a polemitzar un cop més envers la llengua i fer la seva falca.

Pel que fa a les esmenes, que les han rebutjat totes –cap sorpresa–, dir que..., reconeixement del Servei d'Educació de Catalunya, amb una xarxa única, dues titularitats, que conviuen des de fa anys, i les quals tenen un objectiu, una obligació, permeti'm l'arrogància, que és la de vetllar per l'educació de tots els infants i joves del nostre país, des de l'educació, la igualtat de drets, el respecte i la llibertat. Aquesta esmena no està acceptada.

Pel que fa al retorn del deute, doncs això ja s'ha explicat: s'hi està treballant –calendari, execució, compromís... També compromís cap a la gratuïtat del zero-tres. Tampoc aquesta esmena ha estat acceptada.

Un apunt gens irrellevant pel que fa al to de l'esmena. Nosaltres no menystenim ningú. No podem dir el mateix d'aquells que han fet pública una llista de noms i dades personals de professors; crec que vostès. (*Aplaudiments.*)

Volen que la Generalitat digui als ajuntaments que creïn més places, així, perquè sí. Miri, li poso dues dades. Les places en oferta de llars d'infants en aquest moment no arriben a, en el cas de les públiques, un seixanta per cent d'ocupació, i en el cas de les llars d'infants privades no arriba al cinquanta. Per tant, potser que el que hem de fer és vetllar per ocupar aquestes places, perquè s'hi arribi, a aquestes places, abans de crear-ne de noves. Aquesta esmena tampoc ha estat acceptada.

I per a l'última, la reversió de la interinitat, ball de xifres. Potser no escolten el conseller, perquè hi ha un procés d'estabilització en marxa. Però sap qui no entrarà en aquest procés d'estabilització? Cap dels membres del cos d'inspecció, perquè és requisit indispensable d'accés el ser funcionari, però aquesta ha estat una de les fantàstiques esmenes que han comprat a VOX.

Miri, un altre exemple. Avui m'ha estranyat que no hagi vingut amb la fotocòpia aquella del llibre, no?, perquè..., el tema del gentilicisme. El gentilic estranger no té res a veure amb la identitat nacional, és una descripció lingüística; és que em sembla increïble que encara segueixi posant això.

I, bé, per últim, jo crec que fent aquesta moció..., els hi ha donat un gran maldecap, perquè han posat molts aspectes contraposats entre si, no?, des del liberalisme fins a la defensa del servei públic i dels drets dels docents de l'escola pública. Miri, avui farem un vot negatiu a tota la moció, perquè, a diferència d'altres –poquetes, però d'altres–, altres vegades hi ha hagut marge d'acord. Aquest cop han triat fer cop de manual de la marca Ciutadans i menystenir el model educatiu, alineant-se molt còmodament al costat de VOX. Però què cal esperar dels que han atacat des dels seus inicis l'escola catalana com a model inclusiu i no segregador? No només fent això es situen fora del pacte antifeixista, que ja no hi eren, però que legitimen constantment la seva ideologia. Legitimar aquesta ideologia és legitimar l'extrema dreta i acomodar-la a les institucions, jugant el seu joc, fent un flac favor als valors democràtics.

Nosaltres, en defensa de l'escola catalana, sí, i la democràcia, sempre.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. I té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats..., esta moción pone el acento de forma sensata y coherente –y, por cierto, no es nada infumable, como han dicho algunos por aquí– en la libertad de enseñanza y de fundación y de mantenimiento también de centros educativos en todos los ciclos, algo que nadie en su sano juicio puede negar, salvo las mentes obtusas y ofuscadas por el pensamiento único, que también lo hemos podido aquí ver cómo se han expresado, y por el totalitarismo liberticida. Para VOX siempre tiene que estar por encima de todo cualquier iniciativa que respalda la libertad educativa, como dicta el sentido común, y refrenda la Constitución española en su artículo 27.

Siempre hemos defendido todos los modelos de escuela que demanda la actual sociedad catalana –todos–: pública, privada, concertada, mixta, diferenciada –que no segregadora, como expliqué muy bien en el último pleno–, laica, religiosa, inclusiva, especial. Todos son modelos imprescindibles y convenientes para cualquier sociedad que se precie como plural –por ser plural–, abierta y progresista. Menospreciar alguno de estos modelos de escuela, y hacerlo de una manera tan abrupta como estigmatizando socialmente a las personas y extorsionando con la retirada de conciertos, e incluso peor, todavía peor, intentar imponer un único modelo de escuela pública, mixta y laica, es gobernar de espaldas al pueblo y es crear desigualdades ante la dificultad de los padres que quieren escoger otro modelo educativo que difiera de este.

Por otro lado, en otro orden de cosas, como estamos de acuerdo en la gratuidad de la educación infantil, nos parece muy oportuna la exigencia del pago de las cantidades de los fondos comprometidos entre 2014 y 2020 y no liquidados aún por la Generalitat a los ayuntamientos, a las *escoles bressol* municipales. Si de veras, como se comprometió el señor Aragonès, en el último debate de política general, a partir del próximo curso –en principio sí, pero lo veremos– P2 será gratuito para las familias de guarderías privadas de iniciativa social, el Govern debe empezar ya a dar pasos en esta dirección y, por lo tanto, lo primero que tiene que hacer es pagar sus deudas.

Además, es acertada, por otro lado, la exigencia de incrementar las plazas de guardería pública, como propone el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, pero sin olvidarse de la ingente función social que realizan las 740 guarderías privadas que existen actualmente en Cataluña. Por cierto, aprovecho la oportunidad para rendir un homenaje público, de reconocimiento, a la labor y profesionalidad de las guarderías privadas, sin las cuales la crisis provocada por la falta de plazas de guarderías y la consiguiente desatención en la educación de los niños habría alcanzado unas dimensiones todavía más dramáticas.

El menosprecio de la Generalitat hacia las guarderías privadas se ha visto reflejado en el abandono que han sufrido durante la pandemia. Un diez por ciento de las guarderías privadas tuvo que cerrar el curso pasado por falta de recursos, 2.500 plazas de guardería fueron lamentablemente –lamentablemente– arrasadas para las familias catalanas y 1.200 puestos de trabajo –1.200 puestos de trabajo– se extinguieron. Lamentablemente, el quince por ciento de las guarderías privadas en la actualidad amenazan ruina; a corto y medio plazo, por desgracia, van a desaparecer. Nuestra propuesta de cheque escolar solucionaría estas anomalías, puesto que además garantizaría la libertad de los padres a elegir el centro que sea de su agrado. El coste de la guardería pública está estipulado en 4.800 euros anuales. El Govern debería entregar esa cantidad a las familias para que lo invirtiese en la plaza de guardería pública municipal o privada que consideren más oportuna.

Y, finalmente, el adoctrinamiento, del que se ha hablado aquí también, que sufren muchos niños en las escuelas mediante la difusión de manuales escolares, pancartas, sí, carteles también, simbología partidista también, es un intolerable atentado a la inocencia de los niños y a la libertad. Es necesario defender el principio de neutralidad ideológica en la escuela, y por ese motivo la inspección educativa debe jugar un papel protagonista en la protección de los menores. Por ese motivo reclamamos un sistema de acceso a la inspección educativa únicamente a base de plazas públicas por oposición. En la actualidad –tengo que corregirla, señora Palacín– el ochenta por ciento de los que componen el cuerpo de la inspección educativa está en interinaje.

Finalmente, estamos de acuerdo con apremiar a la Generalitat para que inmediatamente reduzca la temporalidad de los treinta mil docentes interinos, mediante reconocimiento del mérito, la capacidad y la transparencia a través de la realización de oposiciones adecuadas para no generar agravios comparativos con el resto de los docentes.

Moltes gràcies pel temps extra, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. I finalment, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Nosaltres votarem que no al conjunt d'aquesta moció, i intentaré que, de manera molt breu i sintètica, quedi clara la motivació d'aquest «no» al conjunt, a la integritat de la seva moció.

Miri, vostès estan plantejant un debat sobre el model educatiu i escolar a Catalunya des d'un model que no compartim en absolut –en absolut. I ho fan en el marc d'una moció d'aquelles en les que vostès donen gat per llebre, amb algunes propostes que potser per si soles podrien ser acceptables, però en el marc d'una moció que és, des del nostre punt de vista, inacceptable –inacceptable.

Mirin, vostès defensen un model basat en la diversitat i la desigualtat entre els centres escolars; un model que, com ja hem tingut ocasió de debatre en moltes ocasions en aquest Parlament, genera, sens dubte, segregació escolar i, per tant, incrementa les desigualtats socials. Per vostès, les desigualtats són no només acceptables, sinó també necessàries per reproduir el sistema social que vostès avalen, que vostès volen construir. I per això legitimen un sistema escolar que segrega, que discrimina, que separa en funció de creences i ideologies, de les confessions, del sexe, de les diversitats econòmiques, socials, culturals i funcionals. I mirin, per a nosaltres les desigualtats no són assumibles, i eliminar-les és un dels nostres objectius fonamentals, en el camp educatiu, en el camp escolar i en tots els àmbits de la societat.

Vostès defensen també que l'educació pugui ser un negoci; que pugui ser un negoci fins i tot lucratiu. Nosaltres plantejem que els serveis i els recursos bàsics, com per exemple l'educació, cal que siguin públics, universals i gratuïts. Vostès defensen la llibertat d'elecció escolar i nosaltres responem categòricament que no creiem en la llibertat d'elegir ni la segregació ni la desigualtat. L'escola cal que contribueixi a disminuir les desigualtats socials que la societat capitalista genera, i això només serà possible mitjançant una xarxa escolar única, pública, laica, universal i gratuïta.

Nosaltres apostem, finalment, per una escola catalana, amb el català com a llengua vehicular en el marc de la immersió lingüística. Una escola democràtica, crítica, feminista, ecologista i antifeixista en totes les etapes educatives.

I per tot això, suposo que queda clar, votarem que no a la totalitat de la seva moció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula ara el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Bien, esta última intervención del señor..., del diputado de la CUP, el señor Riera, es muy ilustrativa y muy sintomática de lo que hay actualmente en este Parlamento y de lo que es, digamos, la ideología hegemónica en Cataluña. Dice que quiere acabar con todas las desigualdades, y pone en pie de igualdad una desigualdad física, una desigualdad de sexo, con, por ejemplo, una desigualdad en creencias religiosas, una diferencia en creencias religiosas. Usted dice que tiene que haber una escuela única, que quieren eliminar, dice textualmente, «las diferencias en creencias religiosas». Por eso yo decía que, por desgracia, en Cataluña, en el debate público catalán, en la ideología de los nacionalistas, subyace un profundo anticlericalismo que es rancio, casposo, carpetovetónico, y absolutamente anacrónico.

Yo, realmente, se lo digo desde el más convencido agnosticismo. Creo que al lado de vuestra..., de su idea de escuela, lo único que me cabe decir es: viva la escuela concertada y viva también la escuela católica concertada, por supuesto, porque es una garantía de libertad (*aplaudiments*), y se lo digo desde el agnosticismo.

Per a la resta..., senyor Ten, des de l'afecte que li tinc, considerar l'escola catalana com una escola que ha de ser exclusivament en català és realment un autèntic desori. La societat catalana té, fonamentalment, dues llengües: el català i el castellà. Per tant, per ser una autèntica escola catalana, l'escola catalana hauria de tenir una presència equilibrada de les dues llengües dels ciutadans de Catalunya, el català i el castellà. Això seria una autèntica escola catalana. El que vostès defensen, de fet, a la pràctica, és una escola anticatalana, és una escola que menysprea i exclou del currículum escolar la llengua de la majoria dels ciutadans de Catalunya. (*Aplaudiments.*)

Per tant, deixin de parlar d'escola catalana per defensar una escola que, a la pràctica, és radicalment contrària al sentir i a la naturalesa de la ciutadania de Catalunya. És una escola anticatalana, el que vostès defensen, nosaltres defensem l'escola catalana bilingüe, que respecti el pluralisme lingüístic i ideològic de la societat catalana.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat i atenent el fet que la votació es produirà després de la substanciació del darrer punt de l'ordre del dia, demano si hi ha alguna petició de votació separada. (*Raúl Moreno Montaña demana per parlar.*) Sí, senyor Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Sí, presidenta. Votació separada dels punts 2, 2 bis, 5 i 7, que es podrien votar en bloc. El 7 no. (*Pausa. Veus de fons.*) 2, 2 bis i 5, que es podrien votar en bloc, i votació separada del punt 7.

La presidenta

D'acord. Molt bé, gràcies. (*Joan Garriga Doménech demana per parlar.*) Senyor Garriga. Sort que he tingut apuntador (*La presidentariu.*)

Joan Garriga Doménech

Nosaltres demanaríem votació separada del punt número 3

La presidenta

Tres. Molt bé. Alguna altra petició? (*Pausa.*) Perfecte.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de refugiats i el respecte als drets humans

302-00047/13

Doncs passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de refugiats i el respecte als drets humans. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, presidenta. Abans d'entrar a l'Afganistan, fa unes setmanes, vam estar uns dies al Pakistan, a la ciutat d'Islamabad. A la ciutat d'Islamabad hi ha un barri, un petit barri, el mateix dins..., podria ser, doncs, el barri de l'Eixample o el barri de Gràcia, a dins de la ciutat d'Islamabad. És un barri exclusivament de persones refugiades afganeses, però no persones refugiades afganeses derivades a partir de l'última crisi, a partir de l'entrada dels talibans el 15 d'agost d'aquest any, sinó provinents, doncs, de a partir del 78, on va començar una guerra, un conflicte afganès que perdura fins avui, que va continuar amb la invasió soviètica. Per tant, trobem persones que porten entre vint i trenta anys refugiades allà. Quan els hi preguntaves per què van marxar de l'Afganistan a totes aquestes persones, doncs, els motius que et donaven eren diversos, no? Alguns deien per motius bèl·lics, «va arribar la guerra al meu país i vaig marxar»; d'altres per motius de persecució política; d'altres per motius, efectivament, de gènere; d'altres per motius de fam. I, per tant, cadascú tenia, una mica, els seus motius.

També, quan preguntaves a la gent que acabava de sortir de l'Afganistan o que volia sortir de l'Afganistan per què volia sortir i els hi preguntaves el motiu, malgrat que era evident, també la resposta era diferent segons els casos, perquè alguns et deien que per la persecució política, d'altres et deien per la fam, moltes –moltes– dones et deien pel fet, pel simple fet de ser dona, d'altres et deien «soc refugiat climàtic»; refugiats climàtics que l'ONU estima que el 2050 s'elevaran a mil milions de persones al món, cosa que significa una vuitena part del món fugint del lloc, no?, de l'espai on viu.

I quan ens vam reunir, efectivament, amb gent que encara no havia pogut sortir de l'Afganistan, per exemple amb exdiputats ja i diputades de l'Assemblea de l'Afganistan..., que, de fet, les seves trobades eren una mica –permeteu-me'n l'expressió– bèsties. Primer, perquè et trobaves amb una persona que està fent la mateixa feina que tu fas en aquest país. I després perquè et senties una mica com quan havíem vist pel·lícules dels primers anys de l'Alemanya nazi, quan entraven a buscar dissidents polítics de diferents habitatges..., doncs era una situació bastant calcada d'aquestes pel·lícules que segur que tots heu vist, perquè ens trobàvem amb persones, principalment dones, també, diputades, que es trobaven canviant de casa cada dia, que rebien trucades dels talibans, dient: «Escolti, la llei islàmica no permet el que tu estaves fent i, per tant, quan et trobem et matarem»; fet que provocava que cada dia haguessin de canviar de casa, en cases sense electricitat, amb sorolls a fora, que elles s'espantaven... Aquesta va ser, doncs, una de les experiències més bèsties. També periodistes, com el que vam rebre aquí la setmana passada.

Però el cas de l'Afganistan és un cas concret, és un cas que ara surt als mitjans de comunicació bastant, però és un cas concret de molts. Al món, avui mateix, segons els números d'ACNUR, hi han 82 milions de persones, entre persones refugiades i entre persones desplaçades internes, persones que s'han de moure al seu país, que no poden sortir del seu país.

Mentrestant, els països que n'haurien de ser receptors, o els clubs de països, com, en aquest cas, la Unió Europea, aquests últims anys s'han dedicat a aixecar cada cop

més fronteres: des de la caiguda del mur de Berlín, més de mil quilòmetres físics de murs aixecats al llarg de la Unió Europea; l'acció cada cop més violenta i amb més recursos de Frontex, la policia marítima; els camps de refugiats que cada cop són més camps de detenció; els CIEs, que també en tenim en aquest país; l'omissió del rescat, de les vies legals i segures, o la persecució d'aquelles persones, ONGs que ho fan.

Necessitaríem, segurament, molts minuts per explicar tot el que hauríem de fer, tota l'autocrítica que hauríem de fer com a estat, com a comunitat, com a regió, com a país, com a ciutats, al davant de tot això; sobretot un país com Catalunya, que té la ferma, àmplia voluntat d'acollida, però que ens queden segur que molts marges de millora. N'hem intentat recollir alguns en aquesta moció; també hem acceptat algunes esmenes que segurament ho ampliaven, temes..., fins i tot, per exemple, la candidatura de la CUP popular ho va portar diverses vegades la legislatura passada i que encara no s'està fent, com el tema de l'empadronament a moltíssims –a moltíssims– municipis de Barcelona, i que això és la porta d'entrada, moltíssimes vegades, a l'accés a la sanitat universal, a l'educació o en diferents àmbits.

També reclamem en aquesta moció, doncs, un traspàs, o el traspàs, directament, de moltíssimes competències, per a l'efectivitat en aquesta acollida. Demanem a l'Estat espanyol que obri oficines d'asil on ara mateix no les té, que obri corredors humanitaris, que ens deixin, si no, almenys obrir a nosaltres aquest corredor humanitari, i que tot això, evidentment, també sigui dotat amb recursos; recursos que no només han de venir de l'Estat, també de la Generalitat, de diferents departaments. És interdepartamental, l'acollida: passa des del Departament de Sanitat, el Departament d'Educació, el Departament de Feminismes, que és el titular d'emigració, evidentment també el Departament d'Exteriors. I, per tant, el pla d'acollida no pot ser només extrapolable a un departament, sinó que han de ser diversos.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Wagensberg, per la seva moció. Hem estat comentant abans, de la moció, que d'alguna manera em preguntava o em retreia, des de l'afecte també, diguem-ne, el fet que no votéssim a favor del conjunt d'aquesta moció. Nosaltres ens abstindrem al conjunt de la moció, llevat del punt 4, perquè és un punt que efectivament considerem que té, doncs, una clara vocació de voluntarisme, d'humanisme, una clara vocació, diguem-ne, d'igualtat, i una clara vocació d'ajut als nostres iguals, en aquest cas els nostres congèneres de l'Afganistan i d'altres països, d'altres indrets que pateixen situacions realment dramàtiques d'opressió i de persecució per les seves idees, per la seva ètnia, per la seva procedència i, en definitiva, valoro molt, personalment..., igual que la resta del meu grup, però jo molt personalment valoro molt la seva tasca humanitària, tant a Catalunya com quan va pel món fent ajut humanitari, que em sembla realment digne d'elogi. Per tant, des d'aquí li reconec la seva tasca.

Sí que és veritat que crec que moltes vegades al Parlament de Catalunya es presenten mocions, es presenten propostes de resolució i es presenten, en definitiva, iniciatives parlamentàries que són clarament exorbitants. I quan dic «exorbitants» em refereixo a que pretenen arreglar el món des del Parlament de Catalunya, des d'un parlament autonòmic. Que, efectivament, hi ha coses que nosaltres podem fer? Sí. Que a Catalunya sempre hi ha hagut una tradició de cooperació internacional que crec que no és gens menyspreable? Efectivament. Jo crec que des d'aquest punt de vista s'ha d'admetre aquesta tasca que fan les entitats, les organitzacions de coopera-

ció internacional que hi ha a Catalunya, però crec que la seva proposta, en definitiva, el que fa, hi insisteixo, és conferir al Parlament de Catalunya unes competències que realment no té.

D'altra banda, la nostra esmena a la seva moció és una esmena que em sembla de justícia, que és precisament el fet d'apuntar, d'assenyalar una cosa que constantment el seu grup i altres grups parlamentaris d'aquesta cambra neguen, que és la pretensió de col·locar l'actual Govern d'Espanya del senyor Pedro Sánchez, i en definitiva el conjunt d'Espanya, d'estat com a ens administratiu, com a forma d'organitzar-se políticament una determinada societat –la societat espanyola s'organitza, es constitueix en ens polític, diguem-ne, substanciant-se en l'Estat espanyol–..., i la crítica que vostè deixa caure en la seva moció em sembla absolutament forassenyada, absolutament injusta. I jo crec que des del punt de vista dels drets humans, del respecte al dret internacional, Espanya..., i, a més, això es pot demostrar perfectament en les condemnes; en la, diguem-ne, minsa quantitat de condemnes que ha tingut el nostre país en els tribunals internacionals –en aquest cas, per exemple, en el Tribunal Europeu de Drets Humans d'Estrasburg–, es demostra que el nostre país és un país molt respectuós en termes generals amb els drets humans.

Per tant, jo crec que cal també des del Parlament de Catalunya reivindicar Espanya, amb legítim orgull, com una de les democràcies plenes reconeguda per tots els organismes internacionals, reconeguda per tots els estàndards internacionals, reconeguda, entre d'altres, per exemple, per l'índex de democràcia de *The Economist*, reconeguda també per l'entitat internacional Freedom House. La seva qualitat, des del punt de vista democràtic, des del punt de vista del respecte als drets humans, des del punt de vista del respecte a l'estat de dret, crec que és absolutament incontestable. I, per tant, jo crec que moltes vegades les seves mocions, senyor Wagensberg, i amb tot el respecte que sap perfectament que li tinc, crec que no s'adiuen en absolut a la realitat. Espanya és un dels estats, diguem-ne, que té una democràcia més avançada, que respecta més els drets humans. I des d'aquest punt de vista crec que hi ha molta feina a fer, tant a Catalunya com en el conjunt d'Espanya, però no crec que el punt de partida, les premisses de les quals parteix la seva moció en molts aspectes siguin realment adequades.

És més, crec que moltes vegades, com deia abans, s'intenta des del Parlament de Catalunya arreglar coses que estan totalment fora de l'abast del Parlament. De fet, la seva interpellació, senyor Wagensberg, en el seu moment a mi em va semblar molt interessant..., i ara no vull deixar-lo en mal lloc, però la seva defensa –perquè va ser així, no el vull deixar ara en mal lloc davant dels seus companys– de la seva cooperació amb l'ambaixada espanyola a l'Afganistan, el seu reconeixement valent..., per cert, valent, perquè s'ha de ser valent per ser membre d'un partit separatista i sortir al faristol del Parlament a reconèixer la tasca, la feina que fan els funcionaris de les ambaixades espanyoles; crec que s'ha de ser valent i li reconec aquesta valentia. En absolut el vull deixar en mal lloc, al contrari, senyor Wagensberg, perquè valoro molt la gent que té capacitat, almenys de tant en tant, de dir les mateixes coses que diu en privat, en públic. I, per tant, jo li reconec això i li agraeixo aquest reconeixement a la tasca que fan els funcionaris de les ambaixades espanyoles arreu del món. I això és tot el que podem dir de la seva moció.

Gràcies, senyor Wagensberg.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Després d'aquest exercici del diputat Nacho Martín Blanco de saber fer i de reconeixement, com a mínim reconèixer també al diputat Wagensberg la feina que fa de solidaritat, de lideratge en aquest tema, però crec que també d'intentar posar per sobre dels interessos de partit, de l'ambició de partit, una

preocupació que crec que compartim la majoria; no dic tots, ja no podem dir tots els grups parlamentaris presents en aquest hemicicle.

La situació de l'Afganistan..., no cal que en parlem massa més, se'n va parlar sobradament quan es va fer la interpellació. De fet, havíem parlat poc abans, també, de la situació dramàtica que es viu a les fronteres, que viuen totes les persones exiliades i refugiades, no només pel que ha passat a l'Afganistan aquest estiu, que l'ha tornat a posar a la palestra, sinó perquè ja veníem d'una situació dramàtica dels darrers vint anys, on bàsicament el que s'ha posat de manifest és que quan els governs de l'OTAN i quan els governs occidentals decideixen intervenir en un país per motius humanitaris, el que realment hi ha darrera, la majoria de les vegades, són objectius geoestratègics i objectius militars.

De fet, la gran part dels diners que s'han invertit a l'Afganistan en aquests vint anys, que hi han arribat molts recursos internacionals, han sigut bàsicament per a despesa militar. I no només això, sinó que des del 2008 els països de la Unió Europea han deportat més de setanta mil persones, que els han tornat a fer viure a l'Afganistan perquè consideraven que l'Afganistan era un país segur. Hem vist que des de començaments d'aquest any ja hi havia més de 400.000 persones desplaçades forçoses a l'Afganistan, i el que vam acabar veient a l'agost va ser la constatació d'una cosa que va començar malament, una cosa que va començar ja amb una agressió internacional –i recordem la patètica foto de les Açores que va protagonitzar l'ex-president Aznar–, que ha acabat, una altra vegada més, en un drama humanitari de dimensions internacionals.

La moció pretén –i en compartim l'objectiu– posar sobre la taula què és el que hem de fer per millorar l'acollida de les persones refugiades. No només l'acollida, sinó també garantir unes vies segures perquè no tinguem els milers de persones que tenim que estan morint a la Mediterrània i que segurament serien moltes més si no hi hagués la tasca de salvament que fan ONGs com Open Arms i persones com l'Òscar Camps.

I també crec que és un bon moment perquè aquest Parlament agraeixi a Open Arms i a l'Òscar Camps la feina que fan, perquè no fa gaire, en aquest mateix Parlament, vam veure com se l'insultava i com se l'intentava denigrar i degradar la feina que fa. I nosaltres creiem que és gràcies precisament a la solidaritat d'aquestes organitzacions que s'està podent donar un acompanyament a moltes de les persones que creuen el mar i que es posen en risc i es posen en perill per poder arribar a tenir una vida més digna i més segura.

La moció posa sobre la taula coses que s'han de fer a nivell de l'Estat espanyol. I nosaltres ja ho avancem: les votarem totes a favor, perquè és que estem d'acord que tot això s'ha de fer a nivell de l'Estat espanyol. I estem a l'Estat espanyol, i és cert, però això no treu que nosaltres, com a grup parlamentari, puguem exigir moltes de les coses que no s'estan fent bé. No s'entén de cap de les maneres que l'Estat espanyol tingui un percentatge de denegació de les sol·licituds d'asil del noranta-cinc per cent. Això no s'entén de cap de les maneres, perquè tenim una responsabilitat cap a aquestes persones que arriben. A més a més de tot l'endarreriment que hi ha en la tramitació d'aquests expedients, que condemna aquestes persones a una situació de precarietat, de no poder tenir accés a la feina, de no poder empadronar-se, perquè hi han molts ajuntaments –i per això hem fet una esmena– que justament impedeixen a aquestes persones empadronar-se i tenir accés a serveis bàsics com salut, com educació. Per tant, hi ha un important nivell de denegació que no s'acaba d'entendre per què, si a nivell de la Unió Europea el percentatge d'aprovació de sol·licituds és del trenta per cent –que tampoc és que sigui gaire, però és bastant més.

També es demana el traspàs de les competències d'acollida a la Generalitat de Catalunya. I nosaltres estem d'acord en això, perquè també creiem que és el govern que està més a prop de la ciutadania i més a prop del lloc on han de viure aquestes persones qui ha de poder atendre-les. Però també és veritat que tenim molts dubtes de,

realment, que aquestes voluntats que s'expressen després es tradueixin en recursos per executar-ho. Perquè també ja fa uns anys que es va anunciar un famós pla català de refugi, i a hores d'ara no hem acabat de veure en què s'ha traduït aquest pla català de refugi, quins són els recursos que s'hi han assignat, quines són les places que s'han creat i quin és l'acompanyament que s'ha fet d'aquestes persones refugiades.

Els recursos, durant tots aquests anys, no han augmentat, malgrat que ha augmentat el nombre de persones sol·licitants d'asil, i per això nosaltres hem demanat que hi hagi més recursos per al Departament d'Igualtat i Feminismes, que és qui ara les ha d'acollir.

Però també hem demanat que s'acompleixi l'escenari pressupostari previst al pla director de cooperació al desenvolupament, perquè la millor manera de defensar la cooperació catalana i la solidaritat catalana és destinant-hi els recursos necessaris perquè puguin treballar en l'acollida d'aquestes persones en origen, però també en la defensa dels drets d'aquestes persones en els països en conflicte. I això és a través de recursos. Hi ha un compromís del Govern anterior, a través del pla director, de que s'arribarà el 2030 al 0,7 per cent, i hi havia un compromís d'augmentar en 20 milions d'euros cada any l'ajuda oficial al desenvolupament a Catalunya. Això, per a aquest any, voldria dir arribar a pràcticament els 100 milions d'euros en ajut oficial al desenvolupament. Dimarts veurem si s'acompleix aquest compromís.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores, senyors diputats, em posicionaré sobre els punts de la moció.

Nosaltres, en el primer punt, votarem que no. Pensem que..., efectivament, no estem d'acord en que s'hagi d'aturar la denegació sistemàtica i arbitrària de sol·licituds de protecció, perquè no s'està fent. És a dir, és veritat, hi ha un contingent molt important de persones que no tenen resposta, però s'ha de dir que Espanya és un dels països amb més sol·licituds d'asil del món –del món–, de tot el món, eh? Efectivament, Alemanya també és un dels altres, però nosaltres som un dels països amb més sol·licituds d'asil de tot el món.

Hi havia una oficina d'asil –vostès ja la coneixen– dotada amb cinquanta funcionaris; en aquest moment té dos-cents funcionaris. I això és, una mica, també l'esforç –i no tinc cap problema de dir ho– d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats; no del senyor Wagensberg, sinó del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que ha insistit en tots aquests temes durant aquesta presidència. Per tant, aquesta oficina passarà dels cinquanta als dos-cents funcionaris. I també estem realitzant un treball ingent en aquesta matèria i, per tant, discrepem que hi hagi una denegació sistemàtica i arbitrària.

També m'agradaria posar en valor –i parlaré únicament d'Afganistan, senyora presidenta; malgrat que el senyor Wagensberg ha parlat d'altres països, jo solament parlaré d'Afganistan–, destacar el paper que ha tingut Espanya en tota aquesta operació. Pensem que a l'exèrcit s'està parlant d'un conjunt de repatriació de 800 persones; al final n'han estat 2.200. Hem de dir que les bases aèries de Morón, Torrejón i Saragossa han participat durant tot aquest desplegament, amb catalans que han participat durant tot aquest desplegament. I també hem de dir una cosa que per nosaltres és molt important: en el cas d'Afganistan, zero denegacions d'asil –zero denegacions d'asil–; ara, zero, eh? És a dir, de totes aquestes que diuen, en aquest cas –en aquest cas–, d'aquesta moció, zero,

Dit això –i ho deia la diputada i hi estic d'acord–, es poden fer les coses millor? Sí, eh? Per part de tothom. Per part de l'Estat, per part del Govern de la Generalitat i segurament també per part dels ajuntaments.

També votarem que no en el segon punt de la moció. Jo crec que en el tema dels pressupostos deixem el Congrés dels Diputats que debatin. La discussió dels pressupostos jo crec que està anant bé entre els diferents grups parlamentaris que finalment donaran suport a aquests pressupostos allà. A mi no m'agradaria que el Congrés digués al Parlament de Catalunya lo que s'ha de votar i lo que no. I, per tant, nosaltres votarem que no també a aquest segon punt.

Ens abstindrem en el punt *c*, tot i que estem també parcialment d'acord en aquest punt, perquè cal treballar en el desenvolupament d'aquest reglament.

A la resta de punts, majoritàriament també votarem que sí. Però hi han punts, per exemple el punt *e*, que també hi votarem que no, perquè el procediment de sol·licitud de protecció internacional no es pot convertir en una via alternativa de migració legal per a altres persones que no compleixen aquests requisits.

L'objectiu nostre és promoure vies de migració regular i segures per a migrants econòmics, reservant precisament aquesta protecció internacional per als supòsits taxats que ja estan previstos.

Al punt *f* ens abstindrem. Favorablement a les esmenes que ha plantejat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem; crec que són esmenes acceptades i votarem favorablement en totes elles, excepte en el cas del tema dels pressupostos.

I també votarem favorablement el punt número 4 de la resolució. En qualsevol cas, m'agradaria comentar això. Jo crec que és un tema en el qual tots hauríem de millorar. Jo crec que s'estan fent..., des del punt de vista del Govern d'Espanya, s'està treballant en una direcció molt adequada, tot i el problema humanitari que representa, tot i el gran problema humanitari. Ja ho hem vist diverses vegades en aquest Ple, tot aquest gran problema jo crec que s'està treballant en una, diguem-ne, direcció adequada. I com deia el representant de Ciutadans també, no tan sols en matèria de democràcia, sinó que també en matèria d'ajut humanitari podem presumir del que estan fent totes les nostres administracions.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Senyora presidenta, aprofito per demanar-li votació separada en el punt 1 els apartats *a*, *b* i *e*, que es podrien votar conjuntament, el punt *c* i *f*, i en el punt 3, a l'entradeta, l'*a*, el *b* i el *c*, que es podrien votar conjuntament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Perfecte. Moltes gràcies, diputat. N'he pres nota, però m'anirà molt bé l'ajut extra. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, senyora presidenta. I bona tarda a tots, senyors diputats. La moción que nos trae hoy el Grupo Republicano nos parece una irresponsabilidad propia de aquellos que pretenden resolver los grandes conflictos internacionales con propuestas simplistas y populistas.

Miren, la guerra de Afganistán ha sido un fracaso de occidente. Un conflicto en el que han participado veintisiete mil militares españoles que han colaborado en la lucha contra el islamismo, contra el avance de los talibanes y en importantísimas misiones humanitarias. Cabe recordar que el conflicto afgano se zanjó con un balance de ciento dos militares españoles caídos en acto de servicio. Y desde este atril quiero manifestar nuestro agradecimiento y orgullo a todos aquellos que dieron su vida por España. (*Alguns aplaudiments.*)

El pasado agosto, tras la llegada de Joe Biden a la presidencia de los Estados Unidos, los americanos protagonizaron una retirada precipitada de las tropas del territo-

rio afgano, en un momento terriblemente delicado donde los talibanes estaban recuperando más poder que nunca. Y es que esa retirada precipitada ha dejado a los pies de los talibanes a millones de afganos, a millones de mujeres y de niñas afganas.

Bien, lo que piden en esta moción es una irresponsabilidad. Desde VOX ya instamos en su momento al Gobierno de España a repatriar a todos los colaboradores con quienes España tiene un deber de justicia y de lealtad. Además, hemos solicitado que se considere prioritaria la repatriación de los miembros de la minoría afgana de religión cristiana, pues son nuestros hermanos cristianos quienes están sufriendo un auténtico genocidio en Oriente Medio y en tantos otros países islámicos.

Dicho esto, la propuesta que nos hacen de acoger a afganos de forma masiva es un despropósito para nuestra seguridad nacional y nuestra convivencia, además de una propuesta absolutamente inasumible en términos económicos y en términos sociales.

El islamismo supone un riesgo real para Occidente. Y no es la primera vez que nos enfrentamos a esta amenaza, pues desde 2015 Europa ha sufrido más de ciento veinte atentados yihadistas que han segado la vida a cuatrocientos europeos. La acogida masiva de sirios supuso una entrada a Europa de cientos de yihadistas camuflados entre los refugiados, y es que fueron precisamente estas políticas buenistas las que abrieron la veda al terrorismo, a las carnicerías y al terror dentro de Europa.

Señores diputados, el corredor humanitario que proponen para importar a afganos de forma masiva es un auténtico despropósito. Afganistán está a más de 6.200 kilómetros de distancia, y no tiene ningún sentido que pretendan ustedes hacerles cruzar hasta aquí, situándose, entre Afganistán y España, países como Uzbekistán, Irán, Pakistán, Omán, Emiratos Árabes, Egipto, Túnez, Qatar, Jordania; todos ellos países islámicos donde comparten una misma religión, una misma forma de entender la vida y unos mismos valores. En definitiva, países más próximos geográfica y culturalmente.

Señores diputados, lo que nos plantea hoy Esquerra Republicana es puro postu-reo parlamentario, una irresponsabilidad que compromete la seguridad nacional de los catalanes, que compromete la supervivencia de nuestra identidad nacional y la permanencia de nuestros valores.

La Unión Europea ya ha alertado del grave riesgo que supone la acogida masiva de afganos. Francia, de hecho, ya ha llevado a cabo las primeras identificaciones y detenciones de refugiados, que resultó que eran talibanes. Y nosotros, aquí, no podemos correr ese mismo riesgo.

Porque Cataluña está superada por la invasión inmigratoria que han fomentado tanto los separatistas como los socialistas. El multiculturalismo ha acabado con la seguridad en los barrios más humildes de nuestra tierra. La crisis económica y social ha llevado a miles de catalanes al paro y a las colas del hambre. Y la postura de VOX es muy clara: mientras haya un solo catalán desempleado, una sola familia sin recursos o un solo hogar sin pan, no permitiremos que se destine el dinero de todos los catalanes a acoger a aquellos que acaban de llegar. Así que, señores diputados, seamos sensatos, los españoles primero.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Si repassem les actuacions militars amb participació europea en les darreres dècades –les de l'OTAN, les dels Estats Units d'Amèrica–, en aquelles que han comptat amb l'aval o la participació de l'Estat espanyol el que hi trobem, sense excepció, és un llarg i macabre llistat de fracassos. Cap conflicte, ni un –cap–, ha estat resolt democràticament, en el context d'aquestes intervencions militars, ni amb respecte als drets col·lectius dels pobles ni a la seva sobirania; contràriament, darrere han deixat territoris de desgovern, territoris en conflicte, terri-

toris de regressió democràtica i de pèrdua i vulneració de drets fonamentals. O, al·trament, territoris en mans de màfies de l'armament, del narcotràfic i del tràfic de persones. O, en darrera instància, territoris en mans de governs titella al servei dels interessos imperialistes, sense garanties democràtiques per a la seva població.

Un llarg i tràgic llistat d'estralls pretesament –pretesament– compensats per programes de reconstrucció que han esdevingut una nova fase del conflicte i de l'intervencionisme, per tal de transferir recursos i negocis a les empreses dels estats invasors i del seu complex militar industrial. Una nova fase del saqueig i del botí, i sempre –sempre– cercant el control de matèries primeres i de territoris estratègics, en contra dels drets i de la sobirania de la població d'aquests territoris.

Darrere aquestes intervencions sempre hi trobem una estela de crisis ecològiques i humanitàries que les potències agressores o invasores consideren, en llenguatge econòmic, externalitats, de les quals, en conseqüència, no es fan responsables o que pretenen ocultar o dissimular amb engrunes, sota forma de cooperació humanitària, sovint sotmeses també a la lògica de la intervenció militar. Com tampoc es fan responsables de les migracions forçades que aquestes crisis produeixen: murs, tanques, Frontex, persecucions, repressió, CIEs, camps de concentració, camps de detenció, expulsions, devolucions en calent, denegació de permisos, precarietat, racisme, xenofòbia i feixisme. I sempre –sempre– vulneracions de drets fonamentals.

Nosaltres denunciem aquestes intervencions militars, totes, defensem el respecte a la sobirania dels territoris atacats o envaïts i els drets fonamentals i col·lectius de la seva població, i a la vegada reivindicuem i exigim l'assumpció de responsabilitats en termes de reconeixement i reparació del dany causat, entre altres aspectes, mitjançant l'acollida, el refugi i l'asil. I sí, volem ser un país d'acollida, un país per a tothom. Contra ningú. Un país per a tots i per a totes. Un país de reconeixement de drets i d'inclusió. Volem ser un país de referència en el reconeixement i defensa dels drets col·lectius dels pobles arreu i en la protecció dels drets humans, socials, civils, econòmics i polítics de tothom, vingui d'on vingui.

Per tot això, agraïm i celebrem aquesta moció i votarem que sí a la seva totalitat. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula, ara, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, una vez más debatimos en este Parlamento una resolución, bueno, en este caso, una moción, de política internacional. Creo que toca otra vez recordarles que Cataluña no es un estado miembro de Naciones Unidas, como sí prometían ustedes en aquel cuento de ciencia ficción suyo que era el programa de Junts pel Sí. Miren, los partidos de gobierno llevan ya varios plenos que nos están llenando, pues, con cuestiones internacionales sobre las que este Parlamento no tiene competencia. Pero yo creo que lo hacen para no tener que debatir de la mala gestión y la mala política que sus partidos están llevando a cabo desde el Govern.

Bien, este Parlamento tiene como función –me parece que no hay que repetirlo, pero creo que sí, porque es evidente que sí– controlar e instar, en todo caso, al Govern de la Generalitat. Pero resulta que la mitad de esta moción se dirige al Gobierno de España. Yo me pregunto si es que Esquerra Republicana no tiene representantes en el Congreso de los Diputados, o quizá es que Esquerra Republicana no se fía de sus diputados en el Congreso; que, bueno, eso tendría su lógica, porque creo que nadie se fía de Rufián, ese señor que nos dijo que iba a estar dieciocho meses en el Congreso, pero que lleva en la poltrona ya como unos setenta.

Bien, entremos en el contenido de la moción, que no tiene desperdicio. Por ejemplo, en el segundo punto de la moción Esquerra Republicana exige a las instituciones europeas y a sus estados miembros que cumplan con la legislación vigente.

Consejos vendo que para mí no tengo. Porque, claro, es que esto es muy gracioso: que ustedes, que Esquerra Republicana, exija el cumplimiento de la ley... O sea, para los demás sí, pero para la Generalitat, entonces nunca. Ustedes son el partido de la desobediencia; es el partido que defiende que la ley solamente se tiene que cumplir cuando les viene bien, cuando les da la gana, ¿no?, aquellos que creen que cumplir con la legalidad es una opción en lugar de una obligación. Ustedes, además, que vinieron aquí, que pisotearon este Parlamento, el Estatuto, la Constitución e incluso los principios europeos, pues yo creo que no están para dar lecciones a nadie; aunque, la verdad, me parece que nadie fuera de aquí los escucha ya.

Si seguimos con los siguientes puntos la moción, en el punto 3 de la moción por fin empiezan ustedes a dirigirse al Govern de la Generalitat; pero, sinceramente, es un brindis al sol, lo que están pidiendo en esos puntos. Miren, millones de afganos viven una auténtica tragedia tras la salida del país de las tropas occidentales. Durante años, fuerzas armadas como la española, a la que sí le debemos un gran reconocimiento, garantizaron cierta estabilidad y cierta seguridad, garantizaron que se respetaran, al menos de forma mínima, lo que se pudo, los derechos de millones de mujeres, que pudieron estudiar, que pudieron labrarse un futuro, pero prácticamente todo eso se ha desvanecido de un plumazo. Y los talibanes y el fundamentalismo identitario, pues, vuelven a poner en riesgo no solamente los derechos y las libertades, sino también la vida de los afganos.

Y ustedes en esta moción les dicen cosas como que estudien catalán, y recuerdan que la Generalitat tiene oficinas en el exterior, que yo, sinceramente, todavía no sé para qué sirven. Más allá de hacer mala propaganda de España y, por tanto, mala propaganda de Cataluña, les digo que no sé de qué sirven, porque cuanto más gastan ustedes en acción exterior, menos empresas y menos inversiones vienen a Cataluña.

Y en su ensimismamiento nacionalista creo que no se dan cuenta de la dura realidad que se vive en Afganistán y del enorme reto que tiene por delante la comunidad internacional. Creo que es inmoral –es inmoral– que ustedes aprovechen cualquier tragedia –y se lo dije también en el anterior Pleno, con la propuesta del Kurdistan–..., me parece que es inmoral que ustedes utilicen cualquier tragedia para hacer alardeo moral y para seguir vendiendo sus mantras nacionalistas, en lugar de ofrecer soluciones reales en las instituciones donde tienen competencias para tomar esas soluciones.

Nosotros somos partidarios, por supuesto, de defender la acogida de refugiados, de defender el respeto a los derechos humanos, pero con efectividad, sin brindis al sol, sin propaganda política. Creo que hay que apostar por la auténtica solidaridad de las personas que sufren persecución, que sufren y que huyen del terror, pero hay que hacerlo con responsabilidad, coordinando esfuerzos entre todas las administraciones y aprovechando también el conocimiento de la sociedad civil.

Por tanto, lo que deberían hacer es defender en el Congreso, como hace el Partido Popular, un debate serio sobre Afganistán, sobre las consecuencias también de la retirada de las tropas; un debate que, por cierto, sus socios del Partido Socialista siempre rehúyen. Pero no vengán aquí, por favor, con debates que simplemente pretenden tapar la mala gestión del Gobierno de la Generalitat en aquellas materias que sí que tienen ustedes competencias, que, por cierto, no son pocas.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, en aquest torn de fixament de posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats... «Si us plau, no es creguin els talibans, no han canviat.» Així s'expressava una dona afganesa a una periodista del diari *Ara* en un reportatge que van fer, on explicaven la situació que pateixen les dones de l'Afganistan amb la tornada al poder dels talibans.

Creiem en la cultura de la pau i en un sistema d'institucions internacionals i en el multilateralisme, que haurien de garantir la protecció dels drets humans i la seva aplicació, però veiem amb tristesa i amb ràbia que no s'està aconseguint. I l'Afganistan és un viu exemple del fracàs, del fracàs d'aquestes polítiques internacionals, i és un exemple que ens dol des de fa molts anys.

El passat mes de setembre, des d'aquest Parlament, i a través de la nostra presidenta i els grups parlamentaris, vam enviar unes cartes a l'ambaixador espanyol on denunciàvem la situació d'emergència de la població a l'Afganistan i la situació que estaven patint perquè l'ambaixada estava tancada, bloquejada. I, per tant, l'ambaixada –l'Estat espanyol– no estava complint amb l'article 38 de la llei d'asil i no garantia la protecció internacional dels demandants d'asil a les ambaixades.

Per això ho tornem a demandar, ho tornem a exigir en aquesta moció –que, per cert, sembla que el diputat de Ciutadans no s'ha llegit, quan ha defensat l'acció de les ambaixades. I és que el Govern dels socialistes i dels comuns està incomplint flagrantment amb les seves obligacions humanitàries, i no és d'ara. Començant pel dret d'asil, per exemple: l'any 2019 Espanya va rebre 118.264 sol·licituds d'asil, un cent divuit per cent d'increment respecte a l'any 2018. Doncs bé, la taxa d'acceptació d'aquestes sol·licituds d'asil va ser un cinc per cent; només un cinc per cent, durant l'any 2019, van ser acceptades, prop de vint punts menys respecte al 2018, l'any que encara governava el Partit Popular, de manera que poc més de tres mil persones van obtenir protecció internacional de l'Estat –del Govern de socialistes i comuns.

Però tampoc fa la feina quan demanem definir i establir corredors humanitaris per als desplaçaments forçats, ja que ni tan sols executa els pressupostos, la part dels pressupostos destinada als corredors humanitaris del pressupost general de l'Estat del 2021; ni tan sols ha arribat a Catalunya. Per això entenem que no els podem aprovar els pressupostos ni tampoc creure en els seus pressupostos, que ni tan sols s'executen, en el cas de la cooperació.

I tampoc compleixen amb els requeriments que els vam fer des d'aquesta cambra quan vam aprovar la moció, el 2019, amb el Govern Torra..., vam aprovar la moció d'operacions de rescat a la Mediterrània, on s'aprojava l'oferiment dels ports de Catalunya per a desembarcaments com a ports segurs davant els impediments del Govern espanyol, que estava bloquejant els vaixells de rescat i de cooperació. Tampoc complien. Tampoc compleixen amb les devolucions en calent, que encara estan fent. Tampoc compleixen amb les seves promeses de tancament dels CIEs.

I és que tenim molt clar que la majoria de competències a les que es fa referència en aquesta moció són competències dels estats, és veritat. I per això hi ha una majoria en aquesta cambra que en teoria vol, desitja, demanda, defensa, vota un estat independent per a Catalunya. Però, en el mentrestant, volem que..., en aquest mentrestant, el que volem, sobretot, és que es compleixi amb les responsabilitats internacionals en matèria de drets humans –com a mínim que es respectin les competències del Govern de la Generalitat, que no s'estan respectant– i també amb el compliment de divuit sentències –divuit sentències– del Tribunal Constitucional, de l'Audiència Nacional, del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que obliguen a transferir les competències de codecisió de les places d'acollida a Catalunya –els sol·licitants d'asil– respecte a promoció i suport a la cooperació internacional a Catalunya.

Perquè sí, volem acollir, volem tenir les eines necessàries per garantir els drets humans de les persones refugiades, un servei d'acollida millor i propi, amb perspectiva de gènere, i que, per tant, s'adapti a les realitats necessàries de les dones, tant pel que fa a la disponibilitat de xarxa d'oficines d'informació com pel que fa també als programes d'aprenentatge de la llengua catalana.

I acabo on he començat. Volem un Afganistan lliure de talibans i amb una democràcia plena, on les dones tornin a ser part de la societat i no se les aparti, no se les enfundi en un burca o se les apedregui fins a morir. Volem defensar una Europa lliure de polítiques racistes, lluny del Frontex o de les aliances espanyoles amb Turquia.

Volem ser presents a totes les institucions internacionals perquè es vetlli pels drets humans. I per això també –per això també– volem, defensem, necessitem un estat propi, una Catalunya independent.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, presidenta. És una llàstima que hagi marxat ja el diputat Martín Blanco, però... En definitiva, quan es preguntava per què des d'aquí, al Parlament de Catalunya..., o afirmava que des d'aquí, des del Parlament de Catalunya, no es pot arreglar el món, evidentment, doncs, és així. Però quan les nostres vides, les nostres polítiques locals tenen un impacte global –els nostres hàbits, el nostre consum–, el que potser és una temeritat o una irresponsabilitat és que les nostres polítiques no pensin també en la resta del món; que les nostres accions, les nostres polítiques des d'aquest Parlament es limitin a les fronteres. Per tant, aquesta seria la resposta que li voldria donar al diputat Martín Blanco, que no hi és.

I també afegir..., i no només al Martín Blanco, sinó que segur que també serveix com a resposta a altres intervencions que defensaven l'acció del Govern espanyol en clau de polítiques migratòries. Ho ha comentat molt bé la diputada Segovia: el noranta-quatre per cent de les peticions d'asil –noranta-quatre per cent– es deneguen en aquest moment a l'Estat espanyol. Que bones accions que hagin tingut a Afganistan no frenen o no esborren del mapa situacions com la de Tarajal, com les de Ceuta i Melilla, com la de Canàries –la ruta més mortífera del món–, com els CIEs, etcètera.

Pel que fa a la intervenció d'altres grups parlamentaris, realment és una tristor o fins i tot és una desafecció de la política des de la política que qualsevol debat acaba sent contaminat, no?, per altres històries. I em permeto la llicència d'interpellar VOX, que no tenia la intenció de fer-ho ni ara ni en cap moment de la legislatura, però... Senyors, la vostra ignorància i el vostre fanatisme són el que més s'assembla a l'extremisme islamista. Vostès són autèntics talibans.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, i malgrat que la votació tindrà lloc al final de la sessió, després de la substanciació del darrer punt, hi ha petició de votació separada? *(Pausa.)* Sí, senyora Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Presidenta, per demanar votació separada del punt 3.g.

La presidenta

3.g. Perfecte. Tinc ja la petició de vot separada del partit Socialistes i Units per Avançar, ja la tinc anotada i en detall. Alguna altra petició més? *(Pausa.)* D'acord.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció econòmica per a combatre la concentració de la riquesa i les desigualtats socials

302-00048/13

Doncs passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció econòmica per a combatre la concentració de la riquesa i les desigualtats socials. La presenta el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bona tarda a tothom. Si volem acabar amb la desigualtat social, necessitem actuar contra la desigualtat laboral. Ho comentàvem l'altre dia, quan presentàvem la interpellació que dona lloc a aquesta moció. D'això va, doncs, aquesta moció, de voler acabar amb la desigualtat social intentant actuar contra la desigualtat laboral.

Perquè sabem que la desigualtat afecta la salut, l'educació o la conflictivitat social, que genera infelicitat. Sabem també que el mercat és el que genera desigualtat, però també sabem que les polítiques dels governs determinen les forces del mercat; que un mercat sense regles ni controls és font de la màxima desigualtat, i no és clar que un mercat sense regles ni controls sigui font de la màxima productivitat ni competitivitat. Perquè no és l'esclavisme, el sistema més econòmic i més eficient; si de cas, és l'equilibri entre mercats regulats i intervenció dels poders públics davant de les injustícies, de les concentracions de poder econòmic i de les ineficiències, el que promou majors nivells d'igualtat i també de productivitat i competitivitat.

És simplement mirar quina ha estat l'experiència d'èxit econòmic i social de determinades polítiques públiques progressistes en determinats països, els nòrdics, o la desfeta social i econòmica i l'estancament econòmic que viuen determinats països immersos en les polítiques neoliberals ferotges. No fa falta anar només a Xile o Argentina; podem mirar, fins i tot, els Estats Units d'Amèrica.

Per això aquesta moció el que reclama al Govern de la Generalitat són compromisos fermes i intervenció activa per redreçar dinàmiques del mercat de treball i del funcionament econòmic que generen desigualtat. La moció parla de polítiques de renda, de salaris màxims abusius i de salaris mínims insofribles; parla de precarietat i frau en la contractació; parla de discriminació de les dones treballadores de la llar i de les cures; parla també de grans empreses extractives i parasitàries amb relació a les pimes, a les quals externalitzen tots els riscos.

La moció parteix de la premissa que el Govern és un subjecte econòmic actiu amb capacitat d'intervenir via demanda, com a comprador de béns i serveis, en la lògica de les regles del mercat, i via oferta, com a prestador de serveis concessionats i generador d'instruments públics, per modificar comportaments econòmics.

La moció vol posar en l'agenda política del país la realitat d'uns ventalls salarials abusius, aquells que protagonitzen les empreses de l'IBEX. Estem parlant de Ferrovial, d'Inditex, del Banc Santander, entre d'altres, amb alts directius que cobren retribucions que representen 200 vegades, 148 vegades, 88 vegades els salaris mitjans d'aquelles empreses.

La nostra proposta no és que tothom cobri menys: és que hi hagi relació justa entre el que s'aporta a la creació de riquesa i el que es cobra, que qualsevulla pujada per dalt tingui la seva correspondència proporcional en la pujada per sota. Perquè el que volem són ventalls salarials justos, que els puguem «topar» en el marc del diàleg social, des de la concertació entre empresaris i sindicats. Per això cal també que el Govern es comprometi a negociar-ho i a aplicar-ho, exigint-ho a les empreses que treballen per al sector públic o que facin servei públic, i a fer-ho efectiu en les empreses públiques de la pròpia Generalitat. Concertem-ho, acordem-ho i apliquem-ho. És possible «topar» el ventall salarial per dalt garantint un salari mínim de referència just, però «topant» els salaris màxims abusius.

També proposem que l'Administració es comprometi en regles de joc laborals més justes, perquè el debat sobre la reforma de la reforma laboral no és un debat abstracte ni merament polític, es juga també en les empreses que treballen per a les administracions o que presten serveis per compte de l'Administració. Volem que siguin empreses exemplars, les que treballin per a l'Administració: temporalitat, prioritat «aplicativa» del conveni sectorial i salari mínim han de ser els requisits exigibles a aquestes empreses que treballin per a l'Administració, perquè així estem introduint una disrupció important en el mercat de treball que acabarà beneficiant a tothom.

La Generalitat té competències també per lluitar contra el frau en la contractació: utilitzem la inspecció laboral, coordinem-nos amb el ministeri, treballem junts contra el frau laboral. I treballem també perquè el treball de les dones treballadores de les cures, de la llar, pugui aflorar. Fem aflorar aquesta economia submergida, creem instruments públics que facilitin la contractació laboral plena de drets, que això és una garantia per a aquestes persones, de present i també de futur.

I també, evidentment, intervinguem en la morositat empresarial. Evitem que les grans empreses utilitzin les pimes per beneficiar-se'n, per externalitzar-los-hi tots els riscos, perquè sabem que la destrucció d'ocupació genera desigualtat, però també sabem que més desigualtat no genera més ocupació. El que pot generar més ocupació és més igualtat, més eficiència, més coneixement, més salut. Una societat més justa generarà més inversió que no pas una societat més injusta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, ara, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, señora presidenta. Esta moción aborda cinco cuestiones muy concretas, todas ellas muy dispares entre sí. Cada una de las cinco temáticas merece un trato diferenciado, de debate, y yo creo que se podrían debatir con mucha más profundidad que con cuatro pinceladas y, aquí, en cinco minutos, ¿no? Pero bueno, ustedes, los comunistas, han vuelto a mezclar aquí churras con merinas, manzanas con peras limoneras, etcétera.

Vamos a intentarle dar un repaso a toda esta macedonia planteada. Dice..., el primer bloque habla de topar los salarios más altos de las empresas. Está bien. Es algo inédito en cualquier país medianamente desarrollado –inédito–; es absolutamente incompatible con cualquier economía de mercado. Es una propuesta, por tanto, ilegal, intervencionista.

Y, bueno, les hago otras preguntas. Yo creo que son preguntas retóricas. ¿Acaso creen que un empresario le paga a un directivo un gran sueldo sin que este haya generado una riqueza notablemente mayor que su salario? *(Veus de «Sí!»)* ¿Creen que le paga sobresueldo por pura filantropía? *(Veus de «Sí!»)* Bueno, ustedes viven en Matrix... *(Rialles.)* No hace falta que me respondan, ya sé lo que ustedes, en fin, piensan de las cosas; si no, no hubieran presentado ustedes... En fin, ya sé que todos los empresarios son filántropos, para usted, y tal, pero bueno... ¿No creen que los directivos más brillantes se irían a otras zonas de España en que no hubiera esta cláusula? Pues yo creo que se irían a otras zonas, ¿no?, a ganar más dinero, el principio de no saturación económica. Se lo voy a decir para que ustedes lo entiendan: ¿creen ustedes que Messi hubiera jugado en el Barça si le hubieran limitado el salario como ustedes proponen? *(Veus de fons.)* Así lo entenderán, a lo mejor.

Bueno, segundo bloque: salario mínimo catalán. ¿Por qué no el salario mínimo de la Garrotxa? ¿Por qué no el salario mínimo de Bellvitge? Puestos a ajustar, puestos a marcar el zum, a ajustar las condiciones de vida de unos ciudadanos de Cataluña... En fin, hay diferencias notables en precio, en condiciones de vida, en todas estas..., ¿por qué no afinan más?

Efectivamente, son preguntas retóricas. Y, por lo tanto, nosotros estamos en contra... Por cierto, este Parlamento no tiene competencias tampoco para regular esto, es el enésimo brindis al sol de esta moción. Expulsaría a muchas empresas de Cataluña, y la verdad es que, con todas las empresas que ya se han ido, realmente, pues, no hace falta más nacionalismo paleta como el señalado con el salario mínimo catalán.

Ustedes también están por condicionar la negociación colectiva al convenio sectorial. Bueno, desde nuestro punto de vista esto es un atraso. Nosotros pensamos que

hay que darle prioridad al convenio de empresa para evitar que en un país de pymes como es España..., es mucho más beneficioso.

El tercer bloque habla de las plataformas digitales de reparto de comida. Nosotros también estamos en contra –aquí coincidimos– de la figura del falso autónomo y de que se precarice el empleo. Y aquí nos encontrarán siempre.

También somos favorables a que se persiga el fraude laboral, pero no nos parece ni justo ni ponderado que estigmaticen, demonicen y señalen a un sector concreto. Esto está en muchos sectores, no hace falta que señalen a uno. Hay muchos sitios donde se puede combatir el fraude. Y convertir a un tipo de empresa determinada en el icono del fraude, pues, en fin, no es ni justo ni razonable. Fraude y falsos autónomos hay en muchos sectores, ¿eh?, esto..., de verdad.

Cuarto bloque: condiciones laborales de los empleados del hogar. Totalmente de acuerdo. No hace falta crear otro chiringuito político ni una dirección general para esto. No hace falta –no hace falta–, o sea, se puede ayudar en este sentido sin crear una dirección general o no sé qué han pactado en no sé qué enmienda.

Y, en segundo lugar, pues, nosotros pensamos que no es sensato ni equilibrado ofrecer las mismas prestaciones laborales a personas en situación regular que a inmigrantes sin papeles. Es decir, dejen de penalizar a aquellos que han venido a España de manera legal y ordenada.

Y en el último bloque también hablan de la morosidad, ¿no? Me parece un tema interesante. Hay que hablar de esto, desde luego. Sabemos que muchas grandes empresas pagan más allá de lo que exige la ley de morosidad, la 15/2010. Se tiene que trabajar en ese sentido. Pero lo que reclaman todas las patronales y las mismas empresas es precisamente lo que nosotros les hemos puesto en una enmienda, ¿no?: que se cree un régimen sancionador –un régimen sancionador–, que es lo que piden, pues, Pimec..., las grandes patronales. Incluso se ha creado una plataforma para esto, el observatorio..., la plataforma de lucha contra la morosidad, que dirige Antonio Cañete, con buen criterio. Un reglamento sancionador que penda de la Ley 15/2010.

Sabemos que nos la van a votar en contra, porque nos votan en contra de todo lo que presentamos; ni siquiera responden cuando les mandamos una enmienda, es decir, no responden, y lo hacen con..., muy bien, con orgullo. Pero créanme que es compatible ser de izquierdas, ser educado, ser respetuoso... Y además le voy a decir una cosa: no les van a votar más por comportarse de esta manera tan chabacana.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... He de dir que, quan vaig llegir la moció que presentaven els comuns, el primer punt d'ells –el primer–..., vaig quedar sobtat. I també he de reconèixer que no vaig veure la interpellació, però vaig anar corrent a veure la interpellació, perquè, clar, veure el senyor Gallego dient-li a un exdirectiu de «la Caixa» que hauria d'haver cobrat molt menys, doncs, clar, no m'ho podia perdre. I, de fet, la vaig seguir (*l'orador riu*) més o menys de forma acurada.

Crec que, en aquest cas, sobre això, sobre el tema del sou, la resposta del conseller va ser més o menys la mateixa..., que nosaltres com a liberals. I, ho sento, però és així, defensem... I és que al final és el mercat, qui regula els sous. I crec que s'ha fet una pregunta, i vostès haurien de respondre; o no, millor no responguin. (*L'orador riu.*) Però és cert: qui determina que el sou que se li paga a qualsevol de nosaltres, inclús de nosaltres, és l'adequat o no? En aquest cas, sobretot, quan parlem de

l'empresa privada, perquè al final nosaltres som..., el que cobrem són sous públics, i, per tant, aquí sí que podrien limitar-los.

Després, vaig seguir veient..., i al punt 1.3, d'aquest primer punt 1, que per mi és el més curiós de tots, doncs, no sé si s'han fet un autogol o no, però a la transacció amb Esquerra i Junts per Catalunya... Realment nosaltres votarem que sí a aquest punt, perquè diuen «aplicar a les empreses i ens públics i consorcis aquest salari màxim». Està bé, ja ens agradaria que això hagués passat durant molts anys abans del moment en que ens trobem ara. Els grans augments de sou que hi han hagut a Catalunya sempre han estat, diguéssim, a l'espai públic, mai a l'espai realment privat.

Per tant, permetin-me que els hi digui que el primer punt, doncs, ens semblava realment una cosa increïble, kafkiana, que nosaltres no podem compartir, i que aquest punt sí que el votarem...

És cert, vostès fan una diagnosi que podríem compartir. Parlen de desigualtats retributives... Al final vostès defensen que hi han bretxes, i és veritat: bretxes de gènere, bretxes d'edat, bretxes territorials... I en això no hi fan tanta insistència, però hi han bretxes territorials en un mateix espai, en una mateixa ciutat. En ciutats..., ja no parlo de Barcelona, parlo de ciutats com Sabadell, parlo de ciutats mitjanes com pot ser Terrassa, com pot ser..., el Vallès Occidental, on tenim el municipi amb la renda més baixa de tot Catalunya, que és Badia del Vallès, i el municipi amb la renda més alta, que és Matadepera, de tot Catalunya, en la mateixa comarca, en deu quilòmetres de distància. És veritat, ho podríem acceptar. Però, bé, el que fan, al final, és parlar moltes vegades de la diversitat o de la realitat en la que vivim.

La resta de la moció..., vostès han parlat de diferents punts. Nosaltres, evidentment, quan parlem de la figura del fals autònom o d'aquest frau real, que existeix, doncs..., sí, totalment d'acord. De fet, votarem a favor de la majoria dels punts, hi estem d'acord.

També parlen del frau real que ens trobem en els treballs de cures i treballs de la llar; també és una realitat. És cert que ficar en la mateixa moció el topall o voler arribar a la igualtat des d'aquest mecanisme i al mateix temps parlar d'una realitat molt clara, com aquesta, no ho entenem. No entenem la connexió, però, bé, hi estem d'acord.

I, evidentment, perquè les hem defensat moltes vegades, durant diferents legislatures, totes les mesures contra la morositat, que ja demanen les grans associacions de pimes, de Catalunya i de tot Espanya. Per tant, en això també hi estarem d'acord.

Ho torno a dir: vostès han parlat en algun moment d'arribar a la igualtat a través de polítiques predistributives –crec que aquest concepte el va comentar el senyor Gallego a la interpellació. Nosaltres volem arribar a la igualtat mitjançant un canvi de model –ahir parlàvem de la llei de la ciència–, un canvi de model productiu... Creiem que amb polítiques distributives –no predistributives, sinó distributives... I mai –mai– hem de confondre regulació, que és el que defensem nosaltres, com a liberals, amb imposició. I aquesta és la diferència que crec que podem exposar o la conclusió a la que arribem després de veure aquesta moció.

Gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Conseller Giró, diputades i diputats, bona tarda. Bé, començarem pel final. Agrair al senyor Gallego la bona disposició de les negociacions per a les esmenes i transaccions que hem fet, i al company, també, Jordi Albert, d'Esquerra Republicana.

Destacaria, pel final, uns punts. Amb les transaccions que hem fet, estem d'acord i votarem favorablement la majoria de punts de la moció, excepte el punt 1.

En qualsevol cas, destacar temes importants socialment i laboralment, com defensar que prevalgui l'aplicació del conveni sectorial per evitar pràctiques de devaluació laboral en els convenis d'empresa. Això té a veure amb la reforma laboral. De fet, fa pocs dies, molt pocs dies, s'ha anunciat que, finalment, la coalició de govern estatal sembla ser que vol atacar aquest tema, que era un compromís i que no avançava.

També el tema de l'estabilitat de les plantilles, com un factor possible de valoració positiva en les convocatòries i licitacions públiques. O, per exemple, impulsar, des del Govern, una direcció general de cures, organització del temps i equitat en els treballs. O també comprometre's a la formació i acreditacions de competències a aquelles feines de la llar, feines de cures, molt precàries, tant de persones en situació regular com irregular. Per tant, són temes que penso que són importants i en els quals compartim, després de transaccionar, el que podrem votar a favor.

El punt 2.1, salari de referència a Catalunya; de fet, completament d'acord. De fet, l'agost del 19 l'aleshores vicepresident i conseller d'Economia ja va acordar impulsar un estudi que s'hi veiés que el salari mínim de referència estatal a Catalunya no és equilibrat ni just. De fet, en aquells moments, ja fent servir resolucions que hi han a nivell del Consell d'Europa i a nivell del Parlament Europeu, fixar en un seixanta per cent del salari mitjà la política del salari retributiu mínim situaria Catalunya al voltant d'un salari d'uns 1.239 euros. Evidentment, està molt per sobre dels 965 en aquests moments aprovats estatalment.

Aquest salari de referència català, de fet, recull de forma més fidedigna la situació real de la nostra cistella de la compra, eh?, el nostre IPC, de casa nostra. I, per tant, voler passar pel «raser» comú estatal, en aquest sentit..., doncs, no és just per als ciutadans de Catalunya, votin el que votin, pensin o no pensin en clau independentista.

En què xoquem? Xoquem en la política estatal. Ens diuen..., declaracions de la vicepresidenta fa poques setmanes, diu: «S'ha mostrat categòricament en contra de fixar prestacions mínimes diferents per regions, perquè és una mesura que crearia ciutadans i ciutadanes de primera i de segona, i trencaria les regles de la *unidad de mercado*.» Aquesta *unidad*, que l'unionisme sempre defensa, condemna, de fet, a ciutadans de segona o de tercera els catalans i catalanes amb salari mínim, perquè amb el mateix salari mínim poden comprar, poden menjar o poden consumir, o fins i tot fer front a les despeses bàsiques de la llar, en un trenta per cent o trenta-cinc per cent menys que altres regions, en aquest cas, del país..., d'Espanya, no?

Per tant, no tractar diferents situacions diferents condemna els nostres ciutadans. Per tant, nosaltres pensem que un salari mínim de referència català no deixa de ser una estructura d'estat. De fet, si fóssim independents, nosaltres aplicaríem un salari de referència català –seixanta per cent del salari mitjà que hi ha a Catalunya.

Punt 1, fixació d'un salari màxim. Evidentment, aquí..., el conseller Giró ja va defensar-ho, també, el dia de la interpellació. Defensar el salari màxim, de fet, tampoc és nou, eh? El 2011, la UGT; el 2014 Podemos ho va incloure en el programa electoral; el 2015 el que és ara el ministre de Consum, Alberto Garzón, també va fer una proposta. Hi ha un exemple de Suïssa, que va tombar-ho en referèndum; una aplicació d'Israel, el 2016, en el sector financer. I el model més proper que tenim és el model de Cuba. A Cuba justament l'1 de gener de 2021 han fixat l'*ordenamiento*, un salari màxim de 9.510 pesos en trenta-dues escales salarials diferents, per categories, i un topall equivalent a 396 dòlars.

Evidentment, nosaltres, quan defensem ser un estat independent, la independència, el model que ens mirem, evidentment, com poden imaginar, no és Cuba, sinó que són models més de països nòrdics, països més defensats, no?, més estructurats en el sentit de tenir un salari de mercat, com dèiem, amb una lliure competència. Perquè, com també va dir el conseller Giró, en aquests moments, doncs, si fixéssim un topall salarial, això ens imposaria..., moltes empreses fixarien localitzacions di-

ferents, o fins i tot el talent ens podria marxar cap a regions diferents. Una altra cosa seria que parléssim d'un model a nivell europeu; en tot cas, seria una discussió diferent, que no és l'objecte de la moció que tenim aquí, no?

O tampoc parla, aquesta moció, per exemple, d'empreses que viuen del sector públic. En podríem arribar a parlar, no?, d'empreses que estrictament el seu mercat és el mercat públic; o de les empreses, per exemple, de l'IBEX 35, no? Són coses diferents. Nosaltres pensem més en estimular el valor afegit de les empreses, estimular l'economia del coneixement, la distribució de la riquesa a través dels impostos... De fet, el conseller Giró també va recordar-ho: aproximadament el setanta-vuit per cent del que es recapta en impostos a Catalunya va destinat a despesa de serveis socials, educació, salut, transport públic, habitatge, etcètera. Per tant, nosaltres apostem més per aquesta fórmula que no pas per aquest exemple cubà, eh?, de fixar salaris màxims en una economia de mercat. *(Alguns aplaudiments.)*

Moltes gràcies.

I, per tant, demanarem, senyora presidenta, votació separada del punt 1.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Queda anotada la votació separada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

(Veus de fons.)

Jordi Albert i Caballero

Bé; presidenta, gràcies. En efecte, havia començat la intervenció del punt en un punt de l'escó i he acabat en un altre, així que disculpi, perquè no em trobava..., igual que el company Munell... Bé, potser farem un viatge a Cuba plegats i ens ho passarem bé. *(Rialles.)*

Diputats, diputades, conseller, treballadors i treballadores del Parlament, aquesta és una moció que..., primer de tot, vull agrair al company Gallego la seva predisposició a la negociació, al diàleg i, finalment, a l'acord. És una moció que hem pogut treballar plegats, i l'hi vull agrair, perquè al final la nostra feina és aquesta. Quan sortim aquí al faristol, doncs, expressem els nostres posicionaments, però abans de sortir al faristol hi ha una feina, una feina de rerefons que ningú veu però que és molt important, perquè al final dona aquests resultats. I, per tant, li vull agrair la seva dinàmica de diàleg i també que haguem pogut arribar a acords pràcticament en totes les esmenes que hem presentat.

I, en aquest sentit, el contingut de la moció també ajudava a que ens poséssim d'acord, perquè tenim unes mirades molt similars, el Grup d'Esquerra Republicana, respecte a les que vostè plantejava en aquesta moció.

Començant per les desigualtats salarials. En efecte, no pot ser que el 2020 hi hagi una diferència mitjana de dotze vegades entre el salari més alt i el salari més baix –dotze vegades. Res ho justifica –res ho justifica. Jo també responc a aquelles preguntes. ¿Lo justifica? No, no lo justifica. Perquè, en efecte, no és normal que aquesta diferència sigui tan i tan gran. Per què? Perquè les desigualtats socials també comencen a partir dels drets d'igualtat salarials, igual que repercuteix al llarg de tota la vida, també, quan tenim un sistema de pensions com el que tenim actualment.

Aquestes desigualtats, per tant, creiem que les hem de redefinir, i és bo que es debati i és bo que es treballi. I, en efecte, el salari mínim de referència, el salari català, és una mesura important que cal implementar, i cal que continuem aprofundint en aquest mínim del seixanta per cent del salari mitjà.

Això, a més, va molt lligat amb un altre element clau, que és la contractació pública, la contractació pública en el nostre país. Que teníem una eina bàsica, essencial, per poder-ho fer, per poder potenciar la responsabilitat social de les empreses, per poder evitar que aquelles empreses que no respecten els convenis sectorials, aquelles

empreses que no respecten la democràcia interna, aquelles empreses que abusen salarialment dels seus treballadors, no poguessin presentar-se a concursos públics.

Doncs bé, malauradament, això no va tirar endavant, però estic content de que en aquesta proposta que vostè ha traslladat hem pogut arribar a un acord per parlar, precisament, de contractació pública, perquè és molt important que quan parlem de contractació pública posem el focus també en aquelles feines més precaritzades.

I, en efecte, els treballs a la llar, els treballs de cures, són les feines més precaritzades. I és important també aquest reconeixement dins de la seguretat social, i que, per tant, establim aquests mecanismes necessaris perquè aquest reconeixement es doni.

A més, un altre element, que ningú n'ha parlat i que a nosaltres també ens sembla essencial i determinant: la formació en drets laborals. Formació en drets laborals en els cicles superiors, en els cicles de grau mitjà i grau superior de formació professional, per tal de dotar de majors eines als nostres treballadors i treballadores perquè afrontin la negociació col·lectiva amb majors garanties. Perquè la normativa laboral actual els hi coarta aquesta llibertat de negociació col·lectiva, els delimita en excés els seus drets laborals. I, per tant, és important també que recordem que aquesta setmana, que s'ha parlat tant de la derogació de la reforma laboral, que s'ha parlat tant d'aquest conflicte entre PSOE i Podemos per la derogació de la reforma laboral, no acabi finalment en pur tecnicisme, en brindis al sol, o no acabi, com finalment pot ser que acabi, en que finalment ja no parlarem de derogació de la reforma laboral, no parlarem de tocar allò transcendental, sinó que acabarem tocant allò que no ho és tant.

I la reforma laboral s'ha de derogar, s'ha de derogar de forma completa. No podem deixar ni un article viu, d'aquella reforma laboral que va sorgir del PP, però tampoc podem deixar portes obertes d'aquella reforma laboral que el 2010 també va liderar el PSOE. I, en aquest sentit, la subcontractació és determinant que la limitem. I, en aquest sentit, és *imprescindible* que l'autoritat laboral recuperi l'autorització administrativa prèvia per afrontar els conflictes laborals.

Per tant, que tota aquesta batallaleta que hem vist a Madrid durant aquesta setmana no quedi en un no res, que, malauradament, sembla que serà així.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, després del bloc de defensa de les esmenes, a continuació té la paraula, per fixar la posició, el diputat senyor Pol Gibert, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputat Gallego, que presenta aquesta moció avui... Li he de dir, diputat Gallego, que m'ha agradat més la seva intervenció d'avui i el títol de la moció que la moció en si. I li diré per què –li diré per què. Perquè vostè, en la seva intervenció, ha fet referència a un tema que crec que és interessant, que és la relació entre salari mínim i salari màxim dins d'una empresa, un debat que fa molts anys que arrosseguem, no?, però la seva moció no fa referència a aquest tema.

Vostè, a la seva moció, parla d'un topall de salari màxim, per una banda, i del salari mínim de referència català, per l'altra; no vincula una cosa amb l'altra. I això em sembla, doncs, que no és la manera d'aproximar-nos a aquest debat, i, evidentment, també l'hi explicaré al llarg de la meua intervenció.

Però deixi'm que abans faci un apunt, perquè m'ha semblat que des d'aquest faristol s'ha fet una manifesta manca de respecte al Grup d'En Comú Podem, i també al conjunt de la cambra, per part d'un grup parlamentari, al qual els hi han dit: «...para que ustedes lo entiendan». Como si ustedes..., evidentment, no tinguessin el nivell intel·lectual suficient per entendre el que estava explicant un diputat, en aquest cas,

a la bancada del final. I em sembla que en aquest Parlament tots som suficientment grans, conscients i representem la ciutadania com per poder entendre perfectament el que es diu per part de qualsevol persona. I això mai l'hi diré a un diputat de VOX, i tampoc crec que s'hagi de dir a un diputat d'En Comú Podem, en aquest cas.

També volia dir que, respecte al que el diputat Gallego comentava, sobre el salari mínim de referència, jo crec que falta una menció a aquesta moció, diguem-ne... Perquè vostè ho ha dit en la seva intervenció, i m'agrada molt, i vull recalcar-ho, que aquest tipus de salaris mínims a vegades s'ha d'aconseguir mitjançant el diàleg social, cosa que vostè, evidentment, sap de primera mà, i no li vull donar cap lliçó, en aquest sentit, no? I crec que fa falta aquesta referència, aquí. Perquè intentem, doncs, normativitzar, amb una competència que no tenim des de Catalunya, un salari mínim, i no crec que sigui la via adequada per abordar aquest debat. Diria que hi han altres mecanismes.

I avui repassava, per exemple, l'acord interprofessional de Catalunya, que és un mecanisme per intentar, doncs, impulsar aquest salari mínim o aquests topalls mínims, en aquest cas, sectorials, també. I he vist que no fa referència a aquesta via, i em sembla que és la via adequada per abordar aquest tipus de debats. I, a més, tenint en compte que actualment el tenim encara pendent de renovar-se i és un element important també que podíem destacar en aquesta moció, i que podem defensar, també.

També deixi'm que faci una petita referència a l'estructura salarial d'aquest país, perquè en tinguem una mica de consciència, no? I quan dic «aquest país», en aquest cas, em perdonaran, perquè parlo d'Espanya; si no se senten representats, ho sento, però no crec que variï molt. El cinquanta per cent dels ciutadans d'Espanya cobren menys de vint mil euros bruts –el cinquanta per cent. Si pugem fins al setanta-cinc per cent..., cobren menys de trenta mil euros bruts a l'any. Només un cinc per cent en cobra més de seixanta mil. I només un 0,5 per cent cobra més de 150.000 euros a l'any. Això és el que estem vivint al nostre país actualment. Això és el que la gent cobra al nostre país.

I la meva pregunta és: si hi ha un empresari que paga un salari digne, que paga els seus impostos i que, evidentment, doncs, respecta totes les condicions laborals i legals que hi han actualment, se'm fa complicat que li puguem dir des d'aquest Parlament quant ha de pagar als seus directius. Se'm fa complicat, sincerament, dir-li: «És una llei...» Evidentment, si hi ha un empresari que no paga els sous que toquen, que no paga impostos, i que, per tant, no compleix una sèrie de condicions, evidentment, se l'ha de castigar, i s'ha de fer que pagui més impostos, segurament, però no castigar-lo amb els salaris, que crec que no és la via correcta.

I també deixi'm que li digui, diguem-ne, per experiència prèvia en aquest Parlament, el tema de les clàusules socials. Jo soc un gran defensor de que s'apliquin, però també soc un gran frustrat de les clàusules socials, perquè hem vist moltes vegades en aquest Parlament que s'han aprovat molts aspectes de les clàusules socials que després no es poden aplicar, perquè la llei no ens ho permet. Amb la qual cosa també aquesta moció crec que peca, si peca en algun sentit, d'un important voluntarisme, que s'ha de reconèixer, d'intentar millorar en molts aspectes, però també de que molts d'aquests punts sabem que no es poden aplicar de la manera que estan redactats actualment. I, per tant, no generem més frustració en un context, doncs, ja prou complicat per a molts treballadors i treballadores que viuen precaris al nostre país.

I, per últim, un dels punts de la moció anomenava..., l'aprovació d'una llei catalana de contractació pública. Aquest debat no fa molt va passar pel Parlament, i recordem que tenia un nom similar a una «lleï Aragonès», que dèiem llavors sobre aquest tema, no? I escoltar-lo, doncs, m'ha fet ser prudent, diguem-ne, sobre aquest tema, no? Evidentment, vostè hi introdueix una sèrie de punts, i ja dirigeix cap on ha d'anar aquesta lleï Aragonès 2.0, com serà, no? Estarem molt atents a veure si es desenvolupa. I, evidentment, el nostre grup estarà molt amatent a com pugui ser,

perquè creiem que és molt i molt important que això es faci amb cura, i no com la darrera vegada.

Però sí que volia acabar aquests trenta segons que em queden per reconèixer la feina de la moció –s’ha debatut a fons–, que és, evidentment, combatre la desigualtat. Aquí es trobarà amb el nostre grup, i ho veurà amb la votació. Trobarà el suport del nostre grup en molts dels aspectes aquests, però sí que creiem que s’ha d’abordar el tema del salari mínim d’una manera diferent, i que els topalls màxims, en aquest cas..., no hi estem d’acord, com a Grup Socialistes.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

És el torn, ara, de la Candidatura d’Unitat Popular. Té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda. He de reconèixer que, si ens basàvem en el títol i després en com va anar la interpellació, jo m’esperava algun punt on s’instés el Parlament a organitzar un viatge a Cuba, que ja els dic jo que no hi hagués anat jo, amb vostès, però... *(Rialles i aplaudiments.)* Siguem sincers... *(Remor de veus.)*

Però, més enllà d’això, si ens mirem la moció, una cosa..., parlava de l’acció econòmica per combatre la concentració de la riquesa i les desigualtats socials, i llegint la moció queda una mica curta, al nostre entendre, no? També queda curt, entenem, cap a on va i avança... Si veiem cap on va o com defineixen el salari màxim, nosaltres entenem que és una mica trampós, dir-li «salari màxim», perquè en el fons el que fa és basar-se en el salari de la resta, no? És a dir, no posem un topall al salari, sinó que el que fem és..., una qüestió més proporcional.

Nosaltres entendríem o compartiríem –i ens sembla més interessant– que comencem a posar sobre la taula la necessitat d’una renda màxima vinculada a una renda bàsica universal. És a dir, la renda bàsica universal, que vagi vinculada a una renda màxima. És a dir que, a partir d’una certa quantitat, no es pugui guanyar més.

O, si no anem en aquest sentit..., és a dir, un cent per cent de taxa impositiva, que agafem la idea del que ja va passar i ja es va fer als Estats Units –i dic els Estats Units, no Cuba– als anys quaranta, cinquanta i seixanta, o al Regne Unit, on els més rics tenien taxes marginals d’entre el noranta i el noranta-tres per cent. No estic dient res que sigui originari de països comunistes, que per alguns sembla que són el dimoni, no? És a dir, ho plantejaven i es va aplicar durant anys a països com Estats Units o el Regne Unit, països «comunistes» des de fa molts anys, com tothom sap.

I sí, la renda màxima no és només una recaptació fiscal, sinó que té un aspecte també de redistribució. Per tant, nosaltres enteníem que podia ser interessant, si parlem de combatre la concentració de la riquesa, que parlem de redistribució. I, per tant, la renda màxima com una eina de redistribució, doncs, en el sentit, sí, de que la gent rica no sigui tan rica, perquè no volem que la gent pobra sigui tan pobra, però és que tampoc volem que alguns acumulin per sobre de quantitats exorbitants, i, per tant que la gent rica no sigui tan rica. Això era el que volien els Estats Units, i és el que alguns volem ara i aquí.

I també, quan parlem de major igualtat, nosaltres entenem que és evident que per a una major igualtat cal combatre les desigualtats laborals, com ha dit el diputat, però que una manera prèvia de generar major igualtat també és garantir l’existència material de tota la població, una condició per exercir la llibertat –la llibertat de que alguns s’omplen tant la boca, però que obliden i que menystenen els serveis públics. Doncs..., garantir l’existència material de tota la població, i això passa per una renda bàsica universal.

Per això diem: la moció no ens sembla malament, però creiem que queda curta, que és tímida i que podia haver anat més enllà, també és cert. I, partint d’això, vam

decidir que tampoc presentaríem esmenes. En alguns punts votarem que sí, en d'altres ens abstindrem.

Entenem que posar aquí al mig un debat com és el de la famosa llei de contractació pública és obrir un meló que requereix debats previs, com ja vam dir en el seu moment, sobre quins serveis públics volem, i, a partir d'aquí, per tant, quina contractació pública volem, i que, per tant, prèviament a aquesta llei, cal que parlem de serveis públics. Per tant, en aquest punt ens abstindrem, i en la majoria de la resta votarem a favor.

Per anar acabant..., a aquells que s'exclamen quan alguns parlem d'expropiar, de redistribuir i de que els rics no siguin tan rics, els hi recordaré que a l'inici del segle passat un jutge de la Cort Suprema dels Estats Units, Louis Brandeis, deia: «Podem tenir democràcia o podem tenir riquesa concentrada en unes poques mans, però no podem tenir les dues coses.»

I és per això que cal parlar de redistribució de riquesa, que cal evitar amb impostos la concentració abusiva de la riquesa i la concentració en poques mans. I, sobre tot, cal que..., republicanament, les grans fortunes –que, per la lògica de les coses, al seu *dominium* agreguen l'*imperium* a la seva convivència– són incompatibles amb la llibertat de la gran majoria. I el que cal és fer polítiques per combatre aquests excessos i abusos.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té ara la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. De manera muy breve. Ha causado perplejidad, no solo en nuestro grupo, la reivindicación de Cuba como modelo que se hizo tan alegremente en la interpelación. Creo que debe ser de esas interpelaciones que hemos..., ahí ha triunfado usted, hay que reconocerlo, porque normalmente se mira uno el texto, pero si no estaba presente en el Pleno en la interpelación, pues, no suele ocurrir, pero todo el mundo se puso a ver el vídeo, porque dijo usted unas cuantas barbaridades, con el debido respeto, que, insisto, nos provocaron, a todos, perplejidad.

Y es verdad que, después de hacer una reivindicación de Cuba como cualquier cosa, pues, en fin..., como aquello que decía Schuster: «No hace falta decir nada más.» Y a lo mejor ya no teníamos que decir nada, pero, por respeto parlamentario, simplemente diré que la moción..., prejuicios ideológicos que han destruido todas las economías donde se han aplicado. La cuestión del salario máximo y su limitación está planteada de un modo, a mi modo de ver, absolutamente delirante. Criminalización del empresario y del espíritu emprendedor, como si fueran unas personas malignas que se levantan cada mañana para ver cómo destruirles la vida a los trabajadores. Es decir, hay una visión del mundo absolutamente..., en fin, nosotros no la podemos compartir.

E, insisto, es decir, prácticamente toda la moción para nosotros es imposible de asumir, salvo unos puntos para los que ya avanzo que solicitamos votación separada, que son aquellos en los que, sin añadir más gasto ni nuevas estructuras administrativas, piden que se incrementen aquellos mecanismos para garantizar el cumplimiento de la ley, cosa que nos parece bien, que son los puntos 3, 3.1, 4.1, 4.2, 4.3 y 4.4 –que son para los que solicitamos la votación separada.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs ara, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Moreno..., Gallego, que li canviava el cognom.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé. Doncs deia Vázquez Montalbán en una poesia: «Inútil escrutar tan alto cielo / inútil cosmonauta el que no sabe / el nombre de las cosas que le ignoran / el color del dolor que no le mata. / Inútil cosmonauta el que contempla estrellas / para no ver las ratas.»

Ho dic perquè, quan vaig decidir venir aquí al Parlament, em van dir que, d'una manera o altra, jo ja havia de venir plorat aquí, havia de venir..., «plorat» vol dir que ja havia d'assumir la negritud de la realitat que estem vivint per intentar transformar aquesta realitat, que és la proposta que té aquesta moció: intentar intervenir, des de les capacitats que tenim els poders públics de Catalunya..., intervenir en el mercat de treball per combatre alguns –no tots, alguns– dels elements que generen desigualtat laboral, que acaba generant desigualtat social. Perquè no en tenim prou amb redistribuir la riquesa, sinó que cal intervenir allà on es genera la riquesa, que és en el mercat de treball, on hi han desigualtats i injustícies socials.

I aquesta era la voluntat. I no em preocupa que diguin que són propostes comunistes o cubanes. No és aquest, el problema. El problema és si volem que no hi hagi un ventall salarial injust i escandalós que no es justifica per l'aportació a la creació de riquesa a ningú. Un ventall salarial que garanteixi que tothom pot viure amb dignitat, absolutament tothom, i que el ventall entre el salari mitjà mínim de l'empresa i el salari màxim sigui socialment acceptable. Per això parlem de la concertació social per determinar-ho. Però per això parlem que l'Administració pública en sigui exemplar a l'hora d'executar-ho a les seves empreses i a l'hora d'exigir-ho a les que treballin per a l'Administració pública.

Però no ens limitem al tema salarial, que és important; també volem que l'Administració pública catalana..., que els poders públics catalans intervinguin en la contractació dels col·lectius que avui estan en situació més precària en el mercat de treball. Estem parlant de qui utilitza les plataformes digitals per precaritzar, quan poden ser font de riquesa, font de justícia, font de llibertat. Estem parlant de les dones treballadores de la llar i de les cures, que estan excloses dels drets laborals, perquè els hi posem masses dificultats per contractar-les legalment.

I aquí l'Administració pública..., els poders públics poden ajudar, i es tracta que ajudin, que contribueixin a dignificar el treball de tothom: de les dones treballadores de la llar, dels treballadors *riders* que treballen per a plataformes digitals..., però també que intervinguin perquè les empreses que treballen per a lo públic siguin exemplars en la justícia social dels ventalls salarials –salari màxim i salari mínim– i, evidentment, amb la temporalitat, l'estabilitat i les altres qüestions.

Res més. I gràcies. I votem.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Molt bé. Doncs, acabat el debat, hi ha alguna petició més de votació separada per a aquest punt? *(Pausa.)* Senyor Gallego...? Ai, senyor García? És que no sabia... Ha demanat la paraula, senyor García? *(Veus de fons.)* El senyor Garriga. Endavant.

Joan Garriga Doménech

Sí, per demanar votació separada també dels punts 4.1, 4.2 i 5.3.

Gràcies.

La presidenta

4.1, 4.2 i 5.3. *(Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)* Sí, senyor Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Per demanar votació separada dels punts 1, 1.1, 1.2, 2.1 i 2.2, que es poden votar conjuntament...

La presidenta

Un moment. M'ha dit: el punt 1...

Ignacio Martín Blanco

1, 1.1, 1.2, 2.1 i 2.2, que es poden votar conjuntament...

La presidenta

D'acord.

Ignacio Martín Blanco

...i també el 2, el 4.4 i el 5.2, que es poden votar també conjuntament.

La presidenta

D'acord. (*Eulàlia Reguant i Cura demana per parlar.*) Senyora Reguant...

Eulàlia Reguant i Cura

Votació separada dels punts 1.2, tot el 2 i el 3.2.

La presidenta

D'acord. (*Raúl Moreno Montaña demana per parlar.*) Senyor Moreno...

Raúl Moreno Montaña

Votació separada dels punts 1, 1.1, 1.3 i 2.1, que poden agrupar-se.

La presidenta

1, 1.1, 1.3 i 2 punt...?

Raúl Moreno Montaña

2.1.

La presidenta

2.1. (*Veus de fons. Pausa.*) D'acord. Doncs procedim... (*Mònica Sales de la Cruz demana per parlar.*) Ah, senyora Sales... –ah, no havíem acabat. Però no pateixi: si és per l'últim punt, l'haurem de votar separat.

Mònica Sales de la Cruz

Ah, era perquè... El diputat Munell ja ho ha dit en la seua intervenció, però necessitàvem el punt 1 per separat.

La presidenta

El punt 1. D'acord. No, però és que entre les votacions que m'han demanat ara aquí i les que ja havien fet arribar, l'últim punt l'hem d'acabar votant per separat. Per tant, per això...

Doncs procedim a la votació dels punts 17 fins al 23 de l'ordre del dia. Tinc les peticions de votació separades i les aniré anunciant a cadascuna de les mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat pública i la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (continuació)

302-00042/13

Comencem amb la moció número 17, la subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat pública i la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Votem el punt número 1.

Comença la votació.

El primer punt ha quedat aprovat, amb 125 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat, amb 134 vots a favor.

Votem ara els punts números 3 i 4.

Comença la votació.

Els punts 3 i 4 han quedat aprovats, amb 124 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha quedat aprovat, amb 117 vots a favor, 11 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara la lletra *a*.

Comença la votació.

Aquest apartat ha quedat aprovat, amb 106 vots a favor i 28 abstencions.

Votem ara la lletra *b*.

Comença la votació.

Aquest apartat ha quedat aprovat, amb 82 vots a favor, 2 vots en contra i 50 abstencions.

Votem ara la lletra *c*.

Comença la votació.

Aquest apartat ha quedat aprovat, amb 117 vots a favor, 9 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara la lletra *d*.

Comença la votació.

Aquest apartat ha quedat aprovat, amb 111 vots a favor, 17 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara la lletra *e*.

Comença la votació.

Aquest apartat ha quedat aprovat, amb 119 vots a favor, 9 vots en contra i 6 abstencions.

I, finalment, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han quedat aprovats, amb 134 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la T- Mobilitat (continuació)

302-00043/13

Votem ara la moció número 18, subsegüent a la interpellació al Govern sobre la T-Mobilitat.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 125 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats, amb 134 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de l'Administració de justícia (continuació)

302-00044/13

Votem ara la moció número 19, la subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de l'Administració de justícia.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt no ha estat aprovat. Ha obtingut 60 vots a favor, 74 vots en contra.

Votem ara els punts números 2 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 123 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara els punts 5, 7, 8, 9 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 68 vots a favor, 65 vots en contra i una persona que no vota.

Votem ara el punt 6 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 69 vots a favor i 65 vots en contra.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 70 vots a favor i 64 vots en contra.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha quedat aprovat, amb 123 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara els punts 16, 18 i 19.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 125 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 69 vots a favor i 65 abstencions.

Votem ara el punt número 20.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 60 vots a favor i 74 vots en contra.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats, amb 134 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels espais agraris (continuació)

302-00045/13

Passem a votar la moció número 20, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels espais agraris. Votarem el text definitiu de la moció, amb les dues esmenes transaccionals incorporades, i no hi ha cap petició de votació separada.

Per tant, comença la votació.

La moció ha quedat aprovada, amb 83 vots a favor i 51 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'escola a Catalunya (continuació)

302-00046/13

Votarem ara la moció número 21, la subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'escola a Catalunya. Comencem votant els punts 2, 2 bis i 5.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats, amb 20 vots a favor i 114 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 tampoc ha quedat aprovat, amb 52 vots a favor i 82 vots en contra.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 19 vots a favor i 115 vots en contra.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts tampoc han quedat aprovats, amb 52 vots a favor i 82 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de refugiats i el respecte als drets humans (continuació)

302-00047/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de refugiats i el respecte als drets humans, la moció número 22. Votarem ara els punts 1.a, 1.b i 1.e.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 82 vots a favor, 46 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara els punts 1.c i 1.f.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 82 vots a favor, 13 vots en contra i 39 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat, amb 115 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara l'encapçalament del punt 3 –el punt 3.a, 3.b i 3.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 82 vots a favor, 46 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 3.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 83 vots a favor, 13 vots en contra i 38 abstencions. (*Alguns aplaudiments.*)

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha obtingut 121 vots a favor i 13 vots en contra.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han quedat aprovats, amb 115 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció econòmica per a combatre la concentració de la riquesa i les desigualtats socials (continuació)

302-00048/13

Perfecte. Comencem a votar el punt número 23 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció econòmica per combatre la concentració de la riquesa i les desigualtats socials.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 no ha quedat aprovat: ha obtingut 16 vots a favor, 51 vots en contra i 67 abstencions.

Votem ara el punt 1.1.

Comença la votació.

El punt 1.1 ha quedat aprovat, amb 82 vots a favor, 19 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 1.2.

Comença la votació.

El punt 1.2 ha quedat aprovat, amb 107 vots a favor, 19 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 1.3.

Comença la votació.

El punt 1.3 ha quedat aprovat, amb 87 vots a favor, 13 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat, amb 106 vots a favor, 13 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 2.1.

Comença la votació.

El punt 2.1 ha quedat aprovat, amb 73 vots a favor, 19 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 2.2.

Comença la votació.

El punt 2.2 ha quedat aprovat, amb 106 vots a favor, 19 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.3.

Comença la votació.

El punt 2.3 ha quedat aprovat, amb 112 vots a favor, 13 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat, amb 123 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt 3.1.

Comença la votació.

El punt 3.1 ha quedat aprovat, amb 123 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt 3.2.

Comença la votació.

El punt 3.2 ha quedat aprovat, amb 112 vots a favor, 13 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat, amb 122 vots a favor, 11 vots en contra i una persona que no vota.

Votem ara el punt número 4.1.

Comença la votació.

El punt 4.1 ha quedat aprovat, amb 133 vots a favor i una persona que no vota.

Votem ara el punt 4.2.

Comença la votació.

El punt 4.2 ha quedat aprovat, amb 134 vots a favor.

Votem ara el punt 4.3.

Comença la votació.

El punt 4.3 ha quedat aprovat, amb 123 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt 4.4.

Comença la votació.

El punt 4.4 ha quedat aprovat, amb 116 vots a favor, 16 abstencions i una persona que no vota.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha quedat aprovat, amb 121 vots a favor i 13 vots en contra.

Votem ara el punt 5.1.

Comença la votació.

El punt 5.1 ha quedat aprovat, amb 121 vots a favor i 13 vots en contra.

Votem ara el punt 5.2.

Comença la votació.

El punt 5.2 ha quedat aprovat, amb 115 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

I, finalment, votem el punt 5.3.

Comença la votació.

El punt 5.3 ha quedat aprovat, amb 132 vots a favor i 2 vots en contra.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre.